

Nógrádi Gábor

MARCI VISSZAVÁG

/A MARCI ÖRÖKSÉGE című regény folytatása/

Móra Könyvkiadó

1.

Szálem tepsis húst süt a családjának, és úgy gondolja, nincs félnivalója • Papi – szokás szerint – az emlékejtben idegeskedik. Hiányzik neki Cili • Fatima arra gyanakszik, hogy az öccse, Szálem nem halt meg autóbalesetben

Cili cica, illetve – bocsánat! – kutya azt álmodta, hogy valahol tepsis hús készül. Álmában éppen a felhők felett repült, miközben érezte az étel ínycsiklandó illatát.

Karjukkal csapkodva, lábukkal kormányozva a Bedzsavi család tagjai is körülötte repkedtek: Marci, Veronika és Szálem, az apa. Szálem egyébként alig néhány napja tért vissza veszélyes és titokzatos afrikai útjáról.

Talán ezt a cica-kutya cserét meg a tepsis húst, no meg talán a Bedzsavi család történetét is el kellene mesélni dióhéjban azoknak, akik a Marci öröksége című, félelmetesen izgalmas, sőt mintegy lenyűgöző regényt még nem olvasták. Segítsünk nekik egy kis magyarázó szöveggel, hátha nincs a közelükben ez az egyesek szerint lehetetlen, más, hozzá nem értők szerint néha lehető regény:

Cili kutya eredetileg macska volt. És nagyon jól érezte magát szórhullató macskabőrében. Igaz, hogy már egy éve elpusztult szegény, de azért nem kell sírni. Marci emlékezetében, azaz agyában ugyanis egy összkomfortos emlékejtben élt Papival meg Mamival, Marci elhunyt nagypapjával és nagymamájával együtt. (Szeretteink agyunk titkos rejtekében élnek, míg élünk – legalábbis a regény szerint.)

A Marci örökségében Cilinek vissza kellett térnie a valóságba. Vissza kellett térnie minden ellenkezése dacára. Ráadásul kutyaként kellett feltámadnia, hogy megmentse gazdáját, Marci életét.

S hogy miért lett a macskából éppen kutya?

Először is: az emléksejtben élő állatból csak egy másik állat lehet, ha feltámad. Másodsor: kutyaként többet tud segíteni veszélyben levő gazdájának, mint egy macska.

(Mellesleg, aki nem tudná: az emléksejtben élő férfiak csak madárrá, az asszonyok pedig csak virággá vagy más növényé válhatnak.)

Fontos információ: az elhunyt lények csupán egyszer támadhatnak fel újra! De akkor egy hónapig elpusztíthatatlanok. Sem lelőni, sem elgázolni, de még agyonütni sem lehet őket. Legfeljebb kutyaként vízbe fulladhatnak, ha régi alakjukban (Cili tehát macskaként) nagyon-nagyon vissza akarnak kerülni az emléksejtbe.

Egy hónap múlva azonban mindenképpen el kell dönteniük, hogy vissza akarnak-e térni, vagy új testükben élnek tovább mint halandó élőlények. Ez a törvény. Aki nem hiszi, járjon utána. (De legalábbis olvassa el a Marci örökségét, hogy mindent világosan értsen.)

Cili nem véletlenül érezte álombeli repülése közben a tepsis hús illatát. Szálem sütötte ezt az igen ízletes fűszeres arab ételt.

A kutya felébredt, kikukucskált a fénybe, és beleszagolt a levegőbe.

„De jó élni! – gondolta. – Tepsis hús, Marci, Szálem, Veronika! Mi kell még a boldogsághoz?”

Mami és Papi.

Ők nagyon hiányoztak.

Cili tudta: csak akkor láthatja viszont a két öreget, ha úgy dönt, hogy visszatér az emléksejtbe macskaként. De az igazság az, nem érzett túl nagy kedvet a visszaváltozáshoz.

Igaz, még két hete volt eldönteni, hogy megy vagy marad.

– Kész az ebéd! Terítsetek! – kiáltott Szálem.

Ő is boldog volt. Végre megint együtt a család.

Vége a rossz álomnak, amelyben Szálem Abir néven, titokban beépült a terroristák közé megmenteni a világot egy végzetes merénylettől. Az akció jól végződött. A merényletet tervező csoport lebukott. Béke van. A Bedzsavi família élvezheti a tepsis hús meg a családi élet örömeit.

Miközben Szálem a fahéjjal és borssal összekevert darált hús tetejére helyezte a paradicsomot és a zöldpaprikát, dudorászott. Eszébe sem jutott, hogy titkos küldetése miatt még mindig halálos veszély leselkedhet rá és a családjára. Hiszen Abir a világ számára meghalt. Szitává lótték az európai titkosszolgálatok emberei.

Családi ellensége, a nővére, Fatima házi őrizetben volt Egyiptomban.

A börtönben üldögélő Mérnökötől, a terroristacsoport vezetőjétől sem kellett félnie. A Mérnök is úgy tudta, hogy hűséges társa, Abir mártírhalált halt a bécsi repülőtéren. „Örök dicsőség fényeskedjen neki!”

Végül pedig, Borisz Buharovics bérgyilkos is a rácsok mögött tépelődhet évekig, hogy miképpen támadhat fel folyton a Cili nevű kutya, ha ő többször agyonlövi. És vajon miért szegődött el Marci testőrének a Bébicsősz becenevű bérgyilkos, azaz a magyar származású, de Párizsban élő Moldován Rózsi-Cecília?

Szálemnek tehát nem volt félnivalója. Pontosabban: volt félnivalója, csak ő nem tudott róla. Olyan volt, mint az az egérke, amelyik annyira elmerül a sajtrágcsálás örömeiben, hogy nem érzi meg: a sarok mögött leselkedik a macska.

*

Papi az emlékejtben már napok óta rosszkedvűen morgolódott.

Ő is örült persze, amikor Marci és Szálem megmenekült a terroristák és a bérgyilkosok életveszélyes összeesküvésétől, de azóta egy nyugodt pillanata sem volt.

– Most akkor mi a helyzet? – dörögött, mint egy gyomorfájós medve. – Mért nem jön vissza Cili? Elvégezte a feladatát, amiért visszaküldtük az életbe, nem? Megmentette Marcit, ügyes volt, bátor volt: rendben. Mit lógatja a lábát ott az életben még, mint egy milliárdos Floridában?

– Papi! Papi! – csóválta Mami a fejét, és ölébe eresztette a kötését. – Cili jól érzi magát. Otthon van. Készül a tepsis hús. Kielvezi a családi életet. Még van ideje eldönteni, hogy marad vagy jön.

– Mindig őt véded! – morgott Papi. – Az nem jut eszébe, hogy mi itt ketten, egyedül... Az nem jut eszébe, hogy neki itt a helye?! Hálátlan macska!

– Kutya – mondta Mami.

– Kutya, macska, nem mindegy?! Semmi dolga már odalent. Szépen bele kellene ugrania a Dunába, és rendesen megfulladni. Így vissza tudna jönni hozzánk.

– Papi! Papi! Nem is vagy te olyan önző, mintha kétszer ilyen önző volnál! Hátha jól érzi magát odalent. Hátha most már élni akar, amíg élhet.

– Hahaha – morgott dühösen az öreg. – Kacagnom kell. Napokig könyörögtünk neki, hogy változzon kutyává, és menjen, mentse meg a gazdája életét. De ő csak fújt, nyivákkolt és ellenkezett, hogy: „Nem, nem, sohasem leszek kutya!” Most meg jól érzi magát az ellensége bőrében?

– Cili jelenleg nem az ellensége, hanem a saját bőrében van. És igenis lehet, hogy jól érzi magát. És annyira jól érzi magát, hogy már nem is akar visszajönni.

– Mi meg maradjunk egyedül, a macskánk nélkül? – csattant fel a család néha fejetlen feje.

Mami akkorát sóhajtott, hogy az emléksejt hártlyafalai kitágultak kissé, mint egy felfújott luftballon.

– Amikor itt volt, folyton veszekedtél velem. Most meg visszakívánod. Nincs ebben egy kis ellentmondás?

– Nincs! – mordult fel Papi. – Most is azért akarom viszontlátni, hogy veszekedhessek velem. Meghalok az unalomtól.

– Tudod mit, Papi? Veszekedj velem! – ajánlotta fel Mami nagyvonalúan, és elmosolyodott.

– Veled nem lehet – dörmögte az öreg, és lemondóan legyintett. – Neked mindig igazad van.

*

Szálem nővére, Fatima sápadt volt. Lefogyott, mióta házi őrizetben tartotta az egyiptomi titkosszolgálat.

Nem léphetett ki az utcára. De még a kastély kertjében is csak kísérettel sétálhatott, nehogy felvegye a kapcsolatot a terroristacsoport valamelyik szabadlábban lézengő tagjával. Ez volt a büntetése, mert támogatta a merényleteket. Ráadásul a saját öccse életére tört, hogy apja minden öröksége az övé legyen. És aztán a terroristáké persze!

Az egyik június eleji napon egy Hasszán nevű új rendőr kísérte el szokásos kerti útjára.

Fullasztó meleg volt. A hatalmasra nőtt ciprusbokrok árnyékában lehetett csak az erős napsütést elviselni.

Fatima fekete túllruhában sétált. Arcát is könnyű fátyol fedte.

A kísérők általában néhány méterrel az asszony mögött lépkedtek, hogy ne zavarják a ház úrnőjét. Hasszán azonban váratlanul Fatima mellé lépett, amikor az épület ablakából már bizonyosan nem lehetett látni őket.

– Bocsásson meg! – suttogta, és hozzátette. – „Öklünk lecsap a kígyó fejére!”

Fatima felkapta a fejét.

Ez volt a titkos jelszó, amellyel az ismeretlen terroristák köszöntötték egymást, ha találkoztak.

Ki ez a rendőr? Honnan ismeri a titkos köszöntést? Csak nem egy jó barát, aki beépült a titkosszolgálatba?

– „A kígyó mérge nekünk nem árt!” – mondta Fatima a köszöntésre adandó kötelező választ, és az ismeretlenre pillantott. – Ki maga?

– Hasszán vagyok, a rendőr – mondta a férfi. – És az az ember, akiben megbízhat.

– Honnan tudjam, hogy megbízhatok magában? A jelszót kínvallatással is kiszedhették egy társunkból.

– Ne szégyenítse meg a testvéreinket! – A rendőr szigorúan az asszonyra nézett. – A halál természetes, mint a levegő. Az árulás ismeretlen, mint a nap izzó közepe.

Az asszony bólintott. Így csak a meghalni bármikor kész igazhitű férfiak beszélnek.

– Mi hírt hozott nekem?

A rendőr intett, hogy induljanak tovább, nehogy az álldogálásuk feltűnő legyen. Az asszony mozgását időnként figyelték a házból.

– A Mérnök jól van. Üdvözetét küldi. Sebe begyógyult, mert magára gondolt, Fatima, és Abirra, a mártírunkra, akit lelőttek a bécsi repülőtéren. Nem adja fel a harcot, és ki fogja nyitni a szabadulás fényes kapuját. Kérdezteti, üzen-e valamit. S tud-e olyasmit, ami fontos lehet számunkra?

Fatima visszajejtette arcára a fátylat, és mélyet, nehezet sóhajtott.

Napok óta gyötörte egy kérdés, amire nem ismerte a választ. Napok óta tudta, hogy a testvére, Szálem nevében valaki havi kétezer dollárt kap az örökségből. Az öccse meghalt. Látta a sírról készült fényképet. Ki lehet az, aki Szálem nevében felveszi a pénzt? Vagy talán maga Szálem? De hogyan? Miképpen? Amikor Fatima elmondta Hasszának a kétségeit meg a kérdéseit, a férfi bólintott.

– Elmondom a gyanúját, Fatima, akinek el kell mondanom. Az igazság harcosai előtt nincs titok a földön.

2.

Egy arab férfi Szálemet keresi telefonon • Fatima megtudja, hogy az öccse valóban nem halt meg • Ricsi vezetésével az osztály visszaköveteli a Marci kirándulására adott pénzt • Szálem találkozik titkosszolgálati összekötőjével, Gólyával • A Mérnök sem érti Szálem Bedzsavi váratlan feltámadását

Marci kétszer is kért a tepsis húsból. Bizony, bizony, ennek a sültnek sokkal jobb íze volt, mint amit az anyja, Veronika készített, amikor Cecília-Rózsit vendégül látták.

Marci persze nem mondta ki a véleményét hangosan. Az apjától azt tanulta: ha igazunk van, akkor sem szabad megbántani, aki értünk fárad. Elhallgatni valamit gyakran nem hazugság, csupán udvariasság és szeretet.

Cili az étel maradékát kapta, ami a kutyus számára fenséges ebéd volt. A család kedvence olyan hevesen rágta, harapdálta a porcogókat, a csontokat, mintha már három napja éhezne. Ilyen a nagy testű kutyák meg a kövérkés gyerekek természete: mindig éhesek.

– Honnan került ide ez a falánk vadállat? – nevetett Szálem. – Vagy egy hétig éhezettétek?

– Marci találta az utcán – mondta Veronika, miközben leszedte a tányérokat az asztalról. – Addig könyörgött, amíg be nem fogadtam. Cecília szerint a kutya megmentette Marci életét. Tudod, Cecília volt az az asszony, aki sokat segített nekünk. Aztán váratlanul eltűnt... Szóval Cecília azt mondta, hogy a kutya elzavarta Marcit egy száguldó autó elől! De szerintem ezt csak kitalálta, hogy meggyőzzenek: tartsuk itt a kutyát.

„Cecília? – gondolta Szálem. – Talán inkább a Bébicsősz! – És sokat tudó mosollyal bólogatott. – Jó lenne találkozni az én titokzatos bérgyilkos testőrömmel, hogy megköszönjem, amit értünk tett!”

A telefon megcsörrent.

– Majd én! – mondta Marci, mert remélte, hogy Tünde hívja.

Nem Tünde volt.

Egy ismeretlen férfi szálemmel köszönt, ami békét jelent. Aztán Bedzsavi urat kereste.

– Apa! Téged hívnak – mondta Marci, és hozzátette: – Arabul beszél.

Szálem átvette a kagylót, és bemutatkozott.

– Halló! Szálem alejkum! Bedzsavi vagyok. Kihez van szerencsém?

A vonal másik végén kis csend után kattanas hallatszott.

Az ismeretlen férfi letette a kagylót.

– Halló! – mondta ismét Szálem, és Marcira nézett. – Ki volt az?

– Nem mondta a nevét. Köszönt, és téged keresett.

Szálem visszahelyezte a kagylót. Kellemetlen, zavaró érzés suhant át rajta.

Ki volt ez? Miért hívta fel? És miért tette le a kagylót, amikor ő bemutatkozott?

Remélte, hogy csak a vonal szakadt meg, és az illető ismét hívni fogja. De a telefon hallgatott.

– Valami baj van, drágám? – nézett a férjére Veronika, mert látta a férfi arcán átfutó árnyéket.

– Semmi – mosolygott Szálem ismét fülig érő szájjal, ahogy csak arab férfiak tudnak mosolyogni. – Nyilván téves hívás volt.

Marci az apjára pillantott. Cili is abbahagyta a rágcsálást. Micsoda? Téves hívás?

Egy félretárcsázó arab pofa nem keresi Szálem Bedzsavit név szerint.

*

Fatima idegesen törülgette a kezét fehér zsebkendőjébe. A ciprusbokrok sora mellett sétált Hasszánnal. Próbálta megérteni, amit a rendőrnek beöltözött terrorista mondott az öccséről. Már mint azt, hogy Szálem él.

– Lehetetlen, hogy ő volt – mormolta. – Meghalt. Láttam a sírját. A Mérnök mutatta meg a fotót. A Bébicsősz nevű bérgyilkos készítette a fényképet. Egy profi bérgyilkos nem tévedhet.

– Rögzítettem a telefonbeszélgetést – mondta Hasszán, és egy apró digitális magnetofont húzott elő a zsebéből.

„Halló! Szálem alejkum! – hallatszott Szálem hangja. – Bedzsavi vagyok. Kihez van szerencsém?”

Aztán egy kattanás zaja, ahogy a vonal megszakad.

– Igen – remegett meg Fatima szája széle. – Ez az ő hangja. Régen hallottam, de megismerem. Tehát él. Hogy lehet ez?

Hasszán sóhajtott.

– Nem tudjuk. Még nem tudjuk. De ki fogjuk deríteni. Az igazság harcosai előtt nincs titok a földön.

Fatima megállt, és a terrorista szemébe nézett.

– A Mérnök... ő már tudja, hogy az öcsém él?

– Még nem. De hamarosan ő is tudni fogja. És ha tudni fogja, bizonyára megfejti a rejtélyt.

*

Reggel volt.

Marci még nem érkezett meg az iskolába.

Az osztály úgy zsongott, mint egy befőttesüvegbe zárt veszett darázshadsereg.

Ricsi azt állította, hogy neki volt igaza, mikor ellenezte a gyűjtést Marci kirándulására. A pénzgyűjtés becsapás volt, mert Marci apja élt. És nemcsak hogy élt, de biztosan sokat keresett Afrikában. És ő, mármint Ricsi, eladta a legkedvesebb halait meg az akváriumát. És a pénzt odaadta Marci kirándulására, miközben Szálem Bedzsavi vígan mulatott valahol, és bőven ki tudta volna fizetni az utazást. Szóval az egész egy nagy hazugság volt. Ez az igazság.

Az osztály egy része egyetértett Ricsivel, mert örültek volna, ha visszakapják a befizetett pénzt.

Az osztály másik része is szívesen vette volna, ha megkapja a pénzét, de úgy gondolták, hogy senki nem csapott be senkit.

– Marci becsapott minket! – mondta Ricsi. – Az apám is azt mondta, hogy Marci meg a mamája biztosan tudott a titkos küldetésről.

– Ez nem igaz! – kiáltott Tünde. – Egyik se tudta! Te is tudod, hogy nem tudták. Ez titok volt! Ezt csak a titokzatos szolgálat tudta! Marci mamája is azt hitte, hogy Szálem bácsi meghalt.

Ricsi legyintett. Nem akart Tündével vitatkozni, hogy nem titokzatos szolgálat, hanem titkosszolgálat.

Csak a pénzét akarta visszaszerezni. No meg egy kicsit fellázítani az osztályt Marci ellen. Azt gondolta, hogy talán akkor Tünde is az ő oldalára áll, és hanyagolja Marcit.

De a terve nem jött be, csak Marci az ajtón.

Megállt. Ahogy az osztálytársai ránéztek, rögtön megérezte, hogy róla volt szó. Vagy legalábbis valami vele kapcsolatos dologról.

Ricsi nem is titkolta, mi a téma.

– Most már visszaadhatnád a pénzünket – vágott a közepébe. – Apád él. Itthon van. Biztosan kapott egy zsák dohányt. Nyugodtan visszafizetheti a kirándulást. A halaimat már úgysem tudom visszavásárolni annyiból! De legalább lenne money!

Marci körülnézett. Látta a szemek villanásából, hogy szinte mindenki egyetért Ricsivel.

– Nekem nem kell visszaadni – mondta Tünde. – Én azt neked adtam örökbe.

Marci bólintott. Nyugodtnak látszott. De belül remegett. Ricsinek végül is igaza volt. Meg az osztálynak is. Csak valahogy nem így kellett volna elmondani, amit gondolnak. Ilyen vádló, számon kérő hangon. Mintha bűnt követett volna el. Ő nem kérte a pénzt.

– Oké – bólintott Marci, miközben a helyére ment. – Igazatok van. Bár én... Mindegy! Beszélek apámmal.

*

Gólyával a Babicski-féle kávéházban találkozott Szálem. A Babicski kávéház egy eldugott kis utcában állt, ahova törzsvendégek jártak kávézni, teázni, beszélgetni. Vagy esténként sört meg bort iszogatni, amely italoknak undorító ízük van, de azért meg lehet őket szokni, mint a padoszomszédunk lábszagát meg az életben majdnem mindent.

Gólyának azt a rendőrnnyomozót hívták, aki Marci apjával titkos kapcsolatot tartott.

Mert hiába ért végett Szálem küldetése a terroristák között, a titkosszolgálat rajta tartotta a szemét. Ilyen kiváló munkatársat nem lehetett csak úgy félretenni. Tudniuk kellett Szálemről, hogy megrendezett halála után rendben van-e az élete. Akad-e valamilyen személyes gondja, amelyen a szervezet segíteni tud. Esetleg nincs-e a terroristákról újabb információja.

A Gólya persze nem a valódi neve volt a magasra nőtt, hosszú, hegyes orrú, fekete hajú és keskeny bajuszos férfinak. Ezt a becenevet még az általános iskolában kapta, és rajta ragadt.

– Valaki felhívott telefonon, és arabul keresett – mondta Szálem, amint megrendelte a kávé, amely itt kicsi adag volt, de nagyon erős.

– Megnézzük, honnan hívtak – mondta Gólya, és hangosabban kezdett beszélni a vasárnapi focimeccsről, hogy a körülöttük ülőknek ne tűnjön fel a suttogásuk.

– Szeretném felvenni a kapcsolatot a Bébicsósszel, hogy megköszönjem, amit értünk tett – mondta közben halkán Szálem.

– Kerestük – ingatta a fejét Gólya. – Nem találtuk. Eltűnt.

Szálem a kiszolgálónőre mosolygott, aki letette elé a kávéház legédesebb diós, mákos és almás rétegből összeálló sütijét, a flódnit. Szálem édesszájú volt. Imádta az efféle édességbombákat. És egyáltalán nem érdekelte, hogy ezt a

finomságot a zsidó vallású emberek találták ki, és ők készítik a leggyakrabban. Amint az arabok a baklavát vagy a kuszkuszszafét, az oroszok (balkániak és arabok) a halvát és az olaszok a tiramisut. Az édességnek, a sütinek nincs vallása. Ahogy a folyónak, a fának, a földnek és az égnek sincs. Ha jól belegondolunk, a világon minden mindenkié: erdők és tengerek, hegyek és városok, napfény és csillagok, meg a kisbabák mosolya. Senki sem teheti a zsebébe ezeket, hogy hazavigye magának, és eldugja a fiókjában.

A világot senki sem sajátíthatja ki. A világot csak kölcsönkapjuk a gyerekeinktől, hogy megőrizzük nekik, amíg élünk. Aztán pedig ők őrzik tovább a saját gyerekeiknek, a mi unokáinknak. És így tovább. És így tovább. A világ mindenkié, a legkisebb halacskától a legnagyobb hegycsúcsig. A tiéd és az enyém. Egy porszemet sem vihetünk magunkkal, ha végleg elköltözünk egy emléksejtbe.

*

A Mérnök mozdulatlanul ült az ágyán, és kibámult a börtön rácsain.

Amint megtudta, hogy Szálem Bedzsavi él, a gyanú úgy terjedt szét a testében, mint egy pohár mérge, amely villámgyorsan végigfut az ereken, és eljut a test legapróbb rejtekébe is.

Mióta rajtaütöttek a csoportján, és a társait lelőtték, őt pedig bezárták, Abir gyógyozta, a hőst, aki értük és az igaz ügyért halt meg a bécsi repülőtéren. Most azonban egy kicsit elbizonytalanodott. Okos ember volt. A terroristák között nagyon sok az egyetemet végzett. A Mérnöknek is két diplomája volt. Harcba edzett megérzése is azt súgta, hogy Szálem Bedzsavi titokzatos feltámadása és Abir halála között összefüggés lehet.

De milyen összefüggés? Hiszen látta Szálem sírját egy fényképen. És látta Abir holttestét a világ összes politikai honlapján és újságjában.

– Az lehetetlen, hogy a két ember ugyanaz... – mormolta a Mérnök.

Abir az igaz hit legbátrabb és leghűségesebb harcosa volt. Abir az ő életét is megmentette egyszer, amikor kiszabadította a rendőrök karmaiból. Később, egy akció során megsebesült, és a bécsi repülőtéren szitává lőtték. Látta a fényképeken.

A gyanú azonban mégis kivirágzott, és amikor Hasszán újra meglátogatta, csak annyit kért:

– Látni akarok egy fotót a barátunkról. Intézkedj!

3.

Papi nagyon szeretne üzeni az emléksejtből a valóságba, hogy megmentse Marcit és a családot • A Mérnöknek megmutatják a Szálemről készített fotót • Marci osztálytársai visszakapják a kirándulásra adott pénzt, és annyit ehetnek a cukrászdában, amennyit nem szégyellnek.

– Természetesen mindenkinek visszafizetjük a pénzét – mondta Szálem, mikor Marci elmesélte, mi történt az osztályban. – Megkapják azt az összeget, amellyel a kirándulásodat támogatták. Szuper osztálytársaid vannak, mert összedobták a pénzt. Szerintem hívjuk meg őket a cukrászdába is. Megköszönjük, amit érted tettek. Így gondolod?

Marci hevesen bólogatott. Pontosan így gondolta.

És pontosan azt várta az apjától, hogy ezt mondja. Jó, ha az embernek van egy apja. (Általában szokott lenni.) Pláne ha ilyen okos, megértő apja van. Mondjuk az, hogy eltűnik egy évre Afrikába, nem egy örömmámor. De meg lehet bocsátani, ha utána visszajön, és ilyeneket mond.

Másnap Szálem pórázra fogta Cilit, és Marcival együtt elindultak az iskolába. Hétkor léptek ki a kapun, hogy Szálem még a becsengetés előtt visszaadhassa a pénzt a gyerekeknek, és meghívja őket a cukiba egy délutáni dőzsölésre.

Sem a férfi, sem Marci nem vette észre, hogy az utca másik oldalán álló autó üvegét résnyire leeresztették. És a résen egy fényképezőgép kukucskált ki. Valaki fényképeket készített róluk. Ha Marciék nagyon figyeltek volna, meglátják a fényben megcsillanó lencsét.

Csak Cili ugatott a sötéten álldogáló autó felé. Biztosan odarohan, ha Szálem nem tartja vissza a pórázzal.

– Maradj már nyugton! – szólt a kutyájára Marci. – Biztosan megint észrevett egy macskát – magyarázta az apjának. – Nem tudom, mért utálja a cicákat ennyire!

Utálatról egyébként már szó sem volt. Sőt Cili egyre jobban kedvelte a macskákat.

„Én is az voltam – gondolta néha nosztalgikusan, ha a szobában heverészett, és volt ideje elmerengeni az elmúlt időn. – S talán majd az is leszek! No meg a macskáknak... olyan kedves fülikéjük van. És a hosszú farkuk, ahogy lengetik... Szebbek, mint a kutyák, ha jól meggondolom... De legalábbis nem csúnyábbak.”

Így álmodozott, és egészen megszépült előtte a macskaélete, a múlt. Elfelejtette, hogy seprűvel kergették, amikor ellopta az asztalról a rántott húst. Elfelejtette, hogy gonosz suhancok megdobálták. S hogy néha milyen hideg volt, ha elkóborolt, és csukott ajtót talált, mert a gazdái már aludtak, mikor hazaérkezett.

Megszépült a múltja: a macskaélete. Úgyhogy Cili már egyáltalán nem kergette meg a macskákat, mikor találkozott velük. Ha Marci jobban figyel, észreveszi, hogy a kutyája lengeti a farkát, mikor cica közelébe érnek. A macskák azonban ezt a jelzést nem vették a barátságos közeledés jelének, és felborzolták a szőrüket, kieresztették a karmukat.

A sötét gépkocsiból egész fotósorozat készült Szálemről, Marciról meg az ebről.

Cili szívesen kiugrasztotta volna rejtekhelyükről a sunyi fotósokat, ha elengedik, mert földöntúli érzékével rögtön kiszagolta az ellenség jelenlétét. De Szálem erősen tartotta a pórázt, és sajnos nem törődött a kutya vad ugatásával.

Így aztán a Szálemről készített fotók e-mailben még aznap megérkeztek a terroristák központjába.

*

Marci osztályában mindenki örült a visszakapott pénznek, és persze a cukrászdába való meghívásnak is. De a legjobban Cilinek örültek, mert az elpusztíthatatlan kutya fantasztikus élmény volt számukra. Elgázolták, lelőtték, és egy karcolásnyi sérülés sem látszott rajta. Mint egy filmen! Vagy vannak csodák?

*

– Na, tessék! Minden kezdődik előlről! – szuszogott idegesen Papi, miközben fel-alá lépegetett a szűkös emléksejtben, mint kerge aranyhőrcsög az akváriumában. Nem bírt megülni a hintaszékében, mióta a gépkocsiban rejtőző titokzatos ismeretlen lefényképezte Szálemet. Mert ő meg a Mami pontosan tudták, miért és kinek készült a fotó. Az emléksejtben élő (illetve nem élő, de mégis létező) lények gyorsan eljuttatják egymásnak a híreket. Se telefon, se internet nem kell hozzá. Előfizetés nélkül repkednek az infók egyik emléksejtből a másikba. Papi és Mami is tudta, hogy Szálem fotóját a Mérnök rendelte meg.

– Mi lesz, ha a Mérnök meglátja? – tördelte kezét az öreg. – Mi lesz, ha Szálem lelepleződik? Rettenetes!

Mami csak ült, kötögetett, és hümmögött. Ahogy szokott.

– Várd ki a végét! Lehet, hogy fel sem ismeri Szálemet, hiszen nincs szakálla. No meg egészen más a haja, a ruhája... Nem kell mindig azonnal pánikolni, Papikám. Elég, ha az ember akkor ideges, amikor már biztosan van rá oka.

Persze Papiról lepergett minden nyugtatgatás.

– Ha legalább szólhatnánk valahogy Marcinak vagy Cilinek! Ha küldeni lehetne egy táviratot. Esetleg egy izémélt, vagy hogy hívják ezt a számítógépes levelet. Sose fogom megtanulni... Szerintem nagyon rosszul szerkesztette meg az emléksejtet a természet. Nagyon bután. Csak ülünk itt, ülünk itt... Mindenről tudunk, minden titkot ismerünk, de teljesen tehetetlenek vagyunk. Inkább ne tudnánk semmit! Vagy ha már tudunk, akkor szólhatnánk az emlékgazdának, akinek a fejében csücsülünk.

– Ugyan, ugyan, Papikám! Nagyon egyszerű volna az emberek élete, ha mi mindig leszólhatnánk az emléksejtből, mint egy mindent előre tudó tévéhíradó. „Most ne lépj le a járdáról, Öcsi – kiáltanánk –, mert száz kilométeres sebességgel jön egy autó a szomszéd utcában, és ha befordul, elüthet. Most meg ne menj annak a fiúnak a közelébe, mert beteg, és megfertőzhet! Most tanulj alaposan, mert a biosztanád azt mondta valakinek, hogy holnap kihív felelni! Most menekülj el Budapestről a családdal együtt, kedves vejem, mert a Mérnök tudja, hogy Abir és Szálem ugyanaz az ember!” Képzeld el, Papi, ha ilyeneket súghatnánk szeretteink fülébe!

– Boldog életük lehetne, és boldogabbak lennénk mi is – mondta Papi, és nagyot sóhajtott. Mert mindez csak álom. Aki már nincs a való világban, az az emléksejtből nem üzenhet az élőknek se telefonon, se e-mailben, se másképp. Legfeljebb, mint tudjuk, átváltozhat egy másik élőlényé, ha vállalja, hogy segít. Állatból állattá, férfiból madárrá, asszonyból növénynyé, virággá. Az emléksejtben élőknek csupán ennyi lehetőségük van.

*

A Mérnököt bevezették a börtön látogatószobájába.

A helyiséget egy üvegfalal osztották ketté. Az üvegfal egyik oldalán a rabok ültek, a másikon a vendégek.

Mielőtt Hasszán belépett volna, a biztonsági emberek alaposan ellenőrizték. Már járt itt mint a Mérnök egykori egyetemi társa, így csak egy rövid ellenőrzésre volt szükség.

Hasszán megmutatta a biztonságiaknak a fotót is, amit magával hozott.

Csoportkép volt. Egyetemi csoportkép. Rajta a biztonságiak megtalálták a Mérnököt és Hasszánt is, persze egészen fiatalon.

Nem volt akadály, hogy a vendég megmutassa a fényképet a rabnak.

A Mérnök már az üvegfal mögött ült, amikor Hasszán besétált a látogatószobába. Elhelyezkedett az üveg másik oldalán, a Mérnökkel szemben, és elővette a csoportképet.

– Nézd csak, mit találtam! – szólt a mikrofonba. Szavait az örök is hallották. – Egy régi fotó. Az egyetemi éveinkből. – És az üveghez emelte a képet. – Biztosan mindenkire emlékszel, amilyen jó memóriád van...

A Mérnök előrehajolt, és lassan, sorban megnézegette az ismerős arcokat. Velük járt valamikor egyetemre, a villamosmérnöki karra. Csak egyetlen arc nem illett a régi hallgatótársak közé. Egy arc, amely ismerős volt, de nem az egyetemről. A harmadik arc az alsó sorban balról, amit ügyesen beillesztettek a többi fej közé a számítógép segítségével. Abir volt az. Szakáll nélkül, rövidebb hajjal, de Abir. A Mérnök megismerte. Hasszánra nézett, és bólintott.

– Igen – mondta –, mindenkit megismerek. Még Szálemet is. De ő már nincs az élők sorában, ugye?

– Tévedsz, barátom – mondta Hasszán. – Szálem él.

– Valóban? – nézett fel a Mérnök. Rezzenéstelen tekintettel nézett, pillája sem rebent. – Tehát nem halt meg?

– Nem – mondta Hasszán. – Még él!

*

A cukrászdát az ötödik b kifosztotta. Mindenki azt és annyit ehetett, amit és amennyit akart. Szegény osztályfőnökük, Nusinusi hiába óvta diákjait a túlzásoktól, az osztály nem tudott betelni a finomságokkal. A kiszolgálók rémülten rohantak hátra a sütődébe meg vissza, hogy kihozzanak még egy tepsi krémet vagy egy csokoládétortát. Ricsi hirtelen felugrott, és rakétasebességgel tántorgott ki a mellékhelyiségbe. Számára ezzel befejeződött a nassolás. A gyerekek még Cili kutyának is adtak egy minyont. Cili gyorsan bekapta, aztán nyalogatni kezdte a papírt, s végül pofozgatta a mancsával.

– Nézd már, Marci! – szólt Szálem a fiának, aki Tündével kettesben eszegetett egy szelet gyümölcsörtát. – Úgy pofozza a papírt, ahogy a macskák szokták. Ilyet még nem láttam.

Cili azonnal abbahagyta a papír pofozgatását, és a farkát csóválva Szálemhez szaladt. „Most majdnem lebuktam” – gondolta.

– Mi van, Cili? Ennél még egy minyont? – kérdezte Szálem. – Nem adok, mert elhízol, és beteg leszel.

Cili farka lekókadott. Aztán a mindenfélét összevissza habzó gyerekekre nézett, mintha azt kérdezné: „Ők nem híznak el, csak én? Ők nem lesznek betegek, csak én? Nincs igazság a földön!”

4.

Gólya felajánlja a titkosszolgálat védelmét Szálemnek és a családjának • Tünde és Marci reméli, hogy soha többet nem ismétlődnek meg azok az ijesztő jelenetek, amelyeket Szálem távollétében átéltek • A Bedzsavi családnak van félnivalója

– Az ismeretlen arab férfi egy nyilvános telefonfülkéből hívott Tripoliból – mondta Gólya, amikor ismét találkozott Szálemmel a Babicski-féle kávéházban. – Valószínű, csak annyit akart megtudni, élsz-e.

Szálem belekortyolt a kávéjába, és bólintott.

– Azt megtudta.

Gólya szipogott, aztán megtörölte hosszú orrát, és felitatta a szeme alján összegyűlő könnyeket. Megfázott. A titkosszolgálat emberei sokat mászkálnak, álldogálnak, üldögélnek huzatos vagy árnyékos helyeken. Menni kell, akár esik, akár fúj. Nem egészséges foglalkozás. Ráadásul néha még lőnek is rájuk. És előfordul, hogy az ellenség jól céloz. Ennél talán még egy tanárnak is nyugodtabb az élete. Bár lehet, hogy ez írói túlzás.

– A terroristák tudják, hogy élsz – mondta Gólya náthás orrhangján. – S talán már azt is tudják, hogy Abir sem halt meg a bécsi repülőtéren. De ha ezt is tudják meg azt is tudják, akkor esetleg arra következtetnek, hogy te vagy Abir. Küldök embereket, hogy vigyázzanak rátok. Nehogy felrobbantson egy örült, vagy elraboljon a családból valakit.

– Most megnyugtattál – sóhajtott Szálem. – Rád mindig lehet számítani, ha az ember ideges. De nem hiszem, hogy a titkosszolgálat meg tudna védeni engem vagy a családomat, ha a „hit igaz harcosai” úgy döntenek, hogy halál a Bedzsavi családra. Gondolj az ikertornyokra New Yorkban!

– Nana! – szipogott ismét Gólya. – Te csak ne becsüld le a titkosszolgálatot!

– Szó sincs lebecsülésről! Amíg ilyen kellemes kávéházban üldögélhetek, és flódni sütit nassolhatok a ti számlátokra, addig nagy becsben álltok előttem.

– Jaj, de humor! – húzta el Gólya a száját. – Talán mégis jobb volna, ha viccelődés helyett azon gondolkoznál, amit már akkor ajánlottunk neked, amikor visszajöttél. Csináltass egy plasztikai műtétet, hogy ne legyél felismerhető! És vegyél fel új nevet! Költözzetek külföldre vagy valahova vidékre családotul. Mindent a titkosszolgálat fizet. Az Európai Központ ezt támogatja. Még nyugdíjat is kapsz. Akkora összeget, amiből normálisan megélhatsz. Megérdemled. Megdolgoztál érte. Az biztos, hogy én ezt tenném a helyedben.

– De te nem vagy a helyemben.

– És te miért nem teszed?

Szálem lassan, nagy élvezettel ette a süteményt.

– Na, mi van? – nézett rá Gólya. – Kérdeztem valamit.

– Nem engedem, hogy elrontsd az élvezetemet – mondta Szálem tele szájjal.

– Ha nem hagyod, hogy nyugodtan megegyem ezt a szelet sütit, lelöklek a székről, és beléd eresztek hat golyót.

Gólya legyintett.

– Ne röhögtesd! Pisztoly csak nálam van. Neked kellene félni!

– Abir, a világ legbátrabb terroristája nem fél – kapta be az utolsó falatot Szálem. – Nem tudod, hogy halhatatlan vagyok?

– Na persze! – mondta Gólya, és intett a pincérnek, hogy fizet. – De azért nem próbálnám ki, hogyan ennél meg egy flódnit hat golyóval a fejedben.

– Lassabban enném, hogy tovább élvezzem.

*

– Szeretném, ha olyan volna az édesapám, mint a tiéd – mondta Tünde, amikor Marci hazakísérte a cukrászdai dőzsölés után.

Marcinak jólesett ez a vélemény. Szerette, sokra becsülte az apját. Mégis megrázta a fejét.

– Nem hiszem.

Tünde a fiúra bámult, mint aki semmit sem ért.

– Miért nem hiszed? Mi bajod a papáddal?

– Szeretnéd, ha az édesapád eltűnne egy évre? Vagy tele volna titkokkal, amelyekre sose lehet rákérdezni? Vagy furcsa telefonok érkeznének? A papádat keresik, aztán mikor átadod neki a kagylót, megszakad a vonal.

– Az nálunk is előfordul.

– Az, hogy a hívó fél nem szól bele semmit, csak megszakítja a vonalat? Szeretnéd?

Tünde csak pislogott.

– Nem. De miért nem beszél bele? Nem értem.

– Az a baj, hogy én sem értem – mondta Marci. – És még nagyobb baj, hogy apa sem érti. Vagy ha érti, akkor nem mondja el nekünk.

Tünde már kérdezni sem mert. Marci különös dolgokról beszélt. Ilyeneket bűnügyi tévéfilmekben lát az ember. Vagy thrilleren, amit Tündének nem engedtek megnézni. Nem mintha őt érdekelné a véres erőszak. Még hurkában sem szereti a véreset.

– Lehet, hogy megint olyan érthetetlen dolgok történnek majd... – kezdte Tünde. – Olyasmik, mint amikor a papád nem volt itt? Az autóra gondolok, amelyik elütötte Cilit. Meg a fagylaltra, amit Cecília kiütött a kezünkből.

Marci lehajtott fejjel ment a lány mellett, és összeszorította a száját, úgy préselte ki a szavakat.

– Remélem, olyasmi sohasem történik meg újra. Néha azt álmodom, hogy az a magas szőke nő... Vagyis férfi... A Borisz lelövi Cilit meg Cecíliát, aztán engem...

Tünde óvatosan Marcira sandított. Ezt a sztorit nem ismerte. És szinte semmit sem értett abból, amit a fiú összeszorított szájjal motyorászott. De azért megkérdezte:

– Ki az a Borisz?

Marci legyintett.

– Nem érdekes. Egy nő. Vagyis egy férfi. Egy bérgyilkos, aki néha nagyon szép nőnek öltözik, és szuper kocsikkal jár.

– Ezt a filmet nem láttam – jegyezte meg Tünde, mire Marci elnevette magát. Tünde örült, hogy nevetni látja a fiút. Nevetett ő is.

– Most mit nevensz? – kérdezte. – Látnom kellett volna? Olyan jó film volt?

– Igen! – vihogott Marci. – Nagyon jó film volt. Borisz, a szőke csaj kiugrik a kocsiból, és rálő a kutyára. Minden csupa vér. De aztán a vér eltűnik, a kutya felpattan, és támad. A nő, vagyis Borisz megint rálő, a kutya megint feltámad. A nő megint rálő, a kutya feltámad... És így tovább.

– Ne már! – kuncogott Tünde. – Robotkutya volt?

Marciból kirobbant a kacagás. A kerítésnek dőlt, úgy nevetett. Lecsúszott a párkányra, hátrahanyatlott a táskájára, és fogta a hasát.

– Na igen... Robotkutya! Belül csupa acél meg drót... És benzint kellett itatni vele, hogy ugasson!

Akkor már persze Tünde is kacagott.

– Bolond... bolond egy film lehetett! – fuldoklott. – Tényleg benzint itattak a kutyával? És kipufogója is volt, mint az autóknak?

– Na persze! – visított Marci. – A feneke volt a kipufogója!

Aztán már megszólalni sem bírtak a nevetéstől.

Ha Tünde tudta volna, hogy a valóságban, csupán egy utcával odébb Borisz pontosan úgy lőtt szitává Cilit kétszer-háromszor, amint azt Marci elmesélte, biztosan nem rángatóznak ennyire a nevetőizmai.

*

Szálem megtanulta elrejtteni az érzéseit, a hangulatait, a gondolatait mások elől. Már gyerekkorában is ezt kellett tennie otthon, a gazdag családi környezetben. Ezt a fapofát gyakorolta, amikor a titkosszolgálat felkészítette a feladatára: a beépülésre a terroristák közé.

A Mérnök csoportjában soha senki nem vehette észre, mit érez, amikor robbantásokat, rablásokat, gyilkosságokat terveztek. Vagy amikor terrorista harcostársai közül valaki olyasmit mondott, amivel ő egyáltalán nem értett egyet.

Egy profi titkos ügynök még az idegtépő fogfájását is el tudja titkolni.

Ehhez képest, amikor Szálem a Gólyával való találkozás után hazatért, Veronika azonnal észrevette, hogy a férjét valami nyugtalanítja.

Még szerencse, hogy a titkos ügynököknek általában nem a feleségük előtt kell titkolózniuk. Másodpercek alatt lebuknának!

Ugyanakkor Veronikának volt annyi tapasztalata, hogy nem rohanhatja le kérdésekkel a férjét. Ezt nem teheti akkor sem, ha a kíváncsiság majd kifúrja az oldalát, hogy mi történt, s van-e valami fontos dolog, ami a férjét vagy a családot érinti.

– Mi újság, drágám? – kérdezte, és uborkát meg paradicsomot szeletelt a salátába.

Szálem leült, kinyitotta az újságot, és megrázta a fejét.

– Semmi különös. Csak egy régi kollégával találkoztam.

Veronika ebből rögtön sejtette, hogy valamelyik „titkos kapcsolatá”-val randevúzott Szálem.

Az orvoskollégáival ugyanis csak a kórházban találkozott. Veronika „titkos kapcsolat”-nak nevezett mindenkit, aki a „titkos afrikai kutatás” történetében bármilyen módon részt vett.

Az asszony nagyon érzékeny volt ezekre a titkos találkozásokra, mióta a férjét elütötte egy autó, eltemették, aztán váratlanul feltámadt, és átlátszó mesékkel etette őt is az afrikai kutatóútjáról.

– Ismerem azt a régi kollégát? – kérdezte közömbös hangon, és egy kis olívaolajat öntött a salátára.

Szálem leeresztette az újságot az ölébe, és a feleségére nézett.

– Ez még tapogatózó érdeklődés, vagy már rendőrségi kihallgatás? – kérdezte halvány mosollyal, mert ő sem ma jött le a falvédőről. Tudta, hogy Veronika sejt valamit.

– „Rendőrségi kihallgatás”? – pislogott ártatlanul az asszony. – Miért, drágám, talán van valami bevallanivalód?

Szálem némán mosolygott Veronikára, s Veronika ugyanolyan némán nézett vissza.

Nézték egymást, nézték egymást, aztán egyszerre elnevettek magukat.

– Előtted nincsen titkom – mondta Szálem.

– Hogy nem szakad le a plafon ekkora hazugságtól! – csóválta a fejét Veronika.

– Gyere, ülj mellém! – mondta Szálem. – Beszéljük meg, amit kell.

– Meg tudjuk mi beszélni, „amit kell” úgy is, hogy közben az ebédet csinálom. A fiad farkaséhes lesz, ha hazajön. Azt mondd meg, de őszintén, hogy most megint „elüt egy autó egy évre”, vagy nem?

– Nem!

Veronika Szálem szemébe nézett, és hitt neki.

– Akkor mi a baj?

Szálem újra felemelte az újságot, és mintha csak egy mellékes ötlete támadna, azt mondta:

– Talán el kellene költözni innen vidékre. Jobb levegő, egészségesebb élet. Marcinak se ártana. Olyan sápadt.

Veronika felsóhajtott. Rögtön megértette, hogy valamiféle veszély fenyegeti őket, és menekülni kell.

– Nem bánám, ha most itt volna Cecília. Ő mindenre tudott valami megoldást.

Szálem bólogatott.

– Igen... Mondjuk, most én sem bánám, ha velünk ebédelne.

5.

Rózsának Párizsban hiányzik a Bedzsavi család • Egy angol nászutas pár érkezik Budapestre. De vajon miért van szükségük pisztolyokra és robbanószerekre? • Szálem megtudja Rózsától, hogy csak Marci kiáltásának köszönheti, hogy él

Párizsban, az egyik háztetőn fehér patkány sütkérezett a június eleji napsütésben. A résnyire nyitott tetőtéri ablak közelében élvezte a meleget, örült az életnek. Beszívta a fák zöld lombjának illatát, és elnézte a várost átszelő Szajna fel-felvillanó szürke csíkját a házak között.

Párizsba éppen beszökött a nyár, autók felett suhant nesztelen, s találkozott a háztetőn napozó fehér patkánnyal, Domival.

– Domi! Ebéd! – hallatszott madame Rosa Moldovan, azaz Rózsi hangja, és a kis fehér rágcsáló szófogadóan besurrant a nyitott ablakon.

Nagyon fontos, hogy ember és állat lehetőleg mindig ugyanabban az időpontban kapja meg az ennivalóját. Az egészséges élethez kell a rendszeresség. Rózsi, rendszerető lévén, erre mindig különösen ügyelt. Ha nem szólította el a kötelesség, azaz egy-egy ember likvidálása, úgymint: lelövése, megmérgezése, elgázolása, emeletről való ledobása vagy efféle apróbb bér munka, mindig pontosan nyolc órakor reggelizett, egy órakor ebédelt, és este hatkor vacsorázott Domival.

Vacsora után már nasi sincs.

Domi nem hízhatott el, mert az a betegségekhez vezető biztos út. Rózsának is vigyázni kellett a vonalaira, mert egy százkilós bérgyilkos nehezen fut el az üldözői elől. No meg az az általános vélemény, hogy egy nő legyen csinos, ha van rá mód. Különösen ha még nem találta meg a párját, mint Rózsi. Sosem tudható, mikor bukkan fel az igazi a célkeresztben.

Vékony szelet kisütött csirkemell volt az ebéd egy kis salátával. Dominak csak a salátából jutott, meg desszertnek egy falatnyi csirkemell.

Rózsának napok óta nem volt étvágya.

Nem volt jókedve.

Először nem is értette, mi baja.

Sikerült megvédenie Marcit Borisztól, a bérgyilkostól.

Sikerült nem lelőnie Szálemet.

Sikerült lesre játszania, azaz börtönbe juttatni Boriszt. Az elmúlt időszak egy hiperszuper sikertörténet volt számára.

Örömeben kánkánt táncolhatna, ha olyan magasra tudná emelni a lábát, ahogyan azt a kánkántáncosnők szokták.

Egy-két rosszkedvű nap után lassan megértette, hogy mi a baja.

Hiányzik Marci. Meg Veronika. Meg az örült csodakutya, Cili, aki leugrik a második emeletről, és nem esik semmi baja.

Furcsa érzés volt.

Rózsi már régen nem hiányolt senkit.

Nem hiányzott a családja, akiktől tizenhat éves korában egy bandita megszöktette, s nem hiányzott a bandita, akit börtönbe zártak Franciaországban.

Most azonban tele volt hiányérzettel.

Domi mint élettárs és család kevés volt számára. A társalgásuk is kissé egyoldalú volt. Domi például nem tudott franciául. Mondjuk magyarul sem, de azt a nyelvet legalább értette.

Rózsi felsóhajtott. Ha legalább telefonon beszélhetne Marciékkal!

Csak annyit kérdezne: hogy s mint vannak, s már megnyugodna.

Rózsi Domira nézett, mintha valami tanácsot, támogatást, ötletet várt volna tőle. A patkány azonban megvetően félrefordította a fejét: „Ha én neked nem vagyok elegendő társnak, barátnek, családnak, akkor hívd fel a Marcidat!”

*

Veronika éppen a mosogatáshoz készülődött, amikor megszólalt a telefon.

– Marci! – kiáltott ki a konyhából. – Telefon!

– Hallom – morogta Marci. – Nem tudom, miért nekem kell mindig felvennem. Én vagyok a családi titkárnő? Vagy titkárfiú? Oké, de akkor hol a fizu? – Persze felkapta a kagylót. – Halló! – szólt bele, de nem mondta a nevét, mint szokta. Hátha megint az ismeretlen arab szórakozik velük.

– Helló, Marci! – hallatszott Rózsi hangja. – Hogy vagy?

– Cecília! – kiáltotta a fiú, és füléig ért a szája. – Cecília néni! De jó, hogy hívsz! Úgy eltűntél... Képzeld, apa hazajött! Cili meg ott volt a Práterben, Bécsben. Hogy került oda? Veled volt, nem? De te nem voltál sehol. Miért?

– Kicsit sok a kérdés. Ennyi kérdésre nem tudok egyszerre válaszolni – mondta Rózsi, és a szívét melegség járta át. Marci hangjából annyi szeretet, aggodás száguldott végig a telefonvezetéken át hozzá, amennyit már évek óta nem kapott meg senki emberfiától. – Sürgősen el kellett utaznom, sajnos – lódította, mert jobb nem jutott eszébe. – Munka. Csak annyi időm volt, hogy Cilit kitegyem a Práterben. Tudtam, hogy ott vagytok. Mi újság abban a csodálatos Magyarországon, ahol percenként feltámadnak a kutyák?

– Nálunk mindenki feltámad! – nevetett Marci, mert valóban szívből örült. – Itt van apa! Meg anya! Meg Cili is!

– És Tünde? – kérdezte Rózsi. – Ő... van?

– Nincs itt, de van – súgta Marci, és örült, hogy egy felnőtellel közösek a titkai.

Még szívesen beszélt volna az elmúlt napok izgalmas történeteiről: a kirándulási pénz visszafizetéséről meg az apjáról meg Tündéről, de Veronika már a telefon mellett toporgott.

– Add ide! Marci! Add ide már! Add már ide!

*

Az ifjú angol házaspár a délutáni londoni géppel érkezett Budapestre. Nászutasoknak kijáró fogadtatásban részesültek már a repülőgépen is. A vezető pilóta személyesen köszöntötte a fiatalokat, akik az első osztályon utaztak, kényelmes fotelekben, különleges ellátással. A különleges bánásmód nemcsak a nászutasoknak szólt, hanem személyükben az újságíróknak is. A férj egy híres angol képes magazin újságírója volt a helyfoglalási adatlapja szerint. A feleség ugyanennél a lapnál fotóriporter.

A Ferihegyi repülőtéren hatalmas virágcsokorral várta őket egy stewardess, majd egy tizenöt méteres limuzin szállította George és Rebecca Hitchcockot a Dunára néző luxushotelbe.

Szállásuk egy elegánsan berendezett szobából és egy nappaliból állt. Ablakukból gyönyörű kilátás nyílt a városra, a budai hegyekre, és fürdőszobájukban medence, pezsgőfürdő és szauna szolgálta a kényelmüket.

A londiner, aki felvitte a táskáikat, bőröndjeiket, a virágcsokrot is elhelyezte egy hatalmas vázában.

– Köszönjük – mondta George, és miután a fiú távozott a borraival, az ifjú férj kivett a csokorba kötött virágok közül egy borítékot. Kinyitotta. A borítékban egy pályaudvari csomagmegőrző szekrény kulcsa volt.

– Van kedved sétálni egyet ebéd előtt? – kérdezte George Hitchcock a feleségétől, aki bólintott.

– Persze! Csak átöltözöm.

– Addig én lemegyek, veszek egy New York Timest. Biztosan lehet kapni a pályaudvaron.

A pályaudvaron természetesen nem lehetett New York Timest kapni. De George Hitchcock nem is ezért ment oda.

Hamar megtalálta és kinyitotta a kulcshoz tartozó csomagmegőrző szekrényt. A szekrényben egy csinos kis acélsarkú bőrönd lapult. Elegáns hölgyek szokták efféle kazettában tartani kozmetikai szereiket, apróbb ékszereiket, papírjaikat, csecsebecsüket.

Mire a férfi a kis bőrönddel visszaérkezett a hotelszobába, Rebeccán már könnyű anyagból készült nadrágkosztüm volt.

– Csinos vagy – mondta George, és letette az acélsarkú bőröndöt az aszatra.

– Köszönöm – mosolygott a fiatalasszony, és behúzta a függönyöket.

Aztán leültek az asztal mellé, és a férfi kipattintotta a kazetta zárjait.

A bőröndben két pisztoly, két mobiltelefon, néhány miniatürizált elektronikus felszerelés – nyomkövető, GPS, laptop – és kisebb robbantásokhoz szükséges eszközök rejtőztek.

Nászutasoknak általában ritkán van szükségük efféle eszközökre. Igaz, George és Rebecca Hitchcock valójában nem voltak nászutasok. De még csak házasok sem.

*

Miután Veronika és Cecília-Rózsi mindent megbeszélt Cecília eltűnésétől a tepsis hús élményéig, amit rosszindulatú emberek pletykálásnak neveznek, Szálem vette át a kagylót.

– Üdvözlöm – mondta. – Szálem Bedzsavi vagyok.

– Kaszás Cecília – mondta Rózsi.

Az álnevéen mutatkozott be, bár tudta, hogy Szálem Bébicsőszként is ismeri.

– Sokat hallottam önről – jegyezte meg a férfi. – És nagyon hálás vagyok mindenért, amit tett.

– Semmiség volt – mondta Rózsi. – Nagyszerű sráca van. És a felesége is csodálatos.

– Tudom – mosolygott a férfi. – A feleségemet én választottam. A fiamat pedig én neveltem.

– Ne legyen olyan elbizakodott, Szálem! Maga éppen halott volt, vagy legalábbis azt játszotta, amikor Marci és Veronika a legnehezebb helyzetben is helytállt.

– Büszke vagyok rájuk.

– Büszke is lehet. Nem volt könnyű nekik ez az év – mondta Rózsi. – Mindenesetre örülök, hogy hallom a hangját. És főleg, hogy nem öltem meg. Amit egyébként Marci egyetlen kiáltásának köszönhet.

Szálem kicsit hallgatott, hogy megértse a mondatban rejlő üzenetet, de nem értette.

– Megmondaná, mit kiáltott a fiam? – kérdezte végül.

– Azt kiáltotta, hogy apa.

– Csak annyit, hogy apa?

– Igen. De ez éppen elég volt ahhoz, hogy életben maradjon.

Szálem köhintett. Az ember nem szívesen gondol arra, hogy egyetlen másodpercen múlt az élete. Egy másodpercen és egy kiáltáson. Mi van például, ha a gyerek meg van fázva, és nem hallatszik a kiáltása? Vagy a boldogságtól elfullad a hangja? Lövés – hulla. Kellemetlen.

– A Práterben kiáltotta a fiam, ugye? – mondta Szálem, és Rózsi csak annyit mondott:

– Aha!

– Aha! – mondta Szálem is. – Akkor értem. – Majd így folytatta: – Szeretném, ha találkozhatnánk.

– Én is szívesen leülnék önnel egy kávéra – mondta Rózsi –, de ez most nem aktuális.

– Sajnos nagyon is aktuális – mondta Szálem, és Gólya szavaira gondolt: „A terroristák tudják, hogy élsz. S talán már azt is tudják, hogy Abir sem halt meg a bécsi repülőtéren. És esetleg arra következtetnek, hogy te vagy Abir.”

– Mennyire aktuális? – kérdezte Rózsi.

– Még nem tudom pontosan. De ha éppen nincs más fontosabb elintéznivalója, és el tudom érni valahogyan...

Rózsi közbevágott:

– Majd inkább én jelentkezem. Holnap?

– Igen. Holnap már többet tudok – mondta Szálem, és elbúcsúztak.

Domi komoran kukucskált ki a pokróc rései közül. Megérezte a gazdája hangjából, hogy megint „helyzet van”. És az ilyen helyzetek szokás szerint együtt járnak a repülőutazással. Az efféle repülést pedig ő Rózsi zsebében szokta megtenni. Nem örült neki. A gazdájának egyszer s mindenkorra meg kellene értenie, hogy a repülő rágcsálót denevérnek hívják. Denevér, Rózsi! Érted? Nem patkány! Denevér!

6.

Papi szokásos pánikjában félti az unokáját, de Mami megnyugtatja • Két svéd újságíró engedélyt kap, hogy interjút készítsen a börtönben a híres bérgyilkossal, Borisszal. Csakhogy a riporterek se nem svédok, se nem újságírók • Gólya ijesztő hírrel hívja fel Szálemet, akinek a lélegzete is elakad az újabb fejleményektől

Papi ritkán unatkozott. Mindig volt oka az idegeskedésre. Ha nem volt idegeskednivalója, akkor azon idegeskedett, hogy most ugyan minden rendben van, de hamarosan biztosan történik valami baj. És neki lett igaza.

Az élet már csak ilyen. Mindig akad benne egy kis probléma, ha nagyon akarjuk.

Papi az emléksejt kényelmes hintaszékéből Mami elé pattant, és úgy hadonászott a kezével, mintha Schubert Befejezetlen szimfóniáját akarná befejezni a Fesztiválzenekar karmestereként.

– Na, nehogy már megint ez a Rózsi vagy Cecília nevű Bébicsősz kapkodjon itt a fegyvere után az unokám körül! Ahol ez a nő megjelenik, ott úgy repkednek a golyók, mint darazsak a nyári réten.

Mami fel se nézett a kötögetéséből, úgy mondta:

– Jobb egy Rózsi, mint két Józsi!

– Mi?! – bámult élete párjára az izgatott öregember. – Mit Józszol te itt?

– Azt mondtam, hogy jobb egy bérgyilkosból lett testőr, mint két rendőr. Jobb egy Rózsi, mint két Józsi!

– Jaj, de humor! – kapott a fejéhez az öreg. – Csak tudnám, hogy tudsz viccelődni, mikor az unokád életéről van szó!

Mami most már felnézett a kötögetéséből, úgy kérdezte:

– Mi vagy te, drága Dezsőkém? Tyúkanyó?

Papi erre már csak annyit tudott nyökögni, hogy:

– Mi? Tyúkanyó? Én?

– Csak azért kérdezem, mert folyton betojsz, pedig még nincs itt az ideje – dörmögött halkán a felesége, és visszahajolt a kötésére.

Papiból erre már csak olyanféle hangok buggyantak elő, mint a kutyákból, ha rosszat álmodnak.

– Eö, beö, gö, gö, bö...

És az arca kissé pirosas-lilás színt öltött, mint az alkonyati ég Badacsony felett nyári naplemente idején.

A szűrőszóra pödrött bajszú börtönparancsnok a legudvariasabb modorát vette elő, amikor a két svéd újságíró megérkezett, és bemutatták hivatalos engedélyeiket. Az újságírók, a szőke, szakállas Oscar Eriksson és a rövid, vörösesbarna hajú Emma Andersson egy híres fogollyal akart interjút készíteni magazinjuk számára.

„Még egy újságírónak is ritka lehetőség, hogy egy világszerte körözött bérgyilkossal beszélhessen – fordította Mr. Eriksson angol mondatait a tolmács, akit az újságírók egy fordítóirodától béreltek. – Köszönjük a magazinunk nevében, hogy Borisszal találkozhatunk.”

– Ja! Yes! – mondta a börtönparancsnok, és hozzátette: – Please!

Ennyit tudott angolul.

Két ór kísérte Boriszt az igazgatói irodába. A nagy átváltozóművész és bérgyilkos csuklóján és bokáján vékony acélbilincs csillogott. A bilincseket szíj kötötte össze. A póráz vége az egyik ór kezében volt.

A foglyot a hosszú tárgyalóasztal egyik oldalára ültették. Vele szemben Oscar Eriksson helyezkedett el a magnetofonjával. A fotóriporter egy digitális fotómáshoz a kezében fel-alá járkált, hogy a legjobb szögekből fényképezhesse az interjúalanyt.

– Úgy gondoltam, ez a legkellemesebb hely a riportkészítésre – mondta az igazgató, és intett a tolmácsnak, hogy fordítsa. – És a fotókon bizonyára jól mutatnak a virágaim.

Az igazgatói iroda zsúfolva volt cserepes növényekkel. Némelyik a mennyezetig ért, és lila virágok pompáztak az ágain.

– Mindet én ültettem – dicsekedett az igazgató, és megpödrölte a bajuszát. – És én is öntözöm... Tudják, kertész szerettem volna lenni... Csak azért jegyzem meg, hogy ha a riportban esetleg az igazgató emberi oldalát is be akarják mutatni... Mintegy humánus formában... Nos, igen. Most növények helyett embereket ültettek. De őket legalább nem kell locsolni.

Az igazgató hahotázott egyet a viccén, mire a tolmács meg a két újságíró is elmosolyodott. Aztán Boriszra néztek. Úgy tűnt, a fogoly jobban érdekli őket, mint a diri dudvái.

– Nos, tessék! Please! – mondta az igazgató. – De ha megengedik, maradunk a két órral együtt, mert fő a biztonság.

– Bocsánat – mondta angolul a fotóriporter, és a tolmács fordított. – Nem lehetne egy pillanatra levenni a bilincseket? Jobban mutatná a humánus magyar börtönviszonyokat, ha a beszélgetés alatt az interjúalany nem volna összeláncolva. Most úgy néz ki, mintha éppen kivégezni vinnék.

Az igazgató tétován széttárta a karját. Erre nem kapott külön utasítást.

– Magazinunkat – folytatta Emma Andersson – New Yorktól Oslóig minden nevesebb politikus olvassa. Jobb lenne a véleményük Magyarországról és a magyar büntetés-végrehajtásról, ha a fotókon nem volna bilincs.

Az igazgató intett az őrknek. Az őrk leoldozták Boriszról az acélkarikákat és a bórszíjat.

– Végül is semmi akadály – mondta az igazgató. – Csak az önök biztonsága érdekében bilincstük meg a foglyot. Mi bilincs nélkül érintkezünk vele, hogy úgy mondjam. Nincs rajta bilincs, amikor bemegyünk a cellájába. És akkor sincs, ha kivisszük sétálni... Ebből a börtönből még Borisz Buharovics sem szökhet meg. Még akkor sem, ha német üzletembernek vagy olasz nőnek maszkírozza magát!

Az igazgató éppen csak befejezte a mondatot, és levegőt akart venni, amikor Borisz egyetlen ütéssel leterítette a hozzá közelebb álló őrt, és elvette a pisztolyát. De akkor már a másik őrk is a földön heverészett. Megütötte szegényt az áram. A „fotóriporter” ugyanis a kezéhez érintette a fényképezőgépet, amely valójában egy elektromos sokkoló volt.

Az igazgató levegővétel helyett a vészcsengőhöz perdült, de megnyomni már nem tudta. Egy pisztoly csövével nézett farkasszemet. A pisztoly markolatát az „újságíró” tartotta a kezében.

– Nem kellene ugrálni, mert az élet szebb, mint a halál – mondta angolul, és az igazgató ezt a mondatot rögtön megértette. Érdekes. Nagyon gyorsan meg lehet tanulni egy nyelvet, ha az embernek az élete függ tőle.

– Most szépen kísétálunk innen – mondta a „fotóriporter”, és a rémült tolmács remegő szájjal fordított. – Az őrknek odakint pedig megmondja, hogy ne lőjenek. Különben magának meg a tolmácsnak annyi!

És mindannyian kísétáltak.

Borisz a tolmács fejéhez tartotta a pisztolyát, a George Hitchcock álnevű férfi pedig, merthogy ő volt az állítólagos svéd újságíró, az igazgató tarkójára nyomta a fegyver csövét.

Az őrk az épületben, az udvaron és a falakon körben a foglyszöktetőkre szegezték a fegyverüket, de nem mertek lőni. Már csak azért sem, mert az igazgatójuk szüntelenül azt ordította, hogy:

– Ne lőjenek! Ne lőjenek!

*

– Apa, téged keresnek! – vitte be a szobába Marci a telefonkagylót.

Szálem dühös volt. Lehalkította a tévét.

– Már a híradót se nézhetem meg nyugodtan? Ki keres?

– Nem tudom. Nem mondta a nevét, de azt hallottam, hogy nagyon meg van fázva...

Szálem rögtön tudta, ki keresi.

– Gólya vagyok. Szervusz! – mondta a nagy orrú titkosszolgálati összekötő, és már a náthás hangján is hallatszott, hogy nem örömhírt kíván bejelenteni.

– Ne mondj semmit! – szólt rá Szálem. – Vacsora előtt vagyok. Egy szép este vár rám. A családommal el akarok menni sétálni. Beülünk valahová. Megiszom

egy pofa sört. Élvezem az életet, élvezem a szabadságot, a családomat... Úgyhogy most, kérlek, ne mondj semmit!

Gólya hallgatott. Súlyos és drámai volt ez a hallgatás. Tanárok szoktak így hallgatni, mielőtt bejelentenek, hogy előzetes figyelmeztetés nélküli dolgozatírás következik. Miniszterelnökök szoktak így hallgatni a tévékamerával szemezve, mielőtt bejelentenek, hogy háborút indítottak ellenünk, és az ellenség már az éléskamrában van. Lányok szoktak így hallgatni könnyes szemmel, mielőtt addigi szerelmüknek megmondják, hogy menjen a pokolba, mert már mást szeretnek.

– Na, mi van? Mondd már! Most mit hallgatsz? – szólalt meg Szálem, mert nem bírta tovább elviselni a feszültséget.

– Borisz megszökött. Megszöktették. Azonnal találkozunk kell.

Most Szálem némult meg. Pontosabban elakadt a lélegzete a megdöbbenéstől. Sok mindenre számított, de erre nem. Aztán hirtelen beindult az agya, mint egy felturbózott versenyautó. Mi lehet az oka, hogy Boriszt megszöktették? És kik szöktették meg? Van-e összefüggés Borisz szökése és aközött, hogy a terroristák tudhatják: ő, azaz Abir-Szálem, él?

– Azonnal találkozunk kell – ismételte meg Gólya azon az őszi szarvasbögéshez hasonlító hangján az utasítást. Szálem azonban már a sóhajával is azt jelezte, hogy erről szó sem lehet.

– Nem. Nem hagyom itt a családomat, ha Borisz kiszabadult.

– Még semmit sem tudunk arról, hogy kik és miért szabadították ki.

– Mindegy – mondta Szálem. – Gyere ide te!

– Nyugodtan eljöhetsz. A házatokat négy rendőr őrzi.

– Te nem ismered Boriszt. Lehet, hogy topmodellnek vetkőzik, és amikor a zsaruk rámosolyognak, szitává lövi őket a szájába rejtett gépágyúval.

Gólya köhintett.

– Tudod, Szálem, azt hiszem, az idióta humorodért kedvellek a legjobban. Nyertél. Odamegyek.

7.

Gólya hiába igyekszik megnyugtatni Szálemet, hogy ne idegeskedjen Borisz szökése miatt • Fatima figyelmeztetni akarja öccsét a veszélyre • Borisz bosszúra készül

Gólya tíz perc múlva megérkezett.

Cili morgott. „Megint egy fakabát – gondolta. – De legalább nem bérgyilkos.”

– Dr. Békási Béla kollégám a kórházból – mutatta be Szálem Gólyát Veronikának és Marcinak. Aztán a két férfi bevonult a kishálóba.

Veronika és Marci összenézett.

Úgy orvoskolléga ez, ahogy a patkány macska, csak törpe növésű.

És úgy Békási a neve, ahogy Marcinak Zsuzsika. Egy kilométerre megérezni, hogy zsaru.

– Egyáltalán nem kell félned – kezdte Gólya, mikor Szálemmel kettesben maradtak. – Az utca csendes, az őrszemek a helyükön strázsálnak.

– Strázsálnak? – nézett Szálem a nagy orrú titkos ügynök nagy orrára.

Tizenöt éve élt Magyarországon. Nem ismerhetett minden magyar szót.

– Állnak, várnak, vigyáznak – magyarázta Gólya, de Szálem egy legyintéssel elhallgattatta.

– Mondtam a telefonba: Boriszt nem lehet leállítani, ha beindul.

– Nana! Ugyan, ugyan! Akkor hogy kapták el a rendőrök? És hogy tudták bekasztlizni? Akarom mondani: bezárni.

– Úgy, hogy történt egy-két csoda. Nem meséltem? El akarta ütni egy autóval a gyereket a zebrán. Cili, a kutya – ez, amelyik az előbb megmorgott –, szóval Cili ott termett a semmiből, az égből, a föld alól, mit tudom én! És megmentette Marci életét. Aztán pedig jött a bérgyilkosunk, a Bébicsősz, akiről még én sem tudtam, hogy valójában egy nő! Csak annyit tudtam, hogy gyerekeket nem öl. Szóval jött a Bébicsősz, Cecília néven, és elszegődött Marci testőrének, hogy megmentse Borisztól.

– Mondjak valamit? – morgott Gólya.

– Nem hiszel a csodákban.

– Nem.

– Csak a céltudatos, kemény, kitartó titkosszolgálati munkában hiszel.

– Igen.

– Ettől vagy náthás folyton. A céltudatos, kemény és kitartó álldogálástól az esőben. A céltudatos, kemény és kitartó üldögéléstől a padlásokon, amikor megfigyelsz egy lakást két cserép között. Ne fárasz, Gólya! Nélküled is elég idegeskednivalóm van.

– Ha rám hallgatsz, nem kell idegeskedned.

– Na, ez a szöveg idegesít fel a legjobban! Miközben „terrorista voltam”, és éppen ki akarták nyuvasztani a fiamat, te hol voltál?

Gólya széttárta a karját, és vett egy mély levegőt, hogy elmagyarázzon valamit.

– Jaj, ne! – kiáltott Szálem. – El ne kezd! A könyökömön jön ki a magyarázkodások, hogy nem volt elég információtok, meg másra figyeltetek. Inkább nyomd a szöveget, légszti: valójában mi történt? Hogy a kénköves mennykőbe szökhetett meg a szigorúan őrzött börtönből egy bérgyilkos?

Gólya elmondta.

– Két svéd újságíró? – nézett a barátjára Szálem. – Az baj. Először is nyilván nem voltak svédek. Ez a kisebb baj. Másodszor arabok sem voltak. Ez a nagyobb baj. Mert ez azt jelenti, hogy a terroristákat számos európai vagy amerikai támogatja.

– Ezt sajnos eddig is tudtuk – szívta meg az orrát Gólya, mint egy buta kölyök, akinek nincs zsebkendője. – Azt nem tudjuk pontosan, hogy... szóval hogy kik és miért szöktették meg. Miért vállaltak ekkora kockázatot? És miért éppen Boriszra van szükségük?

– Mert profi – mondta Szálem. – Mert átváltozóművész. Mert akit meg akar ölni, annak meg vannak számlálva a napjai.

– Na ja! – vihogott Gólya. – Hacsak nem lép közbe egy halhatatlan varázseb meg a Bébicsósz!

De mikor a barátjára pillantott, abbahagyta a vigyorgást.

Szálem olyan vidáman nézett rá, ahogy egy egér kukucskál ki a macska szájából.

*

Fatima tudta, hogy a Mérnök sohasem bocsát meg Szálemnek.

Azt is tudta, hogy ha a terroristavezér személyesen állhatna bosszút, Szálem azt is megbánná, hogy megszületett. Mert a kínok kínjával hagyná itt ezt a világot.

Fatima rettenetesen haragudott az öccsére. Haragudott, mert egy magyar lányt vett feleségül, és haragudott, mert az igaz ügy, az igaz hit ellen harcolt, amikor beépült a Mérnök csoportjába. De leginkább a terroristák világméretű merényletének megakadályozása miatt haragudott. Szálem azonban mégiscsak Fatima öccse volt. A testvére. A vére.

És Szálemnek volt gyermeke is: Marci. Az ő unokaöccse.

Fatima a paradicsomba akart jutni. De nem mindenáron.

A fekete ruhás asszony felemelte a telefonkagylót. Tárcsázott.

Tudta, hogy az egyiptomi rendőrök lehallgatják a telefonbeszélgetéseit. Tudta, hogy így Hasszán, és Hasszántól a terroristák is tudhatnak mindenről.

Óvatosnak kellett lennie.

A telefon kicsengett.

*

Nagyméretű luxus lakókocsi állt az egyik dunai szigeten. Pontosabban a sziget egyik telkén. Ritkán jártak emberek arrafelé, s ha jártak is, a fák és az elvadult növényzet eltakarta szemük előtt a sötétzöldre mázolt építményt.

A lakókocsiban kényelmes fotelekkel, ágygal berendezett szoba, kicsi konyha és zuhanyzós fürdőszoba várta a lakót. Minden olyan volt, mint egy drága szállodában. Csak az ablakokat ragasztották be fekete papírral, hogy villanásnyi fény se látsszon ki este.

A lakókocsit még az „angol nászutasok” Budapestre érkezése előtt rendezték be. Kik? Nem tudni. Az ismeretlenek a terroristák számára bizonyára ismerősek voltak.

George és Rebecca Hitchcock (nevezzük most már így őket, hiszen a valódi nevük titok) nem találkozott velük. Csak egy térképet találtak a kis bőröndben a dunai szigetről, s a térképen egy piros pontot. A piros pont a lakókocsit jelezte.

*

A rendőrség a börtöntől néhány kilométerre megtalálta a „svéd újságírók” autóját. Nem sokat értek vele. A kocsi lopott volt. A tolmácsra is rábukkantak a kocsi közelében, de nem lehetett kihallgatni, mert még mindig remegett a félelemtől.

George a szűrőszóra pödrött bajszú börtönparancsnokot útközben kitaszította a kocsiból.

A kis kertészkedőnek nagy szerencséje volt, hogy kilökték.

A keze ugyan eltört, az orra vérzett, a teste pedig tele volt zúzódással, mégis hálát adhatott a sorsnak.

Borisz ugyanis mindenáron meg akarta ölni. Mint tudjuk, a gyilkolászás nemcsak szakmája volt a kétméteres kopasz oroszoknak, hanem a hobbija is. Mint másnak a horgászat vagy a bélyeggyűjtés. Borisz úgy gondolta, hogyha a börtönigazgató fejét elválasztják a testétől, és a darabjait külön-külön lökik ki a kocsiból, akkor biztosabb, hogy nem mondhat róluk semmi rosszat. Ebben volt logika, de George és Rebecca nem szeretett feleslegesen ölni. Ha valami kötelező, az kötelező. De hogy önként öljön az ember, nem csak parancsra, az szerintük értelmetlen.

Miután az igazgatót kilökték az út szélére, majd később a tolmácsot is, átszálltak egy másik autóba, és azzal vitték Boriszt a lakókocsihoz.

Borisz legszívesebben azonnal Marciékhoz rohant volna. Bosszút akart állni az egész családon, a kutyát is beleértve. Ha rajta múlik, egy percet se késlekedik.

George és Rebecca azonban várni akart néhány napot. Tudták, hogy a rendőrség minden utat lezár, minden kocsit megállít, mindenkit szigorúan ellenőriz. Meg kell őket téveszteni: el kell játszani, hogy Borisz és segítői eltűntek az országból.

Borisznak két-három napot várakoznia kell, hogy átváltozzon német üzletemberré, olasz bombázóvá vagy éppenséggel valaki mássá, akit még Rózsi-Cecília sem ismerhet fel.

*

Szálem gyomra összeszorult, amikor a nővére hangját meghallotta a telefonban.

Több mint tíz éve nem beszéltek. Vajon most miért hívja Fatima? S honnan tudja, hogy ő él? Csak a Mérnökötől vagy valamelyik terroristától tudhatta meg.

Szálem előtt nem volt titok, hogy a nővére segítette a terroristákat, és személyesen támogatta a Mérnököt is abban, hogy őt az örökség miatt meggyilkoltassák.

Miféle hátsó szándék vezetheti, ha most telefonál?

– Légy üdvözölve, öcsém! – mondta Fatima szertartásosan. – És Allah tartson meg jó egészségben!

– Légy üdvözölve te is, nővérem! – vette át az ünnepélyesnek ható stílust Szálem. – És Allah tartson meg téged is jó egészségben! Minek köszönhetem váratlan hívásodat?

– Rossz hírt hoztak rólad. Halálodról értesítettek. Most örömmel hallom, hogy a hír nem igaz.

– Akinek halálhírét keltik, sokáig él.

– Így legyen.

– Hallom, szegény apánk meghalt – mondta Szálem.

– Allah legyen vele a paradicsomban! – mondta Fatima, s így zárta a rövid beszélgetést: – Örülök, hogy hallottam a hangodat, öcsém. És remélem, hallani fogom még sokáig, Allah akaratából. Üdvözlöm a feleségedet és a gyermekedet! Szálem alejkum!

Szálem is hasonló szertartásossággal búcsúzott el Fatimától, és letette a kagylót.

Gólya ott állt mellette.

Úgy nézett rá, mint aki értette az arab beszédet. Pedig csak egyetlen szót tudott ezen a nyelven, a barátja nevét. Szálem azt jelenti, hogy béke.

– A nővérem volt – mondta Szálem. – Figyelmeztetni akart. „Örülök, hogy hallottam a hangodat, öcsém. És remélem, hallani fogom még sokáig.” Ez azt jelenti, hogy veszélyben vagyok, veszélyben vagyunk, és megszólalt benne a lelkiismeret.

– Éppen itt volt az ideje – szipogott Gólya. – Az egész családnak el kell tűnnie, Szálem. És nevet kell változtatnotok. Máris hívom a „költöztetők”-et.

Költöztetőnek nevezték a titkosszolgálatnál a veszélyben lévő személyek elrejtésével és a személyazonosság megváltoztatásával foglalkozó csoportot.

– Várjunk még egy napot! – fogta vissza Gólya kezét Szálem, mert a hosszú orrú már emelte a mobilját. – Nem akarom elrontani a családom estéjét... Majd holnap... Holnap beszélek Veronikával és Marcival... Utána költözhetünk.

8.

Cecília-Rózsi csomagol. Domika nem örül • Tünde és Marci örök hűséget esküsznek egymásnak • A két angol a titkosszolgálat elfogja és kivallatja • Szálemnek és Veronikának azonnal el kell hagynia a lakásukat • Marcit Gólya nem találja sem az iskolában, sem az úton • Egy világtalan öregember közeledik a Bedzsavi család otthonához

Aznap este Cecília-Rózsi, ígéretéhez híven, Párizsból telefonált.

Mindössze két percet beszélt Szálemmel.

Utána letette a kagylót, a patkányára nézett, és felsóhajtott.

– Bocsánat, Domika, de megint Budapestre kell utazni. Barátaink veszélyben vannak. Csomagolunk.

Domi dühösen előrepattant, mint aki ellent akar mondani a gazdájának, aztán sértetten visszabújt a takaró alá. Őt itt nem szereti senki. Marci meg Veronika mindig fontosabb, mint hogy ő mit akar. Speciel nem akar semmit, de akkor is! Talán megkérdeznék, hogy óhajt-e megint a gazdája zsebébe rejtve repülni, amitől hányingere van. Vagy akar-e majd egyedül otthon rostokolni egész nap Budapesten, amíg Rózsi testőrködik?

„Szörnyű ez az állati élet! – szomorkodott Domi. – Nem mi döntünk a sorsunk felett!”

*

Az osztály Prágára szavazott.

Arról folyt a vita, hova menjenek tavasszal kirándulni. Volt, aki ismét Bécset választotta volna (naná hogy a Práter miatt!), ketten Rómát ajánlották, de az osztályfőnökük, Nusinusi olyan szépen beszélt Prágáról, hogy sikerült meggyőznie a többséget.

Aztán az osztálynak ismét szavaznia kellett. Ki kellett valakit választani, aki az internetről összegyűjti a prágai programokat: hajókázást, állatkertet, vidámparkot, múzeumokat.

Mindenki felírt egy nevet a cédulájára, és aztán összeszámolták a jelöléseket.

Marci és Ricsi kapta a legtöbb szavazatot. Marci azért, mert az osztályban ő tudott a legjobban angolul, és az interneten való keresgéléshez az elengedhetetlen.

Ricsinek pedig saját gépe és állandó széles sávú internetkapcsolata volt otthon. Végül Marci két szavazattal többet kapott, mint Ricsi.

Marci persze boldogan vigyorgott. Hiszen a győzelem nemcsak azt jelentette, hogy rábíztak egy komoly feladatot, hanem azt is, hogy szerették.

Ricsi persze morgott, mint a kutya, ha elveszik tőle a csontot.

– Mire a lassú gépe kinyit neki egy oldalt, elalszik – mondta félhangosan, hogy mindenki hallja, de senki sem törődött vele.

Csak Nusinusi jegyezte meg, hogy Marci kiválasztása nem azt jelenti: másoktól nem fogadnak el ötleteket. Mindenki ajánlhat programot, csak írja le egy papírra, adja oda Marcinak, aki a javaslatokat összegyűjti, hozzáteszi saját kutatásai eredményét, és elkészíti a kirándulás tervét. Amit majd az osztály megvitat.

– Szeretnék valami fontosat mondani neked – mondta Tünde, amikor Marci hazakísérte, és megálltak elbúcsúzni.

Marci bólintott. Sejtette, mit akar Tünde mondani. Biztosan ugyanazt, amit ő is mondani akart már sokszor, vagy valami hasonlót, csak eddig nem merte.

Tünde szeme csillogott, mintha könnyezne, de nem sírt. Az ember szeme néha az izgalomtól csillog. Néha meg attól, hogy belement egy porszem.

– Szeretném – kezdte Tünde –, ha... Szóval ha örök hűséget esküdnének egymásnak.

Marci bólintott. Azt akarta felelni, hogy ő ezt már hamarabb, már régebben is akarta mondani. De most sem tudott megszólalni, mert egy gombóc volt a torokban.

Nem szilvás vagy túrós gombóc, csak egy afféle megszólalásgátló gombóc. Ismerjük.

– De ugye tudod, hogy ez mit jelent? – kérdezte Tünde, mire Marci ismét bólintott. – Azt jelenti – folytatta a lány –, hogy csak egymást szeretjük. És soha semmi nem választhat el bennünket egymástól. Se ásó, se kapa, se nagyharang, ha érted, mire gondolok.

Úgy látszik, Marci nem bírta lenyelni azt a gombócot, mert megint csak bólintással jelezte az egyetértését. Igaz, hogy most háromszor bólintott egymás után.

– Le is írtam – mondta Tünde, és elővett egy kettébe hajtott lapot. – Kétszer írtam le, mert egy nálad lesz, egy meg nálam. A szerződéseknél apu is így szokta. És ha elfogadod, alá kell írnod. Én már aláírtam.

A lány kinyitotta a kettébe hajtott lapot.

A papíron egymás alatt kétszer, szép kézírással ugyanaz a szöveg állt.

„Bolla Tünde és Bedzsavi Márton megfogadják, hogy örök hűséget esküsznek egymásnak, amely egy életre szól.”

A mondat alatt Az élet sója című tévésorozatból vett idézet szerepelt, amit Tünde is meg Marci is nézett.

„A szerelem nem azt jelenti, hogy azt mondom: szeretlek... A szerelem azt jelenti, hogy ha neked jó, akkor nekem is jó. És ha neked rossz, akkor nekem is rossz.”

A két egyforma szöveg alatt Tünde teljes neve állt szép kerek írott betűkkel, mindkettőt előre aláírta.

– Aláírod? – kérdezte a lány, és a kerítés szélére fektette a táskáját, a táskájára rátett egy füzetet, és arra a papírlapot.

– Igen – szólalt meg végre Marci, mire Tünde odaadta a tollát.

– Ezzel írtam alá én is!

Miután Marci mindkét szöveget aláírta, Tünde a hajtás mellett óvatosan eltépte a papírt, és az egyik felét odaadta Marcinak.

Aztán csak néztek, mosolyogtak, és meg akarták csókolni egymást. Úgy igazán persze, ajkat az ajakkal összeérintve, hogy megpecsételjék a megegyezésüket. De sajnos a pecsételés elmaradt, mert Tündéék szomszédja, egy kövérkés alacsony bácsi kijött az utcára. És nemcsak hogy kijött, de nagy hangon köszönetni kezdett Tündének. Meg kérdezősködött az apja hogyléte felől.

– Hogy van a papád? Régen láttam. Hogy van?

És lapos pillantásokat vetett Marcira, mint akinek nem nagyon tetszik a fiú barnás bőre és göndör fekete haja. De különösen az nem tetszik, hogy Tündét egy ilyen fiú kíséretti.

Tünde mondott valamit udvariasan az apja hogylétéről, aztán ismét Marcira nézett. Érezte, hogy mindketten ugyanarra gondolnak.

„A szomszéd bácsi a legrosszabbkor jött ki. Majd máskor pecsételünk! Majd holnap!”

Honnan tudhatták volna, hogy talán soha többet nem találkozhatnak?

*

– Megértem, hogy azonnal el kellett hagyni a lakásunkat – zokogott Veronika –, de legalább Marcit megvárhattuk volna, nem?

A titkosszolgálat költöztető csoportjának kék munkaruhába öltözött tagjai pontosan tizenkét órakor megszállták a Bedzsavi család otthonát. Hatvan perc múlva ruhát, bútort, könyvet, edényeket egyforma kartondobozokba pakolva Veronikával és Szálemmel együtt elhajtottak.

– Mindent megmagyarázok – mondta magyarázat helyett Szálem, amikor a kék ruhásokkal délben megjelent. – Most azonban egy órán belül el kell hagyni a lakást. Veszélyben van az életünk!

– És Marci? – kiáltott fel rögtön Veronika. – Még nem jött haza az iskolából!

– Gólya elment érte. Vele biztonságban van – mondta Szálem, és igyekezett legfontosabb irataikat, értékeiket, tárgyaikat, emlékeiket összeszedni. Mert mindent természetesen nem vihettek magukkal. Az idő sürgetett. Bármikor feltűnhetett Borisz valamelyik felismerhetetlen álruhájában, hogy egy kézigránáttal vagy vállról indítható rakétával felrobbantsa a Bedzsavi-lakást.

George és Rebecca Hitchcockot ugyanis elfogták.

Nem volt túl nehéz.

A tolmácsnak és a börtönparancsnoknak megmutatták az elmúlt napokban Budapestre érkezett turistákat. Természetesen az együtt érkező fiatal párokat is. A számítógép szerencsére megőrzi a repülőgéppel érkezőkről készült videofelvételeket. Az elektronika világában nehéz egy angolul kitűnően beszélő ifjú párnak elbújni. Különösen, ha nem olyan szuper átváltozóművészek, mint Borisz.

A tolmács és a börtönigazgató felismerte a nászutas párt, akik (Boriszt a szigeten hagyva) gondtalanul lubickoltak a szálloda medencéjében. Onnan vitték el őket egy-egy törülközőbe bugyolálva a civil ruhás nyomozók.

Kihallgatásuk során a két angol svéd elég hamar bevallotta, hogy a terroristák megbízásából érkeztek Budapestre, és szabadították ki a bérgyilkost. Vallomásuk Gólya különleges (bár nem egészen szabályos) vallatási módszerének köszönhető. A gyanúsítottaknak némi éheztetés után meg kellett enniük egy tányér magyarosan elkészített halászlét. A halászlébe Gólya saját kezűleg aprított néhány erős paprikát. A halászlé után a gyanúsított nem kap inni, amíg nem vall. Általában vall. A két angol is vallott. Vallomásuk közben kisebb lángnyelvek csaptak ki a szájukból. Azt azonban dupla paprikával sem sikerült kiszedni belőlük, Borisz hol van. Jobban féltek a terroristák bosszújától, mint hogy leég a nyelvük. Csupán azt mondták el, hogy Borisz rettenetes bosszúra készül.

Ezért lépett akcióba olyan gyorsan a költöztető csapat.

Ezt persze Veronikának nem lehetett volna olyan könnyen elmagyarázni. Szálem az egyszerűbb megoldást választotta: nem magyarázott semmit.

– Majd mindent megtudsz – mondta újra és újra Veronika sírásba fulladó kérdéseire. – Most mennünk kell. Marci miatt pedig ne nyugtalankodj: a gyereket Gólya hozza.

De Gólya nem hozta. (Egyébként sem a gólya szokta hozni a gyereket, de ebbe most ne menjünk bele!)

Amikor a hosszú orrú titkos ügynök az iskolába ért, Marci már nem volt ott. És azon az útvonalon sem találták, amely az iskolából a Bedzsavi család otthonába vezet. Azt pedig senki sem árulta el Gólyának és ügynöktársainak, hogy Marci mindennap Tündét kíséretti haza. A szerelem rejtekútjait csak a szerelmesek ismerik. (Meg Ricsi, aki féltékenyen követi néha Marciékat. Meg Rózsi, aki egyszer még haza is vitte őket a kocsiján. Meg persze Veronika, aki sejtette, miért érkezik haza olyan későn mindennap Marci. No meg Szálem, akinek Marci elárulta titkos útjait. De mások aztán tényleg nem tudták a titkot: a kíséretést. Nem tudta senki, csak ahogy Nyíregyházán mondani szokás: János meg – Gólyát kivéve – az egész város.)

Amikor Gólya megjelent a titkosszolgálat főhadiszállásán, és eldadozta, hogy sehol sem találta Marcit, Veronika sírógörcsöt kapott, Szálem pedig azonnal elrohant. Ő tudta, hol keresse a fiát.

*

Magas, tiszteletre méltó tartású és galambbősz hajú, világtalan idős ember sétált Marciék utcájában. A fekete szemüveges öreg fehér botjával a kerítés mellett tapogatózva, lassan, óvatosan haladt előre.

A vak öregember az elővigyázatosság ellenére is majdnem nekiment a közelben tébláboló titkos ügynöknek. A nyomozót a Bedzsavi-lakás megfigyelésére rendelték oda.

– Bocsánat! – mondta a rendőr. – Nem vettem észre. Nagyon sajnálom! Bocsánat!

A világtalan öreg fájdalmasan elmosolyodott. Mint aki azt mondja, hogy semmi baj. Ilyesmi vele gyakran megtörténik. Az emberek figyelmetlenek.

– Segíthetek? – kérdezte a titkosrendőr, de az öreg szótlánul tovább tapogatózott a kerítés mentén.

A nyomozónak kicsit furcsa volt, hogy az öreg nem válaszol a kérdésére, de talán nemcsak világtalan, hanem süketnéma is. Vagy megbántódott. A sérült emberek lelke érzékenyebb. Előfordulhat, hogy legkedvesebb szavainkra, gesztusainkra se felelnek.

Pláne ha Borisznak hívják őket, és nem tudnak magyarul.

9.

Szálem megtalálja Marcit. Elindulnak a rejtekhelyre • De hol van Cili? • Papi ideges, mert Mami nem ad neki igazat • A világtalan öregember feloson Marciék lakásába

Amikor Szálem autója csikorogva lefékezett a fia mellett, Marci elvörösödött.

Alig öt perce búcsúzott el Tündétől.

Még jó, hogy nem hamarabb érkezett az apja!

Pláne ha meg is pecsételhetnék volna az örök hűségéről szóló fogadalmukat!

Mert ha nem jön ki a digi-dagi szomszéd, és megcsókolhatják egymást Tündével, és Szálem, mondjuk, éppen akkor gurul melléjük...

Hú! Az lett volna a ciki, nem Ricsi szokásos pukizása a bordásfalon!

Jó, jó, persze: Szálem tudja, hogy ő mindennap hazakíséri Tündét. És azt is tudja, hogy nem azért kíséri haza, mert kikérdezi útközben a matekleckét.

De akkor is!

Nagyon lesápasztó egy helyzet, ha az ember apja az embert csókolózáson kapja.

– Hogyhogy itt vagy? – kérdezte kicsit izgatottan, kicsit megbántódva Marci.

– Csak nem nyomozol utánam?

- Dehogy! – mosolygott Szálem. – Éppen erre jártam, és megláttalak.

- És ezt én higgyem is el? – kérdezte Marci.

- Nem – mondta Szálem. – A helyedben én sem hinném.

Erre persze Marci is elmosolyodott.

A gyerekek, ha szeretik a szüleiket, nem mindig bánják, ha meglepik őket valami félig-meddig rejtett dolgukban.

Közös lesz a titok.

És a közös titok, ha titok marad, összeforrasztja az emberek lelkét.

Ez volt a magyarázata annak is, hogy Marci azonnal elmondta az apjának:

- Képzeld, Tünde nagyon szeret! Igazi szerelemmel! – És csillogott a szeme.

- Én is szeretem őt, ha nem is úgy – bólintott Szálem komolyra igazított képpel, bár tudta, hogy a kislány érzelmei nem felé irányulnak, hanem Marcira.

- Jaj, apa, ne viccelj már! – nevette el magát Marci. – Nem rólad van szó.

- Nem? – somolygott Szálem, mint akit meglepetés ért. – Nem engem szeret?

De hát akkor kit?

- Egyet találhatsz! És én is szeretem őt. Ma örök hűséget fogadtunk egymásnak. Ami egy életre szól.

Szálem arcáról lassan leolvadt a mosoly. Ha elköltöznek, elrejtőznek, nevet cserélnek, és persze logikus, hogy iskolát is, akkor Marci talán soha többé nem találkozhat Tündével.

Marci a boldogságtól nem vette észre apja színeváltozását.

- És történt még valami szuper! – pillantott Marci az apjára, mert eszébe jutott az aznapi sikere. – Képzeld, az osztály rám szavazott! Prágába megyünk tavasszal, és én készítem el a programtervet. Mindent! Azt is, hogy mit nézünk meg, és azt is, hogy mit csinálunk! A többség rám szavazott, mert a legjobban én tudok angolul. Ricsi pedig...

Marci hirtelen elhallgatott, és kinézett a kocsis ablakán.

Most vette észre, hogy az apja nem az utcájuk irányába halad.

- Apa, itt be kellett volna fordulni... Nem haza megyünk?

- Nem. Nem, kislám. Az a helyzet, hogy... most nem mehetünk haza.

- Miért? Mi történt? – kérdezte Marci, majd rémülten az apjára nézett: – Anya?!

- Nyugodj meg! Anya rendben van – mondta Szálem halkán. – De most nem mehetünk haza. Váratlanul el kellett költözni otthonról.

- El kellett költözni? De hát miért? Mindenem ott van.

- Már nincs. Összepakoltuk és elhoztuk.

Marciba belenyilallt a sejtés.

Ezt a rossz, félelemmel teli érzést már ismerte. Az elmúlt hetekben érezte néhányszor. Még az apja visszatérése előtti napokban.

Például mikor az a hatalmas autó majdnem elgázolta a zebrán. No meg amikor Cecília a mérgezett fagyalgot kiütötte a kezéből. És persze mikor a szőke

nő bedobta őt a kocsiba, és lelőtte néhányszor Cilit. A szőke nő, aki se szőke nem volt, se nő.

– Borisz?! – buggyant ki belőle hirtelen a kérdés, és Szálem bólintott.

Marci megrázta a fejét.

– Az nem lehet. Borisz börtönben van.

– Volt – mondta Szálem. – Megszöktették.

Marci nagyot nyelt, és elhallgatott. Minden kezdődik előlről? A félelem? Az óvatosság? A kíséretetés? És még el is kell költözni otthonról?!

– Hova megyünk?

– Oda, ahol biztonságban leszünk.

Marci kicsit hallgatott, hogy felfogja a majdnem felfoghatatlant, aztán felkapta a fejét.

– És Cili?

– Mi van Cilivel?

– Anyuval van?

– Persze – mondta Szálem, de kicsit bizonytalanul.

Nem emlékezett a kutyára.

Nem emlékezett rá, hogy velük lett volna.

Az egyórás rohanós költözésben kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy Cilire figyeljen.

– Ott van, anyuval – mondta. – Csak nem képzeled, hogy a lakásban hagytuk?

De akárhogy gondolkodott – amint mondani szokás: erőltette az agyát –, nem tudta felidézni maga előtt a kutyát, amint farkát csóválva velük együtt besiet a titkosszolgálati épületbe.

– Persze hogy ott van! – ismételte tétován. – Gondolhatod... Nem is maradt volna egyedül a lakásban. Ismered. Ha nyitva az ajtó, már rohan...

És abban a pillanatban képzeletében meg is jelent Cili, amint mellettük szalad kifelé a lakásból. Most már biztos volt benne, hogy a kutya Veronikával van.

Képzeletünk megtéveszthet minket, ha nagyon vágyunk valamire. Olyasmire is emlékszünk, ami nem történt meg. Csak szerettük volna, hogy megtörténjen.

A sietve pakoló, rohanó Bedzsavi házaspár és a költöztetők Cilit véletlenül otthagyták a lakásban. Amikor a költöztetők megérkeztek, egyikük azonnal bezárta a kutyát a fürdőszobába, hogy ne zavarja a csomagolást. Cili hiába kaparta az ajtót. Ugyan ki figyelt volna rá abban a felfordulásban? Ráadásul Veronika is zokogott...

A legkellemetlenebb az volt, hogy a fürdőszoba ablaka se maradt nyitva. Mert akkor Cili legalább leugorhatott volna a második emeletről, amint az szokása volt a – jelenleg – halhatatlan ebnek.

– Felhívom anyádat – mondta Szálem, mert hirtelen nyugtalan lett.

Lehet, hogy téved, és Cili a lakásban maradt?

*

– Jellemző – morgolódt Papi az emléksejtben. – Az imádott kutyájukat otffelejtik. Ez náluk a családi szeretet. – És lapos pillantásokat küldözgetett Maminak, hogy most az egyszer aztán értsen egyet velem, mert különben nagyon dühös lesz!

De Mami csak hümmögött.

– Először is: Cili Marci kedvenc kutyája, nem Veronikáé vagy Szálemé... – kezdte óvatosan.

– Tudtam! – kiáltott fel Papi. – Tudtam, hogy megint nem értesz egyet velem! Soha, soha, soha nem érem meg, hogy egyszer egyetérts?

Mami sóhajtott. Nehéz a férfiakkal. Pláne, ha az a férfi a férjünk. És ráadásul még pláne, ha ilyen hosszú együttélés után is a szeretet esete forog fenn. Magyarul: a házaspár tagjai szeretik egymást.

– Nem az egyetértés vagy egyet nem értés a kérdés, Dezső, hanem az igazság. Cili Marci kutyája. Abban a rohanásban Veronikának és Szálemnek kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy hol a kutya!

– Nem győztél meg! – mondta Papi keserűen, és visszaült a hintaszékébe.

– Tudom, drágám – mondta Mami. – Én csak akkor tudnálak téged meggyőzni, ha azt mondanám, hogy: igen, igazad van! Mindig igazad van! Neked van a legigazabb igazad, te igaz ember! Te! Te! Isten! Imádlak! Így van, Papi?

– Körülbelül – somolygott Papi, de azért hozzátette: – Az „Isten”, mondjuk, elmaradhat, de a többi rendben. Majd adott alkalommal ebben a sorrendben kérem elmondani.

– Igenis, drágám – mondta Mami komolyan, de a szeme nevetett.

*

A szegény világtalan öregember bebotladozott a vaskapun Marciék házának udvarába. Botjával végigkopogott a betonúton. Kinyitotta a lépcsőház ajtaját, és belépett.

– Jó napot, uram! – üdvözölte az ott rejtőzködő titkosrendőr a vak öreget, majd kötelességszerűen megkérdezte: – Itt tetszik lakni a házban?

Borisz bólintott, mintha értené a kérdést, aztán egy ökölcsapással úgy leütötte a nyomozót, hogy annak nem volt több kérdése néhány napig, amíg a klinikán magához nem tért.

A földön heverő férfit Borisz behúzta a kerékpártárolóba.

Várt egy pillanatig.

Nem hallott mozgást.

Akkor felsietett a második emeletre, és bekopogott a Bedzsavi-lakás ajtaján.

Csend volt.

Benyitott.

A lakást szinte teljesen kiürítették a költöztetők. Csak egy-egy bútor, papírdoboz, törött szék árválkodott a nappaliban és a szobákban.

Borisz rögtön tudta, mi történt. A titkosrendőrök láttán is sejtette, de most már biztos volt benne, hogy számítottak az érkezésére. Nyilván elfogták a két angolt. A két angol pedig köhögött. Vagyis vallottak. Ezért húzta el a csíkot a Bedzsavi család, mint szuperszonikus repülőgép az égen.

Borisz már éppen el akarta hagyni a lakást, hogy szegény, világtalan öregemberként visszabotladozzon az utcára, és a közeli téren hagyott gépkocsijával eltűnjön, amikor valami zajt hallott a fürdőszoba felől.

10.

Szálem megtudja, hogy Cilit a bezárt lakásban hagyták • Borisz megtalálja a kutyát, de nem örül a viszontlátásnak • Fatima élete az „árulása” miatt veszélyben forog • Veronika és Marci nem érti, miért kell lakást változtatni és nevet cserélni

Szálem olyan lendülettel fordult meg a szűk utcában a kocsival, hogy majdnem elgázolt két szemeteskukát meg egy fekete macskát.

Veronikától természetesen azonnal megtudta, hogy Cili nincs vele. Az is kiderült, hogy a lakásban, pontosabban a fürdőszobában felejtették.

Marci beharapta a száját. Nem szólt semmit. Apjától megtanulta, ha baj van, azt nem kell vádaskodással vagy siránkozással fokozni. A baj nem múlik el tőle, csak az idegesség és a káosz lesz nagyobb.

– Nyugi! – mondta Szálem nyugtalanul. – Négy rendőr vigyáz a házra. És Cili, ha igaz, amit mondtatok, akkor halhatatlan.

– Én csak azt mondtam, hogy már többször feltámadt – morogta Marci. – Azt nem tudom, hogy most éppen mi történne, ha valaki...

Ki se merte mondani, hogy: lelőné.

*

Amikor a világtalan öregember elfordította a kulcsot a fürdőszoba zárjában, és kinyitotta az ajtót, Cili úgy ugrott a torkának, mintha rakétavetőből lőtték volna ki.

Őt nem tévesztette meg az álruha.

Ő már akkor tudta, hogy Borisz megérkezett, amikor az orosz bérgyilkos benyitott a lakásba.

A kölni, az arcszesz, a spray, de leginkább a test sajátos illata egy pillanat alatt elárulta a közeledőt.

Ha a gyerekeknek olyan szaglásuk volna, mint a kutyáknak, akkor az osztályteremben ülve nemcsak a matektanár közeledését éreznék meg, de azt is, hogy röpdolgozatot fog íratni.

Borisz majdnem elüvöltötte magát rémületében, amikor meglátta az ötször megölt és ötször feltámadt dögöt, de félt, hogy a zsaruk meghallják.

Úgyhogy csak elkapta a kutya nyakát, és addig szorította, míg az állat rángatózása meg nem szűnt, teste el nem ernyedett. Amikor már biztos lehetett benne, hogy a kutya megfulladt, az élettelen testet bedobta a kádba, és megnyitotta a csapot.

A víz lassan ellepte Cili tetemét.

– Na, te ördögfattyá – morogta oroszul –, most támadj fel, ha tudsz! Légy örökre átkozott, és soha többé...

A mondatot azonban nem folytatta, mert Cili a víz alatt kinyitotta a szemét, és vigyorogva a bérnyílkosra kacsintott. Vagy legalábbis úgy tűnt, mintha kacsintana meg nevetne, pedig csak pislogott a víztől, és kinyitotta a száját, hogy igyon.

Borisz Günther Buharovics Clara Bellucci hanyatthomlok rohant ki a fürdőszobából, majd a lakásból, és becsapta maga mögött az ajtót.

Az utcán álló titkosrendőr meglepődve látta, hogy az öregember fehér botja nélkül, szinte futva siet ki a kapun. A karjával ugyan ide-oda csapkodott, mint aki tapogatózik, de közben méteres léptekkel száguldott végig a járdán, s majdnem ismét elsodorta a nyomozót. Ez a sebesség meglehetősen szép teljesítmény volt egy világtalan embertől. A nyomozó azonban úgy gondolta, a bácsi bizonyára jól ismeri a terepet. Vagyis az utcát. És valami sürgős dolga akadhatott.

Csak akkor hökkent meg és kezdett derengeni előtte a nagy magyar fényes igazság a vak valódi személyéről, amikor a második emeleti nyitott ablakból lezuhant egy loncsos-lompos, fehér eb, barna foltokkal a hátán. A kutya persze ronggyá roncsolódott a fűben, de egy pillanat múlva felpattant, és ugató hörgéssel a szegény világtalan után vetette magát.

– Cili! – rikoltott a nyomozó. Felismerte a kutyát, hiszen ő volt az, aki bezárta a fürdőszobába, és otffelejtette.

A „szegény, rohanó világtalan” közben már befordult a keresztutcába.

Mire a pisztolyát szorongató nyomozó meg a kutya a sarokra ért, már csak a térről elporzó fekete autót láthatták. És a monstrummal szembe száguldó másik kocsit.

A két autó majdnem összeütközött.

Szálem és Marci egy villanásra még látták is az ősz öregembert a volán mögött vicsorogni, és aztán látták a kutyát meg a nyomozót is a pisztollyal. Nem kellett sok ész hozzá, hogy kitalálják, mi történt.

Cili egy pillanatra megtorpant.

Nem tudta eldönteni, hogy az ellenséget üldözze, vagy a gazdáihoz rohanjon.

Végül az utóbbi mellett döntött.

Boldogan lengő farokkal Marcihoz futott.

Jól tudta, hogy ő egy kicsit macska, kicsit kutya, de semmiképpen sem gepárd. Mert csak a gepárd az az állat, amelyik százhusz kilométeres végsebességével talán még elérhette volna Borisz kocsiját.

Sok értelme ugyan ennek sem lett volna. Egy csodakutya talán ki tud nyitni egy ajtót, ha a kilincsre teszi a mancsát, de hogyan állíthat meg egy száguldó autót? Kiharapja a gumiját? Na, nehogy már!

*

– Miért telefonált az öccsének? – kérdezte Hasszán Fatimától, amikor a rendőrnek álcázott terroristát ismét kirendelték az asszony őrzésére.

Fatima és kísérője szokásos útvonalukon sétált a kertben a hatalmasra nőtt ciprusbokrok között.

– Tudni akartam, valóban él-e még – hazudta Fatima. – Végül is a testvérem. És Allah szereti, ha a testvérek szeretik egymást.

Az asszony a szokásos ünnepélyes nyelvezetet használta a beszélgetéshez, de közben arra gondolt, sejtése helyes volt: a rendőrség lehallgatja a telefonját. Hasszán csakis így tudhatta meg, hogy Szálemmel beszélt.

– Barátaink nem így gondolják – mondta a férfi udvarias mosollyal, amellyel a gazdag hölgyet meg kell tisztelni, ha esetleg gyűlöljük is. – A barátaink nem a testvéri szeretet jelét látják az aggódó telefonhívásban. Barátaink szerint, asszonyom, ön figyelmeztette ifjabb fivérét, amikor azt mondta: „Örülök, hogy hallottam a hangodat, öcsém. És remélem, hallani fogom még sokáig, Allah akaratából.”

Fatima könnyű fátyla mögül óvatosan körbelesett.

Tudta, hogy veszélyben van. A terroristák nem kegyelmeznek az árulónak. S bárkire könnyedén kimondják, hogy áruló. Szálem-Abirt is ezért ítélte halálra a Mérnök.

– Tévedés – mondta az asszony halkán, és igyekezett nyugodt maradni. – Udvariasságból mondtam, amit mondtam. A mi nyelvünk, a mi kultúránk tele van szertartásos udvariassági mondatokkal, mint azt ön is tudja.

– Harcunk nem győzhet, ha a hamisság kígyója megmérgezi igaz ügyünket – szólt emeltebb hangon Hasszán, mint aki egy bírósági teremben sokak előtt beszél, és így folytatta: – Küzdelmünk szent vezetői úgy döntöttek, hogy öklünk lecsap a kígyó fejére! Az árulónak csak egyetlen jutalma lehet.

És a ruhája alól előrántott egy vékony, hosszú kést.

Fatima felsikoltott. Tőle alig egy méterre ott állt a halál.

A ciprusbokrok mögött rejtőzködő rendőrök majdnem elkéstek.

Az előrelendülő terrorista egy golyót a lábába, egyet a vállába kapott. De még így is meg tudta sebezni Fatima karját a késével.

A rendőrök elvitték a sebesült Hasszánt, és bekötözték az asszony karját.

– Remélem, tudja, hogy meg kell erősítenem az őrizetet maga mellett, asszonyom – mondta az örök parancsnoka. – Palotája nemcsak börtöne, de

védőbástyája is lesz a terroristák ellen, akik az árulását sohasem fogják megbocsátani.

– Tudom – mondta Fatima. – Tudtam akkor is, amikor elmondtam magának, sejk, hogy Hasszán a rendőrök közé beépült terrorista.

– Ha nem mondja el, most halott volna.

– De őszinte vallomásomért ön is ígért valamit nekem cserébe, sejk. Azt mondta, hírt hoz az öcsém felől.

A parancsnok bólintott.

– Igen, ezt ígértem. S ha ígértem, betartom. Rossz hír, hogy Boriszt, a bérgyilkost megszöktették a börtönből. Jó hír, hogy öccse és családja biztonságos helyen van. Elbújtatták, akiknek ez a dolguk.

Fatima arcán átfutott egy nyugodt mosoly.

Milyen különös! Gyűlölte Szálemet, és most félti.

*

– De miért? Miért? Miért?

Marci és Veronika felváltva és elkeseredetten ismételték ugyanazt a kérdést, amikor Szálem újra bejelentette, hogy talán soha többé nem mehetnek vissza az otthonukba. A család kap egy új lakást, és nevet kell változtatniuk. Örülhetnek, ha nem kell külföldre költözniük. Mert ez is előfordulhat.

– Miért, miért, miért?!

– Azért – mondta Szálem –, hogy Borisz és akik mögötte állnak, ne találhassanak meg bennünket. Ne haragudjatok! Nincs más megoldás.

– No de miért üldöznek? – csattant fel Veronika. – Ezt soha senki nem mondja el. Én nem akarok államtitkokat tudni. Nem is érdekel. De az érdekel, hogy kiköltöztetnek az otthonomból egy óra alatt, elbújtatnak, és új nevet adnak. Nagyon is érdekel, mert az a családomat is érinti... Legalább annyit mondj meg, amennyit lehet! Miért tört Marci életére Borisz, amikor nem voltál itthon? És most miért ez az eszeveszett menekülés?

Szálem hol Veronikára nézett, hol Marcira.

A titkosszolgálat megtiltotta, hogy afrikai küldetéséről bárkinek bármikor bármit eláruljon. A hozzá legközelebb álló személyeknek sem mondhatta el a terroristák csoportjába való beépülésének titkát, vagy az európai kormányfők elleni merénylet megakadályozásának történetét.

A családtagjainak se mondhatott semmit. A parancs az parancs.

De az örökségről tudtak. Arról beszélhetett.

– Tudjátok, hogy a nagypapa hatalmas vagyont hagyott rám. A pénzt azonban egy gonosz csoport meg akarta szerezni. Először engem akartak eltenni láb alól. Ha meghaltam volna, és Marci sincs, akkor a nővéremé a vagyon, és ő esetleg odaadta volna a... a gyilkosoknak.

– Terroristákról van szó? – kérdezte Marci, mert rögtön eszébe jutott Ricsi csúfolódása a kis terroristáról.

Szálem bólintott. Ezt a szót nem akarta kimondani, hogy ne ijessze meg a családját, de ha Marci is tudja...

– Igen – bólintott. – Egy terroristacsoport akarta megszerezni az örökséget Fatima segítségével. Ők bérelték fel Boriszt, a bérgyilkost.

– Nem – rázta a fejét Veronika. – Nem hiszem el, hogy a nővéred ilyen gonosz.

– Talán már megbánta, amit tett – mondta Szálem. – Megkapta a büntetését. Házi őrizetben lesz még évekig. És tény: két napja ő figyelmeztetett a veszélyre.

– Akkor most már végképp nem értem – rázta meg a fejét Veronika. – Az örökségedet nem kaphatja meg. Nem adhatja oda a terroristáknak. De most már nem is akarja odaadni, ha jól értem. Így van?

– Így – mondta Szálem.

– Akkor miért bízták meg a terroristák Boriszt, hogy az életünkre törjön?

– Bosszúból – mondta Szálem, mert ez volt a legegyszerűbb, s melleleg igaz válasz. – Ezt ti nehezebben érthetitek. Európában már nem szokás ilyen elvete-mült módon bosszút állni. A vérbosszú talán csak egy-két szicíliai faluban divat még. De a terroristák nem tudnak átlépni egy kudarcra. Sem felejteni, sem megbocsátani nem tudnak... És ha Boriszt el is kapja a rendőrség, felbérelnek valaki mást, aki bosszút állhat.

– Ha itt volna Cecília... – mormolta Veronika – ha itt volna... Megmondom őszintén, és ne haragudj meg érte, kevésbé félnék.

– Nyugodj meg! Beszéltem vele. Egy órán belül megérkezik.

Veronika arca felderült, és szinte boldogan nézett Marcira.

– Hallod? Cecília jön!

De Marci komoran bámult maga elé. Kezdte megérteni, hogy az elköltözés és a névcsere nem csak azzal jár, hogy nem a megszokott ágyában fog aludni.

– Apa – szólalt meg végül óvatosan. – Ugye ez az elköltözés meg a bujkálás nem azt jelenti, hogy másik iskolába kell járnom?

Szálem hallgatott. Marci nézte. Az apja tekintetéből mindent ki lehetett olvasni. Azt is, hogy nem járhat a régi iskolájába. Azt is, hogy vége van eddigi életének.

– Az lehetetlen! – mondta Marci, és idegességében elnevette magát. – Az lehetetlen, hogy ne találkozzak többet...

– Marci! – lépett közelebb Szálem, és a mellére húzta a fia fejét. – Nem tehetünk mást. Az életünkről van szó. Sajnos minden régi ismerőssel meg kell szakítani a kapcsolatot. Se találkozni, se telefonálni, se e-mailezni nem lehet senkivel. Talán majd egyszer... Majd később... Ha úgy alakul...

– De hát... – dadogott Marci – nekem kell a prágai programot elkészíteni. Az én feladatom megtervezni az egész utat – mondta, mintha ez volna most a legfontosabb probléma. Persze ő sem erről akart beszélni. Tündére akart rákérdezni. Azt akarta tudni, hogy Tündével mikor találkozhat. De megkérdezni se merte, annyira félt a választól.

11.

Rózsi-Cecília Budapestre érkezik • Papi az emlékejtben örül, hogy ismét a megbízható bérgyilkos segít megmenteni a Bedzsavi családot • Szálem hazudik Nusinusinak • A Bedzsavi család tagjai új arcot kapnak a titkosszolgálattól • Tünde semmit sem ért

Rózsi ugyanabba a külvárosi kis lakótelepi lakásba költözött, mint első budapesti látogatása alkalmával. És egy ugyanolyan kis Fiat gépkocsit bérelt.

Mint tudjuk, Moldován Rózsi nem szerette a feltűnést. Aki el akar rejtőzni a kíváncsi tekintetek elől, ne Mercedesszel furikázzon. Ha az embernek nagyon nagy titkai vannak, jobb a magány.

Különleges gyorspostával legfontosabb csomagja is megérkezett, amit repülőgépen nem hozhatott. Volt benne egy távcsöves puska, két pisztoly, töltények, mérgek, valamint lehallgató és nyomkövető berendezések. Most ugyan nem Szálem Bedzsavi meggyilkolása volt a célja, mint első látogatása idején, de Rosa Moldovan szerette, ha kedvenc felszerelése a keze ügyében vannak. Sose lehet tudni, mikor mire van szüksége az embernek. Mindig volt nála egy apró varrókészlet, egy rövid fogkefe kis tubus fogkrémmel, valamint egy hatlövetű Beretta.

Domika, mint tudjuk, nem volt túl boldog, hogy megint ebben a kis lakótelepi odúban kell eltöltenie magányos napjait, de elfogadta a helyzetet. Különösen miután megkapta napi sajtadagját.

A sokgyerekes ismerős szomszéd örült Rózsának, és rögtön megkérdezte, mikor fog legközelebb egy súlyos problémán gondolkodni. A szomszéd érdeklődése nem volt teljesen önzetlen. Tudta, hogy Rózsi az efféle fejtörők idején mindig kolozsvári töltött káposztát főz. Elkészíti, de nem eszik belőle, mert vigyáz az alakjára. A finom töltött káposztát oda szokta adni a szomszédjának.

Miután Cecília-Rózsi berendezkedett, és Domikát is ellátta, tárcsázta Szálem mobilszámát, amit utolsó beszélgetésük alkalmával elmentett.

Nem köszönt, nem mutatkozott be, csak annyit kérdezett:

– Helyzet?

Szálem tudta, hogy nem a nővére vagy az Interpol terroristaelhárító osztályának csinos vezetője, a „stewardess” telefonál. Úgyhogy ő sem volt bőbeszédű.

– Elköltöztünk. Borisz már megjelent a lakásunknál mint vak öregember. Cili elüldözte.

– Helyes – mondta Cecília-Rózsi. – Marci? Veronika?

– Jól vannak.

– Jó volna látni őket.

Szálem nyelt egyet. Megértette, hogy Cecília az új címüket kéri. Azt azonban nem mondhatta el senkinek. Ugyanakkor a Bébicsősz egyszer-kétszer már megmentette a fia életét. És bizonyos értelemben az övét is. Kiben bízson, ha nem ebben a kedves, furcsa bérgyilkos bébiszitterben?

Tudta, hogy lehallgatják a telefonját.

Legalábbis a titkosszolgálat biztosan.

És jobb, ha ők sem tudják, hogy a Bébicsősz ismét Budapesten van.

Rózsit bérgyilkos múltja miatt Gólya rögtön elfogná, Magyarország kiadná Franciaországnak, és a legjobb esetben is húsz évet kapna.

– Mondja, Cecília, ismeri azt a magyar népdalt, hogy: „Arad városában, harminchárom kislány, szódd csak szép ruhádat! Délben, a ligetben ne sétálj, ne kószálj!”

– Persze – mondta Rózsi. – Énekelték ezt nálunk is, Kolozsvárott. De volt egy második versszaka, amely így szólt: „Szegény parasztasszony tejet, vaját árul, nap süti erősen, ligetben ha sétál.”

– Ezt a versszakot nem ismertem – vallotta be Szálem, és elbúcsúzott Cecília-Rózsitól.

Persze nem is ismerhette a szöveget, mert ilyen dal nincs. Sem első versszakkal, sem másodikkal.

Az első versszak, amint azt Rózsi rögtön megértette, ezt üzente: találkozunk holnap délben Szódligeten, Arad utca 33. Rózsi második versszaka pedig azt jelentette, hogy tejet-vaját áruló parasztasszony álruhájában jelenik majd meg pontosan délben az Arad utcában. A költészet csodálatos, titkos nyelv azok számára, akik ismerik ezt a nyelvet.

*

– Fogadjunk, hogy ez a nő megint elkapja Boriszt! – vigyorgott Papi az emlékejtben, mint Domika a sajtra.

– Érdekes, Papi, te néha ugyanolyan lelkesen bizakodó vagy, amilyen elkeseredetten rosszkedvű máskor – jegyezte meg Mami.

– Nem tagadom – mondta Papi –, bennem mindig szélsőségesen nagy érzelmek hullámzottak. Emlékszel, milyen szerelmes voltam beléd?

– Nem emlékszem – fintorgott Mami, pedig emlékezett. – De kösz a múlt időt! „Szerelmes voltam.”

– Na, ne köss már bele mindenbe, anyjuk! Múlt idő, jelen idő... Ragoz itt nekem, mint egy tanár néni... Mit számít az már nekünk? Én most is szerelmes vagyok. És szenvedélyesen! Csak úgy tudok. Mert én vagy nagyon fent vagyok, vagy nagyon lent vagyok.

– Főleg nagyon lent – motyogta Mami.

– Tessék? – kérdezte Papi. – Mondtál valamit?

– Azt mondtam, hogy most nehezebb lesz Rózsának. Miközben Borisz után koslat, a titkosszolgálatot is kerülgetnie kell, mint macskának a forró tejet, ha nem akar lebukni.

– Igen – mondta Papi, és összeráncolta a homlokát. – Igen. De majd Cili vigyáz rájuk. És ahol Cili segít, az olyan, mintha én volnék ott.

– Már megbocsáss, Dezső – mondta Mami –, de azért én nyugodtabb vagyok, hogy Cili van velük, és nem te.

– Na tessék! – kiáltott Papi. – Így töröd össze az önbizalmamat!

– Ugyan már, Dezső – sóhajtott Mami. – Hogy tudnám én azt összetörni, ami törhetetlen?

*

El kellett ismerni, a Bedzsavi család új otthona Sződliget szélén sokkal kellemesebb lakhely volt, mint az a társasházi lakás, amelyben Marciék addig éltek. Kezdjük ott, hogy ez az otthon egy szép nagy ház volt. Négy szoba, kettő lent, kettő a tetőtérben, nappali amerikai konyhával, a földszinti fürdőszobában süllyesztett kis medence, fent zuhanyozó. Az egész házban klíma, időzíthető fűtés, és kényelmes, szép berendezés az utolsó polcig. A kert éppen elég nagy, körben magas bokrok, hogy senki be ne láthasson, végig éles lándzsákban végződő vaskerítés, terasz, automata öntözőberendezés, virágok mindenütt.

Veronika meg Marci csak pislogott, mikor először körbejárta új otthonukat. Utána azonban Marci bezárkózott a padlástéri szobájába, és nem jött ki vacsorázni sem.

Életében először történt meg, hogy még az apjával sem tudta megbeszélni a problémáit.

Képtelen volt felfogni, hogy másnap reggel nem a régi iskolájába megy. Az is teljes képtelenségnek látszott, hogy nem hívhatja fel telefonon Tündét vagy Nábrádi Bencét. Úgy telt el az első este az idegen házban, hogy valójában nem is bírta felfogni, milyen rettenetes helyzetbe került. Éjszaka félóránként felriadt, és nem tudta, hol van.

Szálem természetesen reggel telefonált Marci osztályfőnökének.

Azt mondta, hogy nemzetközi érdekek miatt váratlanul kihelyezték Dél-Afrikába, és magával kellett vinnie a családját is. Igazán sajnálja, hogy nem tudott hamarabb szólni, és így Marci nem búcsúzhatót el senkitől. Borzasztóan sajnálja. És még nagyobb szomorúság, hogy a titkos feladat miatt egyikük sem tarthat kapcsolatot senkivel. Sem telefonon, sem e-mailen. Ezúton szeretne tehát Marci nevében is elköszönni az osztálytól. És főleg a barátoktól. Meg persze az osztályfőnöknőtől, akit Marci nagyon szeretett. Vagyis még mindig szeret.

Nusynusi, amint mindezt végighallgatta, megszólalni sem bírt. Csak sírt. Aztán valami olyasmit dadogott, hogy ő ezt megérti. Illetve nem érti. De ha el kell fogadnia, akkor sem tudja elfogadni. Mert nagyon nehezen tudja elképzelni Marci nélkül az életüket... És nem is tudja, mit mondjon az osztálynak. Marcit

mindenki szerette. Még sose hallotta, hogy valaki így eltűnjön. És vannak adminisztrációs követelmények is. Ki kell jelentkezni az iskolából. Papírok, pecsétek, aláírások...

Szálem megnyugtatta Nusinusit, hogy az illetékes minisztérium majd mindent elintéz. És gyorsan elbúcsúzott. Mert az ő torkát is fojtogatta a sírás. Ami elég különös volt, mint tudjuk. Amikor a terroristacsoportba való beépülése előtt kiképezték, megtanították elfojtani az érzelmeit. Még arra is megtanították, hogy ha egy közeli hozzátartozóját kínozzák, azt is szemrebbenés nélkül tűrje, ha a helyzet meg az emberiség érdeke megköveteli. Most pedig kibuggyant a könnye, amikor letette a telefonkagylót.

*

Másnap tehát Marci nem mehetett a régi iskolájába. De nem mehetett az új iskolájába sem. Nem mintha nagyon szeretett volna odamenni. A legszívesebben egész nap a szobájában üldögélve nézett volna kifelé az ablakon, amelyen kívülről nem lehetett belátni a biztonsági okokból sötétre fóliázott üveg miatt. Bár nemigen járkáltak arra emberek. A falu szélén álló házat egy kis erdő vette körül kétoldalt és hátul.

Marci azonban nem üldögélhetett és álmodozhatott tétlenül. Azért nem engedték el az új iskolájába, mert meg kellett tanulnia az új nevét („Répási Rudolf, Répási Rudolf” – hajtogatta), és át kellett alakítani az arcát. Igen, igen, át kellett alakítani, meg kellett változtatni az arcát, a haját, a szemét, hogy még véletlenül se ismerje fel esetleg egy ismerős, aki éppen arra téved, amerre Marci járka. Mert Marci ezután nem járka. Ahogy Gólya mondta, ha valahova megy, azt előre jeleznie kell Szálemnek vagy a titkosszolgálat embereinek, akik a Bedzsavi családra vigyáztak. És a legtöbb helyre egyébként is majd ők, a titkos ügynökök szállítják Marcit kocsival.

Reggel tehát megérkeztek az átváltoztató szakemberek: fodrászok, sminkesek, ruhatervezők, pszichológusok, és elkezdődött a nagy munka.

A végeredmény megdöbbentő volt. Veronika alig ismert a fiára, Marci meg a szüleire.

Marci göndör, sötét haja egészen rövid és szőke lett. A szeme fekete maradt, de a szemöldökét szőkére festették, és ez egészen különössé, még vonzóbbá tette az arcát. Szemüveget is kapott, mintha rövidlátó volna. Egyszerű üveg volt a szemüvegben, hogy ne rontsa a látását, de ezt senki idegen nem sejtette.

Veronika azt sem tudta, sírjon vagy nevéssen, amikor meglátta régi-új fiát.

Valami hasonlót érzett Marci is, amikor az anyját megpillantotta.

Veronika, aki hosszú barna haját mindig kontyba tekerve hordta, most a háta közepéig érő szőke hajjal pompázott. Néhány tincset egy égővörös csattal fogtak össze. Veronika szája vékonyabb lett, a szeme kicsit nagyobb. A sminkesek csodákat tudnak művelni.

Marci megszólalni sem tudott. Szálem hökkenten csak annyit mondott:

– Új feleségem van?

Nem mintha ő nem látszott volna új férjnek. Fekete lobonca helyett szőkésbarna, sima haj fedte a koponyáját. A bőre kivilágosodott. (Befestették, vagy beinjekcióztak valamit? A sminkesek titka.) A szeme zöldeskék lett. Zöldeskék! Egy arab szeme?! Ritka. Egy színes kontaktlencsével azonban bárki bármikor varázsolhat effélét.

*

Amikor reggel megszólalt Marci régi iskolájában az első óra kezdetét jelző csengő, a fiú széke természetesen üres volt.

Tündét valami furcsa nyugtalanság gyötörte. Nem mintha Marci nem késett volna el még soha: egy évben kétszer-háromszor ez eddig is előfordult. Most azonban Tünde úgy érezte, Marci nem jön. De miért nem jön? S ha nem jön, miért nem szólt neki? Miért nem hívta fel?

Tegnap örök hűséget esküsznek, ma pedig annyira sem fontos a fiúnak, hogy felhívja, ha beteg, s nem jön iskolába?

Nem értette. Aztán bejött Nusinusi, és az egész osztály látta, hogy sírt.

Tündét rettenetesen megrémítette a kisírt szempár. Azonnal megérezte, hogy Marcival történt valami.

12.

Egyedül Ricsi örül, hogy Marci eltűnt. Most meghódíthatja Tündét • Borisz Szálem nyomába ered • Szálem titokban találkozik Rózsival • Marci megtanulja új nevét és a család új történetét. Miután felmondja Veronikának, kiviheti Cilit az utcára

– Na, ugye hogy megmondtam?! A Bedzsaviban nem lehet megbízni! – suttogta Ricsi vigyorogva a körülötte ülőknek, amikor Nusinusi elmesélte, amit Szálemtől hallott. – Ezek ilyenek. Ma azt mondja, barátod, holnap meg: volt – nincs! Száll a madár, száll...

Ricsi volt az osztályban az egyetlen, aki örült, hogy Marci ilyen váratlanul eltűnt az életükből. Volt vetélytárs, nincs vetélytárs. Szabad az út Tünde szívéhez. (Gondolta ő.)

A többiek nem értették Marci távozását.

Hogy mehet el egy család egyik napról a másikra Dél-Afrikába?

Hogyan lehet ilyen gyorsan összepakolni és eltűnni?

Hogyan lehet búcsúzás nélkül otthagyni egy osztályt?

Tegnap Marci még boldogan vállalta, hogy megszervezi a prágai kirándulást, ma meg már nyoma sincs?

Tünde zokogott. Nem is szégyellte. Végül is mindenki tudta az osztályban, hogy mi van közte meg Marci között.

Iskola után Ricsi persze rögtön Tünde mellé vágódott, és haza akarta kísérni.

– Ne kísérj, jó? – mondta Tünde, akinek még mindig vörös volt a szeme a sírástól. – Engem te ne kísérgess!

– De hát elment! – bizonygatta Ricsi. – Most láthatod, mennyire számíthatsz az ilyenekre. Én megmondtam. Csak senki sem hitte.

Tünde erre már nem is szólt semmit, csak meggyorsította a lépteit.

Ricsi meg vágatott utána.

– Vigyem a táskádat? – kérdezte.

– Nem!

– Arra számítasz, hogy visszajön? Óriási tévedés!

A lány megállt, szembefordult Ricsivel, nagy levegőt vett, és megkérdezte:

– Megkérhetlek nagyon szépen valamire?

– Persze! – mondta Ricsi boldogan, mert úgy érezte, egy kérés, egy ilyen bizalmasnak hangzó kérés teljesítése az első lépcső lehet a lány szívéhez.

– Nagyon szépen kérlek, Ricsi – szólalt meg könyörgő hangon a lány –, tűnj el az életemből!

Ezzel sarkon fordult, és elsietett.

Ricsi csak pislogott.

Megfagyott benne a levegő, ami a hangok megformálásához szükséges.

No meg semmi sem jutott eszébe, amivel visszavághatna.

*

Magas, idős asszony lépett a kórház információspultjához.

Ékes angol nyelven Szálem Bedzsavi doktor urat kereste.

– A doktor úr már nem dolgozik itt, tegnap kilépett – mondta a pult mögött ülő nővér szintén angolul, és a kávéautomata melletti széken újságjába mélyedő férfira pillantott. Az ott üldögélő titkos ügynök azonban éppen a futballhíreket olvasta. Legfeljebb egy földrengésre figyelt volna fel.

– A férjemet a doktor úr kezelte – folytatta az idős angol hölgy. – És nagyon elégedettek voltunk vele. A férjem meggyógyult. Most azonban hasonló panaszaim vannak nekem is. És csak a doktor úrban bízom. Nem tudná megmondani, hol találom?

A nővér kissé ideges mosollyal a nyomozóra pillantott, akinek éppen agyvérzéses vörös volt az arca. A Fradi kikapott az MTK-tól. Hát érdemes élni?

– Sajnos doktor Bedzsavi nem mondta meg, hova ment – emelte fel a nővér a hangját. – Talán ismét egy szakmai meghívást kapott, és elrepült Afrikába.

Az öreg hölgy mosolyogva megköszönte az információt, és halkán megkérte a nővért, hogy most egy kicsit üljön nyugodtan, és csukja be a szemét, mintha nagyon fáradt volna.

A nővér azonnal teljesítette az öreg hölgy kívánságát, mert meglátta a fekete kézitáska alól kivillanó pisztoly csövét.

Mire kinyitotta a szemét, és ráüvöltött a nyomozóra, hogy itt volt egy gyanús öregasszony félméteres stukkerrel a retikülje mögött, a néninek már nyoma sem volt.

*

Tünde otthon azonnal a számítógépére vetette magát, de sem e-mailt, sem MSN-üzenetet nem kapott Marcitól.

Nem hitte el.

Nem hitte el, hogy Marci még csak egy levelet sem küld.

Nem hitte el, hogy két sort sem ír, amiben megmagyarázza a megmagyarázhatatlant.

Erre nincs magyarázat.

A világon ma már bárholon bárhova öt másodperc alatt el lehet juttatni üzeneteket.

Marci nincs föld alatti börtönben, ahol a raboknak nem adnak laptopot.

Nem lőtték ki a Marsra, ahonnan csak ellenőrzött szövegeket küldözgethet.

És ha a dzsungelbe ment a papájával feketéket gyógyítani, akkor is küldhetett volna egy SMS-t a repülőtérről.

Felhívta a fiú mobilszámát.

„Ezen a számon előfizető nem kapcsolható” – mondta egy undorító női hang.

Tünde egész délután az ágyán ült, és úgy bámult ki az ablakon, hogy nem látta a haragoszöld ruhába öltözött fákat.

Nem látott semmit, csak Marci arcát, amint az ő arcához közeledik, hogy megpecsételjék a fogadalmukat.

*

Az Arad utca Sződliget egyik legszebb utcája. Kétoldalt juharfák állnak őrt a járda mellett, és szinte minden ház előtt gondosan rendben tartott virágoskert pompázik.

A sokszoknyás, kendős parasztasszony kerékpárt tolt maga mellett. A kerékpáron fémszínű kannában friss tej, a csomagtartóban pedig gondosan becsomagolt sajtok sorakoztak. Egy üvegben tejföl fehérlett.

(Ó, azok a házilag elkészített sajtok, tejfölök és igazi tehénből kifejt tehéntej, hol vagytok? Hol vagytok ti régi, kedves ízek? Hol vagy, gyermekkorom?)

– Bocsánat! – szólította meg a kerékpárral sétáló parasztasszonyt egy szőkesbarna hajú, zöldeskék szemű férfi. – Túrója van?

– Nincs – mondta az asszony, és indult tovább.

De a férfi nem tágított mellőle.

– Tejfölt, sajtot és tejet árul, de túrót nem? Lehetséges ez?

– Képzelve, lehet – mondta az asszony, és hideg volt a hangja. – Túrót kap a boltban. Viszontlátásra!

– Ó, de sajnálom! – mondta a férfi, és búcsúzóul hozzátette: – Pedig azt mondják, a Cecília-féle túrónak nincs párja.

Az asszony olyan hirtelen állt meg, hogy a kerékpárjáról majdnem leesett a tejeskanna.

A némi kajánsággal mosolygó szőkésbarna hajú, világos bőrű, zöld szemű férfira bámult. Csak nehezen fedezte fel benne azt a göndör, fekete hajú arabot, akit a fényképről és a bécsi Práterből ismert.

– Szálem, maga az? – kérdezte halkán. – Mit csináltak a hajával? És a bőrével? Ennyire féltik Borisztól?

– Adjon egy fél liter tejfölt – mondta Szálem hangosan, aztán lehalkította a hangját. – Nem csak Boriszról van szó. Két angol szabadította ki. Őket elkapták. De nem tudhatjuk, hány társa van még Borisznak Magyarországon. A Mérnök nagyon dühös lehet.

– Hozott üveget a tejfölhöz? – kérdezte hangosan Rózsi. A kerékpár csomagtartóján pakolászott, matatott, és alig hallhatóan mormogott. – Ha többen vannak, Szálem, akkor én sem tudom megvédeni magukat.

A parasztasszony kiemelte a tejfölösüveget a sajtok közül.

– És Marci? – kérdezte. – Hogy viselte az átváltozást?

– Rosszul. Magában van minden reményünk – suttogta Szálem, de hangosan csak annyit mondott: – Minek nekem üveg, ha magának van?

– Ezer forint lesz – nyújtotta át a tejfölt Rózsi. – És máskor hozzon üveget! – Majd halkán hozzátette: – Megpróbálom megtalálni Boriszt. Ha valamit megtudok, jelentkezem.

Aztán elbúcsúztak. Szálem a tejfölt vitte, Rózsi pedig a hatalmas feladatot: a Bedzsavi család megmentésének feladatát.

*

Marci addig nem léphetett ki a házból sem, amíg meg nem tanulta új nevét és családja új történetét. Az egészet kívülről fel kellett mondania Veronikának. Több mint tízszer eldarálta, de még mindig hibázott.

– Répási Rudolfnak hívnak. A becenevem Rudi. Rudi... Rudi... Most jöttünk vissza Ausztriából... Vagyis Ausztráliából. Bocsánat! Ausztráliában egy sivatagi kutatóintézetben dolgozott édesapám, és mi ott laktunk vele a sivatagban. Nem mentünk sehova. Ezért nem ismerem jól Ausztráliát. Bár kengurukat meg koalákat láttam. A koalának barátságos kis arca van, turcsi orra meg bojtos füle. És majdnem kiirtották mindet, mielőtt a törvény megtiltotta, hogy lőjenek rájuk. Édesapám, Répási Antal biológus. Édesanyám, Répási Antalné Kádas Veronika... Bocsánat, Katalin, Kádas Katalin bolti eladó. A nagyszüleim már nem élnek. Nincs rokonunk, és nincs barátom, mert kétéves korom óta kint éltem Ausztráliában egy sivatagi kutatóintézetben, de ezt már mondtam. Ezt tudom. A kutyámat Ci... Morzsinak hívják. Morzsi, gyere ide! Morzsi, adj pacsit! Morzsi ül!

– Jól van – mondta Veronika. – Most már kiviheted Cilit, vagyis Morzsit egy kicsit sétálni. De csak a házat kerüljétek meg, és ne menjetek messzire. Senkivel se állj szóba. Ha valaki megszólít, mosolyogj rá, és gyere haza azonnal, mintha néma volnál vagy külföldi.

Marci pórázra kötötte Cilit, és kiment a kapun. Tudta, hogy valahol megbújik a kertben egy titkos ügynök, aki figyeli, de nem törődött vele. A rendőröknek az a dolguk, hogy vigyázzanak rájuk, nekik Cilivel meg az, hogy észre se vegyék őket.

Cili az utcán persze rángatni kezdte a pórázt. Minél hamarabb szeretne volna felfedezni a környéket. És főleg találni egy másik kutyát, hogy megszagolgathassák egymást. Mondjuk egy kan kutyát, ha választani lehet. Cili már egyre kevésbé volt válogatós, ami a kutyákat illeti, annyira ki volt éhezve egy kis szerelemre. Amikor még macskaként élt, és szabadon mászkálhatott, mint a macskák általában, neki udvarolt a fél utca cicaserege. De hol van már a tavalyi hó, s hol vannak a régi szerelmek?

Marci megkerülte a házuk körül a kerítést. Hátral egy kicsit beljebb ment az erdőbe. Úgy gondolta, itt semmiféle veszély nem fenyegetheti. Alacsony, ritkás akácok voltak, könnyen át lehetett látni a fák között.

13.

Marci találkozik egy Zsófi nevű kislánnyal és a kutyájával • Rózsi visszatér a rejtékhelyére Domihoz • Borisz egy pincéernőnél bújik meg, de a kudarcok ellenére sem mond le Szálem megtalálásáról • Papi megint aggódik. Vajon ő is tehetne valamit, hogy Marciék megmeneküljenek?

Az akácfák között váratlanul felbukkant egy kutya. Egy tacskozó. Kölyök volt még. A farka lengett, mint mini ablaktörő a viharban. Érdeklődve rohant Marciék felé.

Távolabbról kislányhang hallatszott:

– Bobi! Hol vagy? Bobi!

Cili persze azonnal rángatni kezdte a pórázt, és ugatott. Pórázra kötve nehéz ismerkedni.

Marci kikapcsolta Cili nyakörvét. Amikor felemelkedett, meglátta a tacskozó gazdáját is. Körülbelül vele egykorú lány lehetett. Gumival hátul összecsomózott fekete haja elöl a szemüvegére lógott, hosszú kék pólója a térdét verdeste. Fapapucs volt a lábán.

Látszott, hogy Marci láttán meglepődik. Bizonyára senkivel sem szokott errefelé találkozni. Azért öltözött ilyen lazán.

A két kutya óvatosan nézegette egymást.

– Bobi! – hívta magához a kislány a kutyáját ismét, de hiába. A kis állat örült, hogy egy másik nagyobb, játékos barátja lelt Ciliben.

– Morzsi! Morzsi! – mondogatta Marci Cili új nevét, amire persze Cili rá se rántott. Úgy látszik, a titkosszolgálat a kutyát nem tájékoztatta új nevééről.

– Szervusz! – mondta Marci a lánynak, és bemutatkozott, ahogy Veronikával begyakorolták. – Répási Rudolf vagyok. Rudi!

– Bobi! – szólongatta a lány továbbra is a kutyáját, mintha nem is hallotta volna Marcit. – Azonnal gyere ide!

– Hagyd játszani! – mondta Marci. – Cili... illetve Morzsi nem bántja. Szereti a kiskutyákat.

A két kutya játszott, a gyerekek hallgattak.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte végül Marci, és megismételte új nevét: – Én Rudi vagyok.

– Zsófi – mondta a lány.

– Itt laksz? – kérdezte Marci, ami elég bugyuta kérdés volt. Naná, majd Zalatihamérről hordja a kislány Sződligetre sétáltatni a kutyáját!

– Igen – mondta a lány. – És te?

– Én is! – mondta Marci. – Most költöztünk ide. Ausztráliában élünk, mert apám, Répási Antal egy sivatagi kutatóintézetben dolgozott mint biológus, és mi is ott laktunk. Ezért nem ismerem annyira Ausztráliát. De kengurukat láttam, és koalát is, amit majdnem kiirtottak. A törvény azonban most már tiltja, hogy lelőjék. Anyámat Kádas Katalinnak hívják, a kutyám pedig Morzsi. Nagyszüleim elhunytak.

A kislány a száját is eltátotta ettől a sok nehéz információtól, aminek a felét sem értette. És különösen azt nem értette, hogy miért darál el ez a gyerek rögtön mindent magáról, mint egy jó tanuló, ha felel.

Marci is észrevehette, hogy első levegővételre kicsit sokat mondott, mert zavarában elnevette magát.

– Csak azért mondtam el rögtön mindent, mert még nem ismersz.

– Bobi! – szólt megint a kutyára a lány, mert idegesítette az idegen fiú furcsa viselkedése és sok beszéde. A tacszó azonban a füle botját se mozgatta a gazdi hívására.

Zsófi akkor lehajolt, és felvette a nevetlen ebet.

Köszönés nélkül fordult meg és indult el a kutyával.

– Szervusz! – mondta Marci, mire a lány is morgott valamit.

„Micsoda egy dinnye vagyok! – gondolta a fiú. – Eljlesztettem a sok beszéddel.” – És lehajolt Cilihez, hogy a nyakörvét rátegye.

– Morzsi! Gyere ide! – szólt rá, mire a kutya körbenézett.

Van itt valamiféle állat vagy ember, akit Morzsinak hívnak?

*

Rózsi, miután hazasietett a külvárosi lakásába, megetette a sértődött Domikát.

– Bocsánat! – mondta a kis fehér patkánynak. – Siettem, ahogy tudtam. De nem olyan könnyű parasztasszonyruhát szerezeni. Meg tejfölt, sajtot, tejeskannát venni, kerékpárt kölcsönözni...

Domi csak evett, mint egy gép. Látszott rajta, hogy nem érdekli a magyarázat. Illetve nagyon is érdekli, csak úgy csinál, mintha nem érdekelné. Rá se pillantott Rózsira.

– Azért kicsit együtt érezhetnél velem. Életem egyik legnehezebb feladata, hogy Boriszt megtaláljam. Tűt a szénakazalban. Ehhez képest valakit lelőni csak annyi, mint jegyet lyukasztani a buszon. A megbízóim többnyire pontosan megmondják, kit kell eltenni láb alól, hol van az illető személy, hogy néz ki, és milyen szokásai vannak. De Borisz most biztosan nem egy hotelben szállt meg. Tudja, hogy mindenki őt keresi. Csak abban bízhatok, hogy elő-előmászik a rejtekhelyéről, ha Szálemet meg akarja találni. Persze hogy milyen álruhában, maszkban bújik elő, azt senki sem tudja.

Domi felpillantott. Megérezte a gazdája hangjában a bizalmat, a szeretetet, amit iránta érez, és a szorongást, a félelmet, hogy nem tudja teljesíteni a feladatát, és a barátai élete veszélybe kerül.

Kerek fekete szemével Rózsit figyelte, mintha azt mondaná, hogy: „Én aztán nem tudok neked segíteni semmit. De ezt a problémát is meg fogod oldani, mint mindent az életedben. Egyébként is: tudod, mit mondott a veréb a macska szájában?”

Rózsi bólintott, mintha értette volna Domikát. És mosolygott. Érezte a kis állat biztatását.

Mellesleg azt is tudta, mit mondott a veréb a macska szájában.

Azt mondta, hogy: „Nem kell betojni! Még bármi megtörténhet.”

*

Borisz már három napja nem abban a szigeti lakókocsiban lakott, ahova a börtönből való szökés után George és Rebecca vitte.

Amikor az angolok nem tértek vissza az előre megbeszélt időben, azonnal elhagyta a rejtekhelyét. Tudta, hogy valami történt a társaival. Még azt is sejtette, hogy elfogták őket. Akkor pedig veszélyben lehet. Hátha vallanak.

Szállodába nem akart menni. Akármilyen férfi- vagy női figura álcájában jelentkezik be, könnyen megtalálhatják. A titkosszolgálat és a rendőrség a hotelek, panziók minden új vendégét azonnal ellenőrizte. Egy kétméteres bérgyilkos még akkor is nehezen rejtőzhet el egy ilyen alapos vizsgálat elől, ha óvodásnak álcázza magát. Mondjuk, a kétméteres óvodás egyébként is elég ritka.

Ezért aztán villámgyorsan megismerkedett egy pincérnővel, aki tudott angolul. Szomorú lengyel férfinak adta ki magát, akit legnagyobb szerelme váratlanul elhagyott. Bánatában jött Budapestre, mert imádja Magyarországot. Azt a lányt is itt ismerte meg.

A pincérnő ettől a szövegtől teljesen elolvadt. Lengyel is, férfi is, elhagyott is...
Mi kell még ahhoz, hogy fellángoljon egy magányos asszonyszív?

Borisz ettől kezdve a pincérnőnél lakott. A nő napi tizenkét órát nem volt otthon. Dolgozott. Borisz nyugodtan intézhette szokásos dolgait: az átöltözést és a nyomozást Szálem után.

A Mérnök társai rögtön felvették Borisszal a kapcsolatot az interneten, amikor megtudták, hogy George és Rebecca lebukott. A két angol helyett újabb segítőköt akartak küldeni, de Borisz nem kért belőlük. Mindig egyedül dolgozott. Pénzre és fegyverekre azonban szüksége volt. A bérgyilkosmunka nagyon költséges tevékenység. Egy merénylet néha annyiba kerül, mint egy szerény falusi esküvő Magyarországon. Rámeget egy autó ára. És ebben a bérgyilkos fizetése még nincs is benne!

*

– Én ezt nem bírom tovább! – dadogta Papi az emlékejtben. – Mért nem figyelmeztethetem a veszélyre azokat, akiket szeretek? Valahogy! Akárhogy!

Mami a fejét csóválta, és nagyot sóhajtott.

– Már megint kezdted? Úgy csinálsz, mintha nem tudnád, hogy az emlékejtéből nem lehet üzeneteket küldözgetni. Erre nem jár a postás.

– Szörnyű! Szörnyű! – kiáltott fel Papi, és a fejét fogta, hogy jelezze, mennyire el van keseredve. – Én tudom, hogy Borisz hol van. És tudom, hogy bármikor megtalálhatja Szálemet. Hiszen ez a foglalkozása. És Marciék nem az Északi-sarkon hűsölnek, hanem Budapest mellett laknak. Alig harminc kilométerre attól a vadállattól!

– Nyugodj meg, kedvesem – mondta Mami. – Jól elbújtak. Megváltoztatták a nevüket és a hajuk meg a szemük színét... Szálemnek még a bőre is világosabb lett.

– Az én előérzetem pedig sötétebb! Egyáltalán nem nyugtat meg, hogy átmázolták őket!

– Tudom, Papi! – mondta Mami. – Téged semmi sem nyugtat meg. Ilyen voltál mindig. De akkor már csak egyet tehetsz, hogy megnyugodj...

– Tudom, tudom – hadarta az öreg. – Átváltozhatok madárrá, hogy visszatérhessek megvédeni őket. Galambbá, sassá, fecskévé, verébbé vagy mit tudom én: papagájjá, hogy segítsek nekik.

– Így van – mondta Mami. – Jól látod. Nem tudok jobb megoldást. Bár... az igazság az, hogy nem nagyon szeretnék egyedül maradni.

Papi hallgatott.

Fordított esetben ő sem szeretett volna egyedül maradni.

De Mami csak növényként térhetne vissza az életbe. És egy növény nemigen tud a Bedzsavi családon segíteni.

Bár ki tudja?!

14.

Marci első napja új iskolájában • Borisz kap egy szuper terepjárót a terroristáktól • Marci barátságot köt új osztálytársával, Zsófival • Ricsi hazaviheti Tünde táskáját. Nem veszik észre az álruhás Boriszt • Marci levelet ír Tündének, de nem küldheti el

Marci, azaz Répási Rudolf, 5. osztályos tanuló másnap először ment új iskolájába. Rövidre vágott és szőkére festett hajára sapkát húzott. A szemüvegét is feltette, ahogy Gólya bácsi meg Szálem kívánta. Legyen, ha ezt akarják!

Marci új iskolája kicsi volt, kevés gyerekkel.

Az 5. osztályban mindössze tizenhat diák tanult. Kilenc lány és hét fiú.

Marcit fél nyolcra vitte az iskolába Szálem. Az ötödikesek osztályfőnöke már várta őket.

Sármosi Zsigmond fiatal tanár volt, kis bajusszal és nagy mosollyal.

– Örülök, hogy a mi iskolánkba jöttél, Rudi – mondta Marcinak. – A gyerekek biztosan szívesen hallgatják majd a történeteidet Ausztráliáról. Persze elsősorban a kengurukról meg a koalákról, mert imádják az állatokat, mint minden gyerek.

Csengetés után a tanár úr bevitte Marcit az osztályba.

– Bemutatom nektek Répási Rudolfot, új osztálytársatokat – mondta az osztályfőnök. – A szüleivel most jött haza Ausztráliából. Bár ezt már tudjátok, tegnap elmondtam. Remélem, sokat fog mesélni nekünk arról a különös világról, ahol a koalák élnek.

„Biztosan sokat fogok mesélni – gondolta Marci –, ha előtte elolvasok néhány könyvet, hogy valami fogalmam legyen a koalamacikról. Vagy azok nem macik?”

Ez járt a fejében, amikor észrevette Zsófit.

Ezek szerint Bobi gazdája, a szótlan kislány az erdőből, ötödikes?

Ez jó! Már van egy ismerőse!

De amint fellobbant benne ez a kis öröm, azonnal ki is aludt. És valami megsajdult legbelül. Zsófi pillantásáról Tünde zöld szeme és tűzvörös haja villant elé.

És az idegen arcokról, amelyek körülvették, eszébe jutott az elhagyott kis közösség. Az ötödik b Nususival az élen... Nábrádi Bence, Anita, Friderika...

Még a folyton szemétkedő Kaposi is felvillant a képzeletében.

Igen, most még Ricsi is hiányzott.

– Nézd már, drágám, milyen szuper kocsi! – szólt a pincérnő Borisznak, amikor indulásra készen még egyszer kipillantott az ablakon, hogy nincsenek-e felhők az égen, azaz kell-e esernyő.

A ház előtt nagy, fekete terepjáró állt elsötétített üvegablakokkal.

– Vannak gazdag emberek – sóhajtott az asszony, és lábujjhegyre állt, hogy egy búcsúcsókot lehelhessen a kétméteres orosz állára. – Vajon kié lehet?

Borisz is kipillantott az ablakon. Persze ő rögtön tudta, kié a szuper járgány.

Az övé volt.

Hajnalban állíthatták a ház elé, ahogy a terroristákkal megbeszélte.

Amikor a pincérnő eltűnt, Borisz lesétált a kocsinhoz. Az autó ajtaja nyitva volt. Az indítókulcs a helyén. A távcsöves puskát, a robbanószerkezeteket, a vállról indítható rakétavetőt és a többi szükséges fegyvert hátul rejtették el az ismeretlen összeesküvők a dupla fenekű csomagtartóban.

Borisz kinyitotta a kaput, és a kocsival behajtott az épület udvarára.

*

Marcit már az első szünetben körülvették új osztálytársai.

– Tényleg tíz évig éltél Ausztriában? – kérdezte egy pici lány nagy fekete szemmel.

– Ausztráliában, te! – vihogott egy vad arcú fiú. – Ausztria itt van mellettünk, Bubuka!

– Ausztrália egy földrész – szólalt meg a harmadik osztálytárs, egy vékony, nagy orrú szemüveges. – És mért jöttetek haza?

Marci megrántotta a vállát.

Fogalma se volt, mért jöttek haza. Erről Gólya elfelejtette tájékoztatni.

– Azért jöttünk haza – kezdte, és Zsófi pillantott, aki a többiek között állva őt figyelte –, mert... mert apám befejezte a munkáját.

– És meddig maradtok itt? – kérdezte a Bubukának nevezett lány.

Marci megrántotta a vállát.

– Nem tudom – mondta. Aztán gyorsan hozzátette: – De biztos, hogy nem sokáig. – Mert így szeretne volna legbelül.

Később Zsófival a folyosón megbeszéltek, hogy este hány órakor viszik ki a kutyákat sétáltatni. A lány már nem volt olyan szótlan, mint az erdőben. Ott Marci egy ismeretlen fiú volt számára. És Zsófi nem állt szóba ismeretlenekkel. Egészen más a helyzet így, hogy Marci osztálytárs. Zsófi közvetlen volt, barátságos és kedves.

És már egyáltalán nem volt olyan lógó kék pólós, fapapucsos toprongy kis erdei tündér, mint amikor először találkoztak. Narancssárga ruha volt rajta, meg kék szandál.

Ha mondjuk Tünde nem lett volna...

Vagy Marci szerelme nem lánghol annyira Tünde iránt...

Esetleg a titkos megállapodás nem létezik közöttük...

Ki tudja, mi történik?

Az élet és az érzelmek néha sokkal gyorsabban változnak, mint az évszakok.

De Marci egy percre sem felejtette el a zöld szemet és a tűzvörös hajzuhatagot.

No meg az aláírt megállapodást sem:

„Bolla Tünde és Bedzsavi Márton megfogadják, hogy örök hűséget esküsznek egymásnak, amely egy életre szól. A szerelem nem azt jelenti, hogy azt mondom: szeretlek. A szerelem azt jelenti, hogy ha neked jó, akkor nekem is jó. És ha neked rossz, akkor nekem is rossz.”

*

Rózsai nem azért volt valaha az egyik legjobb párizsi rendőr, mielőtt bérgyilkosnak állt, hogy ne sejtse, merre kutasson Borisz után.

– Ha én volnék Borisz – mondta Domikának –, akkor azokat a helyeket keresném fel először, ahol Marciék éltek, és azokat az embereket figyelném meg, akikkel találkoztak.

Domika a takaró rései közül kukucskált ki, és mintha bólintott volna. De legalábbis nem húzta vissza a fejét. Ez nála már az egyetértés jelének számított.

– Elmennék egykori lakásukba és munkahelyükre, ahogy Borisz el is ment, ez mondjuk kétszerkettő, és meglesném azokat, akikhez érzelmileg közel álltak: szülők, nagyszülők, barátok, szerelmek...

Domika szeme felparázslott.

– Aha! – mondta Rózsai. – Te is arra gondolsz, amire én?

Domika a gazdája ölébe rohant.

Nagy szellemek ha találkoznak. Ezt így szokás mondani.

Mindkettőjüknek ugyanaz a leányzó jutott az eszükbe.

*

Az említett leányzó éppen hazafelé igyekezett az iskolából, és nem volt nála a táskája.

Érdekes. Hol van egy lány táskája, ha nincs nála, és éppen hazafelé igyekszik az iskolából? Ricsi volt az, aki izzadtan és boldogan vágatott Tünde nyomában két táskával, miközben rossz szokása szerint teli szájjal szidta Marcit.

– Nem hittetek nekem! Senki se hitt! Nusinusi is engem büntetett meg, amikor összeverekedtünk, és nem Bedzsavit. Pedig nekem volt igazam. Az araboknak nem lehet hinni. Ma ezt mondják, holnap azt. Ma erre esküsznek, holnap arra. Mindent ígérnek, de semmit sem tartanak be. Mondd, hogy nem így van!

Tünde megállt a kapujuk előtt, és kinyújtotta a kezét a táskája után.

– Köszönöm, hogy elhoztad. Holnap is elhozhatod, és holnapután is, ha akarod. Cserébe meghallgatom azt a sok hülyeséget, amit összezagyválsz útközben.

Ezzel átvette Ricsitől a táskáját, és bement a kapun.

A fiú bénultan állt és pislogott. Mit lehet erre mondani? Valami csúnyát? Másnak talán azt mondana, de Tündének nem. Legalábbis most még nem.

Kábultságában nem vette észre, hogy kicsit távolabb ragasztósvödörrel és néhány plakáttal hórihorgas plakátragasztó támaszkodik a hirdetőtáblának, és őt nézi.

Borisz plakátragasztó látásból ismerte a fiút. Ennek is adott fagyfaltot annak idején az iskola előtt. „Biztosan a kis arab osztálytársa – gondolta. – Ennek is mérgezett fagyfaltot kellett volna adni. Meg mindenkinek, aki sorba állt. Meg az egész városnak!”

Boriszt időnként elragadták az efféle gyilkos érzelmek. Különösen, ha valami nem sikerült azonnal. Türelmetlen volt, mint egy buta kisgyerek.

*

Marci, amint visszaérkezett új házukba, azonnal bevette magát a szobájába, és levelet írt Tündének.

Tudta, hogy ezt a levelet sohasem küldheti el a címzettnek, mégis le kellett írnia, amit érzett.

Le kellett írni a háborgó indulatokat, hogy ilyen hirtelen elválasztotta őket a sors. Meg kellett fogalmazni a fájdalmat, mert nem láthatják egymást. És leírni a vágyat...

Ha csak egy percre, egyetlen percre még találkozhatnának!

Amíg a levelet írta, Cili a lába mellett feküdt, és időnként fel-felnézett Marci könnyekben úszó szemére. Pontosan tudta, hogy a gazdája kinek ír. Talán még azt is sejtette a macskaéletéből örökölt sok eszével, miről szólnak a mondatok.

Még erősen sütött a délutáni nap, amikor Marci befejezte a levélírást.

A papírt összehajtogatta, egy borítékba helyezte, a borítékot lezárta, majd megcímezte: „Tündének”.

Cili akkor már állt, és vidáman lengette a farkát. Talán arra gondolt, hogy most azonnal elindulnak ketten a borítékkal, hogy elvigyék azt a zöld szemű és tűzvörös hajú címzettnek.

De Marci nem vitte a borítékot sehova. Betette az íróasztala alsó fiókjába, és végighasalt a díványon, hogy jól kisírhassa magát.

Cili most már semmit sem értett.

Minek ír valaki levelet, ha nem küldi el?

15.

Rózsi Borisz nyomában • Cili felcsap postásnak • Borisz türelmetlen • Papi megint ki van akadva, de ezt már megszoktuk

Moldován Rózsi kissé kövérkés fekete ruhás özvegyasszonynak öltözött. Szemén sötét szemüveg volt, mint aki sírdogált, és nem akarja, hogy a könnyei nyomát lássák.

Domika bemenekült a pokróc alá.

– Nem tetszem, vagy meg sem ismeresz? – kérdezte Cecília-Rózsi, de Domika nem dugta ki a fejét. Utálta ezt a jelmezt.

Rózsi aznap délelőtt Marciék régi lakása felé indult. Persze csak a kapuig, mert amikor kis kocsiával befordult a sarkon, azonnal észrevette az újságolvasó úriembernek álcázott titkos ügynököt. Sejtette, hogy zsaruk bújnak meg a ház körül, de azt nem gondolta, hogy ilyen feltűnően rejtőznek el.

Rózsi rögtön tovább is hajtott. Néhány perc múlva az iskola előtt leállította a kocsit. Kicsit nézegetett, figyelgetett. Azonban Boriszt vagy egy Boriszhoz hasonló kétméteres Akárkit nem látott.

Rózsi megvárta az utolsó óra végén a csengetést és a kapun kísétáló Tündét. A kocsival óvatosan hazáig követte a lányt.

Nem akarta megszólítani. Jobb, ha Tünde nem tudja, hogy a testőrangyal ismét vigyáz rájuk. Aki nem tud valamit, az nem is tudja azt elmondani senkinek, és nem lehet belőle baja.

Rózsi nem látta Borisz Buharovicst sem az úton, sem Tündéék háza közelében.

Még gyanúsabbnak látszó figura sem volt a láthatáron. A házzal szemben ugyan egy kéményseprő kotorta a kéményt hosszú drótjára erősített keféjével, de lentről is látszott, hogy a fekete mester egy másfél méteres tömzsi kis ember. Nem lehetett Borisz. Hacsak az orosz bérgyilkos össze nem ment a mosásban.

Rózsi próbálkozása tehát aznap sikertelen volt.

Hazament Domikához vigasztalódni, és lehántani magáról az izzasztó fekete göncöt.

Ilyen az élet. Sok a kísérlet, kevés a siker. Sok a harc, kevés a győzelem. Sok a próba, még több a kudarc. Csak az győz, aki sohasem adja fel, és nemcsak kitartása, de esze is van. Mint Rosa Moldovan Cecília Rózsinak.

A bérgyilkos-testőr asszony mindenestre hibát követett el azzal, hogy sietősen hazament átöltözni. Ha még egy órácskát vár Tünde kapuja közelében, két régi ismerőssel is találkozott volna, és talán az egész történet másképpen alakul.

*

Miután Marci az alsó fiókba dobta a megírt, de el nem küldött levelet, és kisírta magát, kiment a szobából.

Cili nem követte.

Nagy gondok gyötörték a lelkét.

Tudjuk, hogy a kutyákra ez nem jellemző.

Cili azonban nem egyszerű kutya volt.

Ő az emléksejtből tért vissza az életbe. Az emléksejtből, ahol az állatok is tudnak gondolkodni, álmodozni. Sőt még beszélni is a többi emléksejtben lakóval. És egy hónapig Cilinek megadatott, hogy macskából kutyává változva, a beszéden kívül az életben is megtartsa ezeket az állat számára különleges képességeket.

Tudta, hogy Marci Tündének írta a levelet. Azt is tudta, milyen érzelmek kötik gazdáját a zöld szemű és lángvörös hajzatú emberlányhoz. Még azt is sejteni kezdte, Marci miért nem küldheti el levelét a címzettnek, illetve miért nem viheti el személyesen. Kockáztatná az életét meg az egész család biztonságát is.

Cili azonban, mint egy emléksejtből érkező utazó, még ennél is többet tudott.

Például azt is tudta, hogy a szerelemnek nem lehet korlátokat állítani. Sem tiltás, sem idő, sem terrorizmus, sem titkosszolgálat nem akadályozhatja meg, hogy két egymást szerető szív beszélgessen. S ha másképp nem megy, akkor levélben, e-mailben, telefonon.

Ezenkívül Cili még azt is tudta, hogy őt nem kötik a titkosszolgálati szabályok. Igaz, hogy az ő nevét is megváltoztatták, de ehhez Cili nem járult hozzá. Mert Marciból lehet Rudi, Veronikából Katalin, Szálemből Antal, de Ciliből sohasem lesz Morzsi!

*

Borisz a délutáni órákban, alig félórával Rózsi hazakocsikázása után újra és újra végighajtott fekete, elsötétített ablakú terepjárójával a már ismert útvonalon: iskola, cukrászda, Tünde lakása, iskola, cukrászda, Tünde lakása...

Valami jelet várt.

Valamit, amiből kiderül, hol keresse Szálemet.

Nem volt más lehetősége, hogy a feladatát végrehajtsa.

A titkosszolgálat a nagyvilág bármelyik sarkába elbújtathatta a „ronda kis fekete fickó”-t, ahogy Borisz látta Abir-Szálemet. Lehetett Dél-Amerikában, Japánban, de lehetett a szomszéd utcában is. A rejtekhely felderítésére kevés volt egy ember. Akkor is kevés, ha az az egy Borisz Buharovics, a világ második legjobb bérnyilkosa. (Tudjuk, ki az első.)

Borisz nem épülhetett be a nemzetközi titkosszolgálatba, hogy megtalálja az áldozatát. Ahhoz hónapok, évek kellenek. Az internetes módszerek – kódfeltörés, behatolás titkos oldalakra – hosszadalmas és szinte lehetetlen

vállalkozás lett volna most. A nemzetközi titkosszolgálat hálózata nem Pampák Vincike számítógépe, amelyről még az öccse is le tudja tölteni a nővére titkos naplóját.

Borisz a szerelemben bízott. A szerelem erejében és vakságában. Abban, hogy a Marci nevű kölyök valamilyen módon kapcsolatot keres a Tünde nevű lánynyal.

Valójában nem hitt a szerelemben, hiszen sosem volt szerelmes. De hallott egyet-mást erről az érzeményről. Például egyszer látott valami vígjátékot arról, hogy egy Júlia nevű lány meghalt egy Rómeó nevű fiúért. Vagy fordítva. Mindegy. Lehet, hogy nem is vígjáték volt, hanem tragédia, csak neki kellett röhögnie. Egyszer még egy operát is végignézett, amelyben a szerelmesek fél óráig haldokoltak és énekeltek egymás karjában. Szörnyen szívszorító és még szörnyebben unalmas sztori volt. Borisznak a karmestert kellett hidegre tennie. Ehhez meg kellett várni az opera végét, a hangos finálét, hogy a hangtompítóval leadott lövés ne hallatsszon. Ezért végig kellett szenvednie a három felvonást, plusz nyitány. Igaz, legalább még jobban megismerte a szerelmi szenvedélyt.

Borisz tehát hideg fejével bízott benne, hogy a szerelem lebuktatja Marcit.

Nem sokat tévedett. Rózsához hasonlóan azonban ő is korán hagyta el a fontos helyszínt, Tündéék kapuját. Ha még tizenöt percig marad, láthatta volna odarohanni a gyűlölt és megölhetetlen ebet, szájában egy nyálas, de még épségben lebegő borítékkal.

*

– Na, azért ez már túlzás! – Papi megint ki volt akadva. – Hogy mer Cili ekkora kockázatot vállalni? Ki engedte meg neki, hogy elvigye Marci levelét Tündének?

Mami réges-régi kopott fotelében ült. Éppen egy kis takarót kötögetett Cilinek. Hátha mégis visszajön macskának az emléksejtbe. Ki tudja? Ha visszajön, ez az ajándék lesz a meglepetés.

– Ez felelőtlenység! – harsogta Papi. – Ha Borisz elkapja... Ha elveszi a levelet... Bolond ez az állat? – Papi a feleségére bámult. – És te nem mondasz semmit?

Mami csendben kötögetett. Hallgatott.

Nem kell mindig válaszolni a kérdésekre. Néha a hallgatás a válasz. Sőt! A hallgatás néha többet mond, mint a beszéd. Ha például egy fiú megkérdezi egy lánytól, hogy szereti-e, és a lány rámosolyog, az többet jelenthet, mint ha ötször eldarálná, hogy: imádlak! Persze ha komoran lehajtja a fejét, vagy félrepislog, az is jelent valamit.

– Csak ne mondd azt, hogy Cilinek van igaza! Én is támogatom a szerelmet meg a szerelmeseket, de nem kockáztatom miatta egy család biztonságát!

Mami felnézett.

– Papi, neked mindig igazad van – mondta, és visszahajolt a takaró fölé.

Papi kissé megnyugodva visszaült a hintaszékébe.

– Persze hogy igazam van – morogta. – Nem mindig, de általában. Többnyire. Másnak is igaza lehet persze. De olyankor többnyire azt mondja, amit én. Nem, Mamikám?

– De igen, Papikám.

16.

*Cili postás levelet hoz • Marci nem találja a kutyáját • A Tündének írott levél eltűnt
• Cili postás hazaérkezik • Marci nagy döntés előtt áll*

Cilinek szerencséje volt. Nem kellett órákig Tünde kapuja előtt szobroznia. Át tudott ugrani a kerítésen.

A kutyák néha olyanok, mint az emberek: ha nagyon nagy a baj, akkor azt is meg tudják tenni, amit egyébként általában nem. Cili például sosem bírta volna átugrani a kerítést, ha mondjuk Marci játékból erre kéri. De most nem játékról volt szó, hanem életről-halálról.

Ezután már csak fel kellett pattannia Tünde földszinti szobájának nyitott ablakába, és a postás célba ért.

Tünde aprót sikkantott, amikor Cili a párkányon termett, de megszólalni nem tudott. Elakadt a szava. Hogy kerül ide ez a kutya? Már megint csodát művelt? Az égből pottyant?

– Történt valami, kislányom? – hallatszott kintről a mamája hangja, és Tünde gyorsan nyelt egyet, hogy válaszolhasson.

– Semmi! Csak leejtettem a füzetemet.

Aztán az ablakhoz szaladt, és átölelte Cili fejét.

– Honnan repültél ide, te buta? – suttogta halkán, és fejét a kutya füléhez szorította. – Hol a gazdád? Hol van Marci?

Aztán észrevette a nyáltól nedves borítékot, amit Cili a párkányra ejtett.

– Pfuj! – mondta a lány. – Csupa nyál! Most ezt én fogjam meg, és nyissam ki?

„Nem, majd a Harry Potter megfogja, és kinyitja – gondolta Cili. – A popsídat a falhoz verdeshetnéd örömdben, hogy elhoztam ezt az undorító papírt, ahelyett hogy széttéptem volna, mint a normális kutyák teszik!”

– Jól van, jól van – motyogta Tünde, mert sejtette, hogy Cili mit gondolhat. – Köszönöm szépen! – És kinyitotta a borítékot.

Cili közben leugrott a párkányról, és körbeszaladt a szobában.

Hol tartják ebben a házban a vizet? Itt döglük meg egy hős kutya szomszéd, miközben a csaj elalél szerelme levelén. Hát igazság ez?

Tünde valóban elalélt, ha használhatjuk ezt az ígét egy könnyes szemű, elnyílt ajkú, sűrűn pislogó nőnemű lényre, aki a következőket olvassa:

„Drága Tündém! Bocsáss meg, hogy nem hívtalak, és nem is írtam. Meg nem is hívlak. Ezért is bocsánat! Minden olyan váratlanul történt. Mikor tőled hazaindultam, már haza se mehettem. Nem mondhatom el, mi történt. Meg azt sem, hogy hol vagyok. Titok. Jobb, ha nem tudod. De mindig rád gondolok. Te jársz az eszemben. Remélem, én is a tiédben. Nagyon szeretlek. Ezt a levelet nem küldhetem el. Majd egyszer odaadom. Akkor tudni fogod, hogy nem felejtettelek el. Sokat gondolok rád és a megegyezésünkre, amit aláírtunk. Én betartom. Örökre! Pecsétet küldök a levélre: Marci”

Cili az orrával sűrűn bökölte Tünde combját.

„Ha esetleg kiélvezkedted magad, kislány, adhatnál egy pofa vizet! Igaz, hogy nem halok szomjan, mert halhatatlan vagyok, de azért néha innom kell. Na, mi lesz már? Úgy látszik, nemcsak halhatatlan vagyok, hanem hallhatatlan is.”

*

– Anya, nem láttad Cilit?

Marci már percek óta a kutyáját kereste.

Körberohant a kertben, aztán a ház körül is. Bár a titkosszolgálat őrei nem engedték ki, de Marci átmászott a kerítésen.

Gólyához persze azonnal befutott a megfigyelők üzenete: „A kutya eltűnt.”

A nagy orrú zsarut nem nagyon izgatta fel a hír.

„Ha eltűnt, eltűnt. Nem hiszem, hogy a terroristáknak elárulja a rejtekhelyet. Ez a kutya sokat tud, de beszélni még nem hallottam.”

A véleménye ellenére magasabb készültségi fokot rendelt el.

Igaz, hogy a kutya nem tud beszélni, de ha Borisz felismeri és követi, amikor hazafelé megy... Komoly baj lehet.

– Nem láttam a kutyádat – mondta Veronika Marcinak. – De innen nem mehetett ki. Az örök mindig zárva tartják a kaput.

– A kaput igen – mondta Marci mogorván –, de azokat a lyukakat a kerítés alatt nem lehet kulcsra zárni. Cili bármelyiken kimehetett.

– Hacsak úgy nem! – mondta Veronika, de nem nagyon izgatta a kutya sorsa. Volt idegeskednivalója az új helyzet miatt éppen elég.

Persze ha tudta volna, amit Marci tudott...

Marci ugyanis, amint belépett a szobájába, azonnal észrevette, hogy az asztal alsó fiókját valaki kinyitotta.

S a fiókból hiányzik a boríték.

Kirohant a konyhába.

– Anya, voltál ma a szobámban?

– Nem. Miért? – kérdezte Veronika.

– Semmi – nyelt egy nagyot Marci. – Csak eltűnt egy boríték.

– Nem eltűnt, hanem elhánytad valahova, kisfiam, ahogy szoktad.

De Marci csak legyintett. Tudta, hogy a fiókba tette. Azt is tudta, hogy ki nyithatta ki a fiókot, és miért. Bár számára is hihetetlennek látszott, hogy Cili, akármilyen csodakutya, ilyesmit tegyen. Hihetetlen! Elvitte a levelet. Ez az állat nem is kutya. Ez talán egy ember, csak szőrösebb, és többet ugat.

Már az este nyolc órát is elütötte a falusi templom harangja, amikor Cili átbújt az egyik – kerítés alá ásott – lyukon. Hosszú útját ismerve érthető, hogy a kutya még a szokásosnál is csapzottabbnak nézett ki, amikor az ablakon át beugrott a gazdája szobájába. (Úgy tűnik, az ajtón át való közlekedést nem ismerte.) Látszott rajta a hosszú út minden pora. (Meg az ágyneműn is, amire ráugrott.) De bármennyire fáradt volt, rögtön Marci ölébe pattant, és így a székkal együtt sikerült hátrazuhanniuk.

– Hogy a nyű essen beléd, te kerge birka! – hörögte a jól nevelt gyermek, ahogy Papitól tanulta valamikor, és egy lendülettel félrehengerítette imádott boldond kutyáját.

De már húzta is vissza.

Észrevette a nyakörvére tekert fehér papírcsíkot.

A levelet. Tünde levelét. Amit a lány a hajából kivett zöld gumival erősített a szíjra.

„Drága Marcim! Nagyon boldog lettem, hogy levelet kaptam tőled. Csak azért vagyok szomorú, mert nem találkozhatunk. De a szerelemben ez a szép. Akkor is érezzük, ha nem látjuk a másikat. Nem tudom, mi az oka, hogy olyan hirtelen eltűntetek. Írod, hogy titok. Ezt én meg is értem. Nem értem, de megértem. Az én szüleim is szoktak titkolózni. Sok filmen láttam már ilyen eltűnéseket én is. Ha leírhatnád a titkot, biztosan leírnád, hogy tudjam. De nem baj. Én várok, ameddig várni kell. És betartom, amit megfogadtunk egymásnak. Ide másolom, bár tudom, hogy neked is megvan. »Bolla Tünde és Bedzsavi Márton megfogadják, hogy örök hűséget esküsznek egymásnak, amely egy életre szól.« Nem tudtuk megpecsételni a fogadalmunkat, mert Bartosik bácsi kijött, amikor látta, hogy beszélgetünk. Mert olyan kíváncsi mindig, mint egy pletykás nyanya. De ami késik, nem múlik. Én most megcsókolom Cili bal fülét. Nemcsak azért, mert megérdemli, amiért elhozta a leveledet, hanem azért is, hogy te is csókold meg. És akkor ez olyan lesz, mint pecsét a levélen. Szeretlek! Csókollak! Tünde”

A papír aljára kis betűkkel Tünde még odaírta, hogy: „A prágai kirándulás programját most Ricsi szervezi. Ez ne izgasson. Ha visszajössz, megint mindenki rád fog szavazni.”

Marci még egyszer elolvasta a levelet, aztán Cilire nézett.

– Gyere ide, te átokfajzat! – hívta legkedvesebb hangján Cilit, és a kutya elé tartotta a tenyerét.

Cili, a hátsóját ide-oda riszálva óvatosan somfordált a gazdájához.

Nem tudta, hogy most kap egy pofást, vagy megölelik.

Az utóbbi történt. Marci magához húzta, és megpuszilta a bal fülét. Aztán a biztonság kedvéért megcsókolta a jobb fülét is. Mert nem tudta, hogy Tünde honnan nézve írta azt, hogy bal fül. Szemből nézve, ugye, a bal fül jobbra van, a jobb fül meg balra. Biztos, ami biztos.

– Köszönöm! – súgta a kutya fülébe Marci, mert tudta, hogy Cili minden szót ért. – Holnap meglátogatjuk Tündét. Semmi sem érdekel! Látni akarom! És látni is fogom!

17.

Cilit be kell festeni, hogy ne veszélyeztesse a család biztonságát • A Mérnököt a börtönben meglátogatja a húga • Marci titkos tervet sző, hogy láthassa Tündét • Befestett kutyával esőben ne járkálj!

Gólya utasítást adott, hogy Cilit fessék be tiszta feketére.

– Már akkor be kellett volna festeni – magyarázta Szálemnek –, amikor benneteket átváltoztattunk. Amikor a te göndör hajadat is kivasaltuk és befestettük. Nem tudjuk megakadályozni, hogy a kutya kiszökjön a kertből. Órákra eltűnik. Így sohasem lehettek biztonságban. Borisz ismeri őt. Ugyanúgy, mint titeket. Sőt talán jobban, ha arra gondolok, hányszor próbálta megölni ezt az ebet, és hányszor támadt fel a szeme előtt. Szerintem még álmában is Cilit gyilkolással válogatott eszközökkel.

Az egyik sötét szemüveges, nagydarab őr már hozta is a festékesdobozt és az ecsetet.

– Nem! Nem engedem! – kiabálta Marci, és magához ölelte Cilit. – Az én kutyám nem fekete! Utálom a fekete színt! Az már nem is Cili lesz.

Gólya széttárta hosszú karját.

– Gondolom, a kutyához ragaszkodtok. Mert ha elvihetjük innen biztonságos helyre, akkor nem kell befesteni.

– Szó sem lehet róla, hogy elvigyétek – mondta Szálem. – Marci az életét köszönheti neki. Cili a mentőangyalunk. Inkább jöjjön a festék!

– Ne! Nem... – mondta Marci, de már erőtlenül.

Tudta, hogy nincs más megoldás.

Veronika leguggolt a fia mellé, és kutyástól együtt megölelte.

– Kisfiam, mi tudjuk, hogy ez a kutya akkor is Cili, ha fekete lesz vagy zöld színű lila csíkokkal. Ha pedig ennek az egész rémálomnak vége, lemoszuk róla ezt a borzalmas színt. – És felnézett Gólyára. – Ugye le lehet mosni?

A nagy orrú férfi bólintott.

– Természetesen! Egy kis víz, egy kis sikálás, és megint szép *loncsos-lompos és bozontos* seszínű eb lesz kakibarna foltokkal a hátán.

Erre a gúnyos megjegyzésre Marci olyan pillantást vetett Gólyára, hogy ha szemmel ölni lehetne, akkor a nagy orrú titkos ügynökért már jöhetett volna a hullaszállító.

Pedig Gólya tulajdonképpen jó ember volt. Csak egy kicsit már idegesítette a téma.

Egy állat bemázolásáról vitázik, miközben a Bedzsavi családot kell megmentenie a terroristáktól. Na, legyünk már észnél, ha van!

Az egész festegetésben a legmeghökentőbb nem az volt, hogy a kutya gyászos színt kapott a farka végétől az orráig, hanem hogy Cili moccanatlanul tűrte a beavatkozást. Bármelyik más kutya a világból is kifutott volna az első ecsetvonásra. Vagy le kellett volna szíjazni. Cili azonban csak állt, és hagyta, hogy bemázolják feketével. Értette az emberi szót. Tudta, hogy nincs más megoldás, ha kockázat nélkül ismét sétafikálni akar Budapesten, mondjuk Tünde nyomában. Márpedig ő ezt akarta. Vagyis a gazdája akarta, de az mindegy.

*

A Mérnök húga engedélyt kapott, hogy a börtönben találkozzon a fivérével, és együtt imádkozzanak elhunyt nagyapjuk lelki üdvéért.

A nagyapa, aki egykor az egész család feje volt, kilencvenkét évesen távozott az árnyak birodalmába. Vagy amint a muzulmánok mondják: a paradicsomba.

Az arab családok nagy tisztelettel viseltetnek az öregek iránt. Különösen tisztelik a legidősebb családfőt. Ezért engedélyezte a börtönigazgatóság, hogy a terrorista Mérnök és a húga egy külön helyiségben elsirathassa az elhunyt családtagot, imádkozhasson és emlékezhessen.

Természetesen az asszonymak be kellett mutatni az elhunyt öreg halotti papírjait, és alaposan megmotozták. Nehogy tiltott tárgyat, fegyvert, rádióadót vagy mobiltelefont vigyen be a testvéréhez. Ezek segítségével még a legszigorúbban őrzött fogoly is kapcsolatot tarthat kinti társaival, netán meg is szökhet.

Még az asszony gyászfátylát is felhajtották, hogy megnézzék, valóban ő-e a rab húga, bár a női arc felfedése nagy illetlenség az iszlám világban.

A Mérnök és a húga harminc percig imádkozhatott a különszobában, ahol senki sem zavarta őket. Igaz, egy mikrofon segítségével az örök hallották az asszony siratóénekét és a rab imájába szőtt szívszaggató jajgatást.

Aztán az asszony kisietett. Arcát, amelyet bizonyára a gyász könnyei áztattak és csúfítottak el, még jobban eltakarta fátylával és fekete kendőjével. Az örök tisztelettudóan kikísérték a börtönből az utcára, ahol egy autó várta.

Odabent a gyászoló a szőnyegen előre-hátra hajladozva még imádkozott egy darabig. Végül aztán az igazgató intett az öröknek, hogy elég volt a gyászból. Vigyék vissza az elítéltet a cellájába.

Az örök bementek a rabhoz. Egy pillanat múlva azonban egyikük hanyatt-homlok rohant ki, és az igazgató azonnal nemzetközi körözést rendeltetett el a Mérnök elfogására. A külön helyiségben imádkozó személy ugyanis a veszélyes terrorista húga volt. Ima közben ruhát cserélt a bátyjával. Tudta, hogy ezért akár tíz év börtönbüntetést is kaphat, mégis vállalta a feladatot.

Miért? A terroristák egyik vezetője néhány nappal korábban a nő torkára tette a kését, és megkérdezte, hogy segít-e megszöktetni a bátyját, vagy nem. Az asszony pislantott. (Bólintani nem mert.)

Jól döntött. A paradicsom biztosan nagyon jó dolog, de a Mérnök húga jobban szerette vajas cipóval és zöldpaprikával. A börtön persze kemény megpróbáltatás lesz számára, de a nő kiszámította, hogy tíz év múlva még csak negyvenéves lesz. És ez előnyösebbnek látszott, mint sehányéves hullának lenni a tengeri halak gyomrában.

Az idős nagypapa egyébként valóban meghalt. Igaz, hogy nem most, hanem húsz éve, amikor hetvenévesen ki akart rabolni egy nizzai bankot, és a pénztár előtt szívrohamot kapott az izgalomtól.

A nagypapa halotti iratát friss dátummal hamisították.

*

Szálem megbeszélte Marcival, hogy másnap elmennek bevásárolni. Fürdőnadrágot, búvárfelszerelést és gumicsónakot akartak venni, hiszen a Duna közelében laktak, és ezt ki kell használni.

Gólya beleegyezett, hogy apa a fiával elmehessen az egyik városon kívüli bevásárlóközpontba. Annak ugyanis nagyon kicsi valószínűsége volt, hogy Borisz éppen oda megy „shoppingolni”.

A megbeszélés szerint Szálem a pláza bejáratánál várta Marcit. A fiút a titkosszolgálati kocsi viszi majd a helyszínre az iskolából az utolsó óra után. Fő a biztonság.

Az elképzelést azonban egy kicsit megváltoztatta az élet. Vagyis egy érzés. Marci érzése, amit szerelemnek hívunk. Marci látni akarta Tündét.

Gólya tervez, Marci végez, ahogy a magyar szólás tartja. (No, nem egészen így mondja a szólás, de nem kell mindenbe belekötni!)

És ha egy Bedzsavi valamit meg akar tenni, akkor azt meg is teszi. Nincs ember, aki ebben megakadályozhatná.

Másnap az első két iskolai óra alatt a kis Bobi gazdájának, Zsófinak feltűnt, hogy Répási Rudi (amilyen néven ő Marcit ismerte) időnként hátrapislant rá. Ez az egész világon, Tokiótól Londonig azt jelenti, hogy a fiú szeretne valamit mondani a lánynak, de nem mer.

A második óra utáni szünetben Zsófi megkereste a folyosón Marcit, és kertelés nélkül megkérdezte, hogy a fiú azért nézett-e rá olyan sokszor az órákon, mert szerelmes belé, vagy valami másért.

Zsófi ilyen volt. Vagy hallgatott, mint a kuka (ez történt első találkozásuk, a kutyafuttatás alkalmával a kiserdőben), vagy kimondta őszintén, amit gondolt.

– Csak azért kérdezem – folytatta –, mert nekem tetszel. Szívesen járnék veled, ha te is akarod.

Marci nyelt egyet, és ide-oda nézett, mint a tolvaj, ha lopással gyanúsítják.

Szerencsére nem állt a közelben senki. Nem hallhatták, amit Zsófi mondott.

– Ne haragudj rám – mondta Marci –, de nem azért néztelek. Tetszel, persze, csinos vagy, de nem arról van szó, hogy járjunk. Arról van szó, hogy...

Aztán elhallgatott. Nehéz azt mondani egy lánynak, akivel két órán át szemezünk, hogy félreértette a pillantásainkat. Nem azért néztünk rá, mert nekünk ő tetszik, hanem mert valaki más tetszik. Ez melleleg elég hülyén is hangzik. Pláne ha még hozzátesszük, hogy csak azért pislogtunk rá, mert az ő segítségét akarjuk kérni a másik, a kedvesebb lány megkereséséhez.

Zsófi némán állt, és várta a magyarázatot.

– Azért néztem rád, mert meg akarlak kérni valamire – mondta végül Marci.
– Mert csak benned bízom az osztályban.

Zsófi hallgatott. A vele egykorúak többségével szemben nem járatta folyton a csipogóját, mint már említettük. Így nevelték. „Ne beszélj feleslegesen! Várd meg, amíg a másik elmondja, amit akar, és röviden válaszolj! Sok beszédnek sok az alja.”

– Van valaki – fogta még halkabbra a hangját Marci –, akivel nagyon szeretnék találkozni. Egy lány. De a szüleim nem engedik, hogy találkozzunk. Ezért küldenek értem mindig kocsit. Ma is itt lesz az iskola előtt a fekete színű autó. Egy sötét szemüveges férfi ül majd benne. Arra kérlek... Vagyis meg szeretnék kérni valamire. Mikor kijössz az iskolából, szaladj az autóhoz, és mondd meg az embernek, hogy az édesapámmal már elmentem. Elmentünk bevásárolni. Megteszed?

Zsófi egy darabig némán nézett, aztán bólintott.

– Igen. És te akkor hol leszel?

– Én akkor már nem leszek itt. A következő óra után elkéredzkedem az oszifőtől. Mert apámmal megyünk vásárolni. Ez igaz is. Csak nem most megyünk, hanem délután.

Zsófi megint hallgatott.

Közben becsengettek.

Végül a kislány csak annyit kérdezett:

– Szép?

– Kicsoda?

– Az a lány.

– Szép.

– És hogy hívják?

– Tünde – mondta Marci.

– Szép neve van – mondta Zsófi.
– A te neved is szép – mondta Marci. – Szóval megteszed?
– Persze!
– Tudod, mit kell mondani a fekete szemüvegesnek?
– „Rudit elvitte az édesapja vásárolni. Megkértek, hogy ezt mondjam meg magának, ha jön.”

– Tökéletes – mondta Marci, és arra gondolt, hogy ha Tünde nem volna, akkor most totál belezúgna Zsófiába, mert nemcsak szép és csinos, de az esze is vág, mint a borotva.

Ezután minden a terv szerint történt.

Marci elkéredzkedett Sármosi tanár úrtól.

Amikor kilépett a kapun, Cili csatlakozott hozzá. Naná hogy ott volt! Pontosan ismerte a gazdája gondolatait, ismerte a tervet. Ketten együtt szálltak fel a budapesti vonatra, hogy találkozhassanak Tündével.

Zsófi az utolsó óra után, mikor kiment az iskolából, rögtön meglátta a fekete autót. Odasietett, és elmondta a sötét szemüveges sofőrnek a rábízott üzenetet: Rudi édesapja az előző szünetben már elvitte a fiát a bevásárlóközpontba.

A titkosszolgálati ügynök ugyan nem értette, hogy Szálem miért nem tartotta be a megbeszélte tervet, amely szerint ő viszi a fiút, de nem látott rá okot, hogy a főnökét, Gólyát riassza.

Ha Szálem így döntött, az az ő felelőssége. Végül is tud vigyázni a gyerekére. Az apja.

*

Marci régi iskolája közelében, az ismert sarki cukrászda egyik asztalánál rövid szőke hajú fiú üldögélt. Az iskolából kiözönlő gyerekeket figyelte, akik a langyos nyári záporban többnyire esernyő nélkül futottak hazafelé. A fiú lábánál egy fekete kutya feküdt. A kutya is fel-emelt fejével nézegetett kifelé, mintha ő is várna valakit.

Tünde váratlanul tűnt fel, amikor az osztálytársak csoportjából kivált. A sarok felé sietett.

Cili fel akart ugrani, de Marci pisszent egyet, és a kutya visszafeküdt.

Marci tudta, hogy nem mehet oda Tündéhez. A lány nem láthatja átalakított haját, arcát. Jobb, ha nem ismeri az új Marcit, mert az veszélybe sodorhatja apát és anyát is.

Tünde a feje fölé emelt táskával sietett, miközben Ricsi egy nyitott esernyővel botladozott mellette, és magyarázott valamit. Nyilván azt, hogy szívesen hazakíséri a lányt, és megvédi az esőtől.

Tünde azonban hirtelen megállt, kiabált valamit az erőszakos fiúnak, aztán egyedül ment tovább.

Marci a cukrászda asztalától jól látta Tünde arcát, amint befordult a sarkon, és sietett hazafelé. A fiú szíve úgy vert, úgy lökte-szívta a vért az erekbe ki és

vissza, mint egy versenyautó motorjának a dugattyúja szívja és sűríti az üzemanyagot a Forma-1-es versenyen.

Semmi mást nem látott, csak a kedves arcot, az ismert tűzvörös hajzuhatagot és a zöld szemet. Ez utóbbit persze inkább csak elképzelte, mert ilyen messziről, az eső függönyén át nemigen látszott.

Annyira elmerült Tünde bámulásában, hogy nem vehette észre azt a magas, idős, elegáns szürke ruhában ülő napszemüveges nőt, aki a cukrászda egyik asztalánál a kávéját kavargatva szintén az utcát figyelte.

18.

Marci Civel felszáll az autóbuszra. Sajnos közben esik az eső • Szálem beszél Rózsival: a Mérnök megszökött • Papi ismét idegeskedik, amire most komoly oka van • Marci autóbuszát egy sötét kocsi követi

Amikor Tünde eltűnt az eső függönye mögött, és már homályos alakját sem lehetett látni, Marci az órájára pillantott.

Még negyven perce volt, hogy a bevásárlóközpont elé érjen.

Apa várja.

Nem lesz gond.

Milyen szerencse, hogy a régi osztályának ma csak öt órája volt, és nem hat, mint neki az új iskolájában! S milyen jó, hogy ezt Marci tudta!

Naná hogy tudta! Néhány napja még ebbe a suliba járt.

Bár ide járhatna most is, gondolta bánatosan, és kifizette az üdítőjét.

Ekkor vette észre, hogy Cili morog. Halkan morgott, de nagyon fenyegetően.

A magas, szürke ruhás nő felé morgott, aki az egyik asztalnál a kávéját kavargatta.

„Ennek a kutyának meg mi baja?” – futott át Marcin a kérdés, és pórázra kötötte Cilit.

Az asszony barátságosan a szép szőke hajú, fekete szemű gyerekre mosolygott, aki fekete kutyájával éppen kifelé indult a cukrászdából, aztán ismét az utcát figyelte.

„Kizárt, hogy ne jöjjön ide valamikor az a hülye gyerek! – gondolta Borisz, hiszen ő volt a magas, szürke ruhás asszony. – Láttam, mennyire beleesett abba a vörös hajúba. Nem igaz, hogy nem jön el! Nem igaz, hogy nem akarja legalább látni a szívszerelmét! Már ha egyáltalán az országban vannak még...”

Szemével végigpásztázott az iskolából kisorjázó gyerekeken, akik esernyő nélkül szaladtak az esőben, vagy beszálltak szüleik kocsijába.

Eközben Marci a pórázra kötött Cilivel kisetett a cukrászdából, és futni kezdett a buszmegálló felé. Legalább esernyőt hozhatott volna. De hát reggel olyan gyönyörű napfényes idő volt. Még jó, hogy éppen befutott a busz.

A cukrászda asztala felborult, a kávéscsésze és a kistányér lerepült róla, és darabokra tört, amikor az elegáns szürke ruhás hölgy hirtelen felpattant, és asztalokat, székeket borítva kirohant a helyiségből. A pincérnő hátratántorodott. Levegőt se kapott a meglepetéstől. Mire felordított volna, hogy „Álljon meg, maga nősténybika, és fizessen!”, Borisz már beugrott az autójába, és indított.

„Hogy lehettem ilyen vak?! – vicsorgott a bérgyilkos, ékes orosz káromkodásokkal tűzdelve a mondatát. – Ott ült előttem! Ott ült azzal a döggel! Hogy dögölne meg! De nem döglök... Még rám is morgott a vadállat! Én meg vigyorgok a kölyökre, mint hal a csalira! De most elkaplak, kis dugó! Úgy elkaplak, mint rigó a legyet, röptében.”

Borisz valójában nem Marcit ismerte fel. A szőke, sima haj, a világos szemöldök annyira megváltoztatta a fiú arcát, hogy az anyja se ismert volna rá, ha nincs éppen jelen az átfestésnél. Borisz Cilit sem ismerte fel. Rémálmaiban nem egy fekete kutya ugrott a torkának, hanem egy fehér eb, barna színű foltokkal a hátán.

Marciékat az eső leplezte le. A könnyű nyári zápor volt a bűnös. Meg az ügyetlen titkosszolgálati mázoló, aki rossz festéket használt a kutya befestésére.

Amint Marciék kiszaladtak a cukrászdából, Cili szórén végigfolyt a víz, és testéről fekete cseppek pottyantak a járdára. És miközben tócsákban feloldódó fekete foltok jelezték az útját, az állat hátán világos csíkok futottak végig. Megjelent a természet új csodája: a tigriskutya. Ezt vette észre a hatalmas kirakatüvegen át kibámuló elegáns szürke ruhás hölgy, azaz Borisz.

*

Szálem felhívta Rózsit, mielőtt a bevásárlóközpontba indult volna, hogy Marcival találkozzon. Hátha tud valamit Boriszról. A legkisebb információ is fontos lehet a biztonságuk érdekében.

– Sajnos semmi hírem – mondta az asszony. – Borisz most nagyon óvatos. Valószínű a legelképesztőbb álruhákat találja ki magának.

– Egy kétméteres orosz nehezen tud álruhák mögé rejtőzni – mormolta Szálem.

– Borisz képes a térdén járni, hogy fél méterrel kisebbnek látsszon. Vagy beáll egy köztéri szoborcsoportba Kossuth Lajos meg a 48-as honvédek közé mint Bem apó, és onnan figyel. Maga nem ismeri...

– Sajnos nekem is van egy rossz hírem – mondta Szálem, mire Rózsi sóhajtott.

– Tudom. A Mérnök megszökött.

– Tudta? – csodálkozott Szálem.

– Természetesen. Megvannak a hírforrásaim. Ez a munkámhoz tartozik.

– Amennyire a Mérnököt ismerem – mondta Szálem –, aludni sem fog addig, amíg meg nem talál és meg nem öl.

– Azért az nem lesz olyan egyszerű – nyugtatgatta Rózsi-Cecília a férfit. – Egy nemzetközileg körözött bűnöző a legtökéletesebb hamis útlevelemmel sem tud ide-repülni. De ha mégis megteszi, akkor jön a neheze: hogyan találja meg magát?

Szálem hallgatott. Ő aztán tudta, hogy a terroristák milyen elszántak. Ő is az volt, velük élt. Nincs előttük határ, sem fal, sem akadály. És nem becsülik a saját életüket sem, nemhogy a másét. Meghalnak vagy ölnek, ha a szent ügy érdeke ezt kívánja.

– Marci hogy van? – kérdezte az asszony. – Jó lenne látni már...

– Köszönöm, jól van. Éppen most találkozunk, hogy vásároljak neki ezt-azt.

– Remélem, biztonságos helyen találkozunk.

– Természetesen – mondta Szálem. – És Marcit a „barátaink” hozzák autóval. Úgyhogy biztonság felsőfokon.

Tévedni emberi dolog. Bár néha olyan kellemetlen, mint egy pattanás felfedezése az orrunkon randi előtt.

*

– Most aztán igazán megérdemelne az unokád két pofont! – kiabálta Papi az emléksejt szűk falai között, és megint nem bírta ülni a hintaszékében.

– A te unokád is – jegyezte meg Mami, és érződött a hangján, hogy egy kicsit ő is ideges.

– Unokám, igen, unokám, de ez a felelőtlenség, ez nem az én vérem! – mondta Papi. – Érzelem felsőfokon! Szerelem! Lángolás! Elvakultság! Ezt nem tőlem örökölte. Ez a te fajtád!

– Ami igaz, igaz, drágám, nagy érzelmeket valóban nem örökölhettél tőled – mormolta Mami halkán. – Legfeljebb meg gondolatlanságot és indulatokat.

– Megőrülök! – folytatta Papi, de nem örült meg. – Elmegy, hogy egy pillantást vessen egy kislányra? Kockáztatja az életét, az apját, de még Ciliét is... Ilyen nincs! Ez nem is az én okos unokám! Mi értelme volt?

Mami az ölébe eresztette a kötését, és a férjére nézett.

– Én ismertem egy fiatalembert, aki megszökött a háborúból, hogy láthassa a menyasszonyát. Amikor pedig üldözték, akkor bemászott egy tóba, lebukott a hideg víz alá, és egy nádszálon át szívta a levegőt, amíg az üldözői el nem mentek.

Papit különös köhögőroham kapta el. Mintha félrenyelt volna egy kis vizet.

Pedig az emléksejtben nem volt víz. Nem is kellett, hiszen akik ott élnek, azok nem isznak, és nem esznek.

Igaz, hogy köhögni sem szoktak túl gyakran. Persze ez amolyan lelki köhögőroham volt. Papi ugyanis pontosan tudta, hogy ő volt az a fiatalember, aki az életét kockáztatva megszökött a háborúból, mert anynyira hiányzott neki a szeretett lány, vagyis Mami. Az akkori Mami.

– Neked mindig mindenre van valami magyarázatod – morgott Papi, és visszaült a hintaszékébe.

Mami hallgatott.

Attól félt, ha még mond valamit, elsírja magát. Olyan jó volt arra a régi fiatalemberre és a hőstettére emlékezni. És olyan feszültség volt benne Marci miatt.

*

Marci az autóbusz hátsó ablakához állt, és maga mellé parancsolta Cilit. Ő is észrevette a lecsepegő fekete festéket és a kutya hátát csíkozó világos foltokat. De nem tehetett semmit.

Szerencsére csak néhány utasa volt a busznak. Így nem okozott gondot a hatalmas fekete fagyaltként olvadozó festett eb.

Csupán egy néni kérdezte meg Marcitól, hogy:

– Kisfiú, te bemázoltad a kutyádat?

– Nem – mondta Marci. – Csak ráborult a festékesvödör.

– Érdekes – mondta a néni. – Úgy látszik, mintha valaki befestette volna az orra hegyétől a farka végéig. És miért nem mostad le róla?

– Mert a fekete a kedvenc színem – mondta Marci, és kinézett az ablakon, mint aki ezzel befejezte a társalgást.

Egy nagy fekete kocsi jött az autóbusz mögött. Ablakai sötétek voltak. Kívülről nem lehetett belátni az autó belsejébe.

Marci arra gondolt, hogy a titkosszolgálati jármű is ilyen, csak kisebb. Aztán valami furcsa szorongás szorította össze a torkát. De nem tudta, hogy mitől. Úgy tűnt, hogy a sötét autó követi a buszt. Előzhetett volna már többször is, de nem előzött.

„Á! – nyugtatgatta magát Marci. – Rémekeket látok. Miért követné egy kocsi éppen ezt az autóbuszt?”

Aztán Cilire nézett, hogy csorgatja-e még a fekete színt. Nem csorgatta. Sőt a kutya egy kicsit már meg is száradt. Csak a festéknyomok látszottak a busz padlóján és lépcsőin.

Kint elállt az eső. Erősen sütött a nap.

„Tíz perc, és megérkezünk – gondolta Marci. – Pontos leszek. Apának majd meg kell magyarázni, hogy miért nem a titkosszolgálati kocsival jöttem. Talán a legjobb, ha mindent elmondok őszintén. Nem örül majd, de meg fog érteni.”

19.

Ki térjen vissza az életbe, hogy segítsen: Mami vagy Papi? • Szálem nem örül Marci trükkjének, de megéri a fiát, és megbocsát neki • „És ha azt mondom: fuss – rohanj!”

Papi a hintaszékéből Mamira sandított.

Érezte, hogy Mami nézi. Az ember megérzi az ilyet.

Mármint ha valaki nézi.

Ismeri ezt mindenki hat éven felül és száz éven alul.

Furcsa, bizsergető érzés. Valami zavar. Körbe kell nézni, hogy mi zavar.

Akkor vesszük észre, hogy valaki minket néz.

Zsolti a negyedik padból. Vagy Évi az ablak mellől. Aha! Mért néz engem ez a fiú/lány? Csak nem szerelmes belém? Naná hogy az!

Persze lehet, hogy a tanárnő néz, mert észrevette, hogy figyelés helyett a Spinosaurusok és a T-rexek gyilkos harcát rajzoljuk.

– Mit nézel? – kérdezte Papi.

– Elképzelésed sincs, hogy miért nézlek? – kérdezte Mami halkán, és nyelt egy nagyot, mint akinek nehéz volt ezt a kérdést feltennie.

– Honnan tudnám, amíg meg nem mondd?

– Onnan, kedvesem, hogy itt az emlékeztben ismerjük egymás minden gondolatát. Amíg éltünk, addig is sejtettük, mit gondol a társunk, de előfordult, hogy tévedtünk. Most már nem tévedünk.

– Na jó! – ugrott fel a hintaszékéből Papi. – Akkor mondd meg, hogy mit gondolkodok!

Mami sóhajtott.

– Azt gondolkod, Papikám, hogy ha Marci Szálemhez vezeti Boriszt, nagy baj történhet.

– Persze hogy ezt gondolom. Te is ezt gondolod.

– De te azt is gondolod, hogyan lehetne rajtuk segíteni. Talán még a legnagyobb bajt is meg lehetne akadályozni, ha egyikünk átváltozna, és visszatérne a valóságba.

– Na jó, mondjuk, ezt is gondolom. És melyikükre gondolkodok? Ki térjen vissza? Az előbb azt mondtad, hogy én ne, mert akkor te egyedül maradsz. Még pityogtál is!

Mami elhúzta a száját. „Papi, Papi! – gondolta magában. – Hatvan évig éltünk együtt boldog és néha kevésbé boldog házasságban. Jobban ismerlek, mint magamat.”

– Arra gondoltál – mondta hangosan –, hogy a legjobb lenne, ha mégiscsak én térnék vissza az élet virágoskertjébe, mint valami növény.

Papi összecsapta a kezét.

– Nahát, Mami, te tényleg ismered a gondolataimat! Fantasztikus!

Mami a fejét csóválta, és elmosolyodott.

– Csak egyet nem tudok, Papi: milyen növényként térjek vissza, hogy segíthessek a családonkon? Miután én más nem lehetek, ugye? Esetleg legyek egy rózsaszál az út mentén? Borisz megállna, hogy leszakítson, és addig Marciék eltűnnek? Vagy legyek körtefa, sok gyümölcssel, aminek a bérgyilkos nem tud ellenállni, és futni hagyja Marcit? Vagy változzak húsevő növényé, és kapjam be a bérgyilkos hüvelykujját?

Papi mogorva arcot vágott.

Nagyon jól tudta, hogy neki kell visszamenni az életbe. Ő tud segíteni Marcinak meg Szálemnek. Mert ő madár lehet. És egy madár mégiscsak jobban szembeszállhat Borisszal, mint egy rózsaszál vagy egy körtefa. A húsevő növények pedig legyeket esznek. Borisz hüvelykujja így ránézésre is nagyobb egy légnél.

– Nem! – mondta határozottan. – Nem hagylak itt. Nem hagylak egyedül. Majd Szálem kivágja magát ebből a helyzetből is. Elég ügyes. Nem lesz semmi baj! Egyébként se akarok pacsirta lenni. Vagy gólya. Mondjuk, ha griffmadár lehetnék... De griff nincs, csak a mesékben. Most mit nézel már megint?

Mami bólogatott.

– Nem veszed észre, Papi, hogy pontosan úgy viselkedsz, mint Cili, amikor nem akart kutya lenni?

– Nem! – csattant fel Papi, és belevágta magát a hintaszékbe, hogy a lendülettől majd fejre állt.

Még hogy őt összehasonlítják egy lusta és lelkiismeretlen macskával? Felháborító!

*

Az autóbusz pontosan a bevásárlóközpont parkolója mellett állt meg.

Marci lepattant róla Cilivel.

Rögtön meglátta az apját. Szálem egy fa árnyékából az utat figyelte. Az autója mellett állt. A parkoló tele volt gépkocsival.

– Hahó! – kiabálta Marci. – Itt vagyunk!

Szálem csodálkozva fordult hátra. Egyáltalán nem onnan várta a titkosszolgálat kocsiját. Persze rögtön látta, hogy Marci és Cili csak busszal érkezhetett.

– Nem értem – fogadta köszönés helyett bosszús arccal Marcit. – Miért nem hoztak el?

– Ne haragudj, apa! Tényleg ne haragudj, de látnom kellett Tündét.

Szálem nem tudott megszólalni. Csak nyelt, és tágra nyitott szemmel bámult Marcira.

– Nem mentem oda hozzá! – hadarta a fiú. – Csak megnéztem messziről, és már jöttem is. Meg kell, hogy értsed! Neked meg kell értened engem. Látnom kellett Tündét!

Szálem magához tért. Villámgyorsan körülnézett.

Autók, autók, autók.

Egy-két házaspár vagy magányos nő, illetve férfi pakolászott a bevásárlókocsijából az autójába. Egyik sem lehetett Borisz.

Hacsak valamelyik autóban nem ül, akkor nincs itt.

„Persze meg sem ismerte volna Marcit szőken és sima hajjal” – nyugtatgatta magát Szálem. Aztán a foltos kutyára nézett.

– Ezzel meg mi történt?

– Esett az eső. Rossz volt a festék. A buszban is csöpögött róla a fekete lé.

Szálem elővette a telefonját, hogy beszéljen Gólyával.

Gólyának tudnia kell, mi történt.

– Nem kell hívni őket! – mondta Marci. – Úgy tudják, hogy te jöttél értem, és te hoztál el. Zsófit bíztam meg, hogy ezt mondja nekik. Zsófi az osztálytársam. Egyébként is: itt vagyok, nem? Itt vagyunk. Ők sem nyugtalankodhatnak.

Szálem bólintott. A gyerekeknek igaza van. Biztosan Gólya is úgy tudja, hogy ő hozta el a fiát az iskolából. Különben már régen felhívta volna, hogy eltűnt. Ne bonyolítsuk az életünket azzal, hogy bevalljuk a fiunk hazugságait.

– Micsoda egy szervezőzseni vagy! – morogta Szálem.

Aztán kicsit nyugodtabban ismét körbepillantott. Nem látott semmi gyanúsat. Kisebb-nagyobb gépkocsik, kis teherautók, dzsipek. Köztük egy fekete terepjáró sötét ablakkal...

Szálem nem emlékezett, hogy ezt a kocsit az előbb látta volna, de aztán csak megrázta a fejét. „Megőrjít ez az állandó gyanakvás, ez az állandó készenlét, a félelem. Mikor lesz ennek vége?” – gondolta, és a fia fejét magához szorítva megismételte:

– Te szervezőzseni!

– Volt kitől tanulnom – somolygott Marci, és átölelte apja derekát.

– Na, menjünk, te kis hazudós hősszerelmes! – sóhajtott Szálem, mint aki haragszik, de ugyanakkor rögtön meg is bocsát a másiknak. Aztán még hozzátette: – Cilit sajnos nem lehet bevinni a bevásárlóközpontba. A kocsiban marad.

– Még jó, hogy árnyékba álltál – mondta Marci.

– Kicsit kinyitunk minden ablakot – bólintott Szálem. – Legyen neki levegő meg egy kis huzat.

Cili nem örült, hogy bezárják a meleg dobozba, de tudta, hogy nem tehet semmit. A kutyákat bizonyos helyekre nem engedik be. Ez persze nem nagyon érthető. A legtöbb kutya tisztább és jobb magaviseletű, mint némelyik ember, aki részegen randalírozik, csúnyán beszél mások előtt, és a tévéreklámban lát csak szappant.

Szálem szerzett egy műanyag tálkát, vizet töltött bele, és az ülés elé tette Cilinek.

– Ha lehet, ne borítsd fel! – szólt a kutyára, és becsapta az ajtót.

Nem zárta kulcsra. Senki nem mer kinyitni egy kocsit, amelyben egy kutya vicsorog tigriscsíkokkal a hátán.

Aztán Szálem és Marci elindult a bevásárlóközpont bejárata felé.

*

Borisz a fekete terepjáró elsötétített ablaka mögül nézte, ahogy Marci az apjához szalad a kutyával. Láttá Szálem meghökkenését, figyelte a beszélgetésüket, és rezzenetlen arccal nézte, ahogy apa és fia összeölelkezett.

Csak akkor rándult vigyorra a szája, amikor a kutyára rácsapták a kocsiját.

Ennél jobb nem is történhetett volna. Az a nyomorult állat volt Borisz egyetlen igazi ellenfele. No persze a Bébicsőszön kívül! De hála istennek – bozse moj! –, gondolta, az a ravasz kis nő most a közelben sincs.

Apa és fia lassan sétált a pláza bejárata felé.

Marci Tündéről beszélt. Arról, hogy milyen jó volt újra látni. Szálem a lelkes szavakra figyelt, és mosolygott, mert látta, hogy a fia boldog, és ez őt is boldoggá tette.

A fekete terepjáró kifarolt a parkolóállásából, mintha mellettük akarna elmenni a kijárat felé.

Szálem és Marci odébb húzódtott.

A kocsij hirtelen megállt, az ajtó kicsapódott, és egy elegáns szürke ruhás asszony pattant ki a vezetőfülkéből.

„A fekete terepjáró! – villant át Szálemen a felismerés. – Tudtam...”

Ezt gondolta, de már nem mozdulhatott.

A nőnek öltözött bérgyilkos kezében kisméretű géppisztoly volt. Ruhaujjának selyme félig el is takarta a fegyvert, de látszott, hogy a cső Marcira irányul.

– Helló, micsoda véletlen! – mondta Borisz angolul. – Csak nem Szálem Bedzsavi úrhoz van szerencsém? Van egy javaslatom. Nem fontos megfogadni, de akkor a fiad, sajnos, nem nő fel. Szép lassan hátrálj a kocsij végéhez. Nyisd ki a csomagtartót, és ha szólok, gyorsan ugorj be! Aztán feküdj arccal lefelé, és ne mozdulj, ha nem akarod felbosszantani Borisz bácsit!

Cili vad ugatása hallatszott fojtottan a bezárt kocsij résnyire nyitott ablakából. Ő látta, ő tudta, mi történik. Neki-nekiugrott az ajtónak, de hiába. Nem volt egy mindennapi kutya, de a kocsij ajtaját nem tudta kinyitni.

Borisz fogai kivillantak.

– Majd őt is elintézem – mondta, aztán csak intett a fejével.

Szálem lassan hátrálni kezdett.

– Ne félj! – mormolta közben szinte moccsanatlan ajakkal Marcinak. – Nem bánt. És ha azt mondom: fuss – rohanj!

– Még egy böffetés azon a szép magyar nyelven – mosolygott Borisz Szálemre –, és negyven golyóval lesztek nehezebbek.

Szálem elhallgatott. Elérte a kocsí végét.

Borisz megkerülte Marcit, Szálemet figyelte, de a fiú hátára irányította a fegyvert.

– No, akkor, ahogy megegyeztünk – mondta a bérgyilkos.

Szálem óvatosan felnyitotta a csomagtartót. A koporsószerű zárt dobozban csak egy pokróc hevert. Borisz a fegyvereket már korábban az ülések alá rejtette.

A bérgyilkos körülpillantott. Éppen akkor senki sem járt a közelben.

– Most! – mondta angolul, és Szálem behasalt a csomagtartóba.

Borisz ekkor a terepjáró mögé lépett. Felemelte a kezét, és megfogta a kilincset, hogy lezárja a csomagtartót.

Marci abban a pillanatban meghallotta az apja hangját.

„Fuss!” – kiáltott Szálem.

Csak ennyit mondott, semmit többet.

Marci mindig jó futó volt. A start volt az erőssége. Ha a tesitanár összecsapta a tenyerét, ő már két lépéssel a többiek előtt repült. Most is kilőtt, és rohanni kezdett az autók között.

Borisz dühösen lecsapta az ajtót, miközben Szálem őseinek nem kifejezetten kedvező tulajdonságait sorolta az anyanyelvén.

Gyors volt az orosz, de mire a terepjáró mellé ugrott, Marci már a negyedik kocsisorban száguldott az autójuk felé. Cikcakkban rohant, mert annyit már tudott az üldözései filmekből, hogy így nehezebb eltalálni. Amikor cikben volt, akkor Borisz látta, amikor azonban cakkban, akkor nem, mert eltakarta egy-egy autót.

Persze Borisz semmiképpen sem lőhetett volna.

Szemből egy fiatal pár közeledett a bevásárlókocsijával. Mögöttük egy autó dudált, mert nem volt elég helye beállni.

A bérgyilkos tudta, ha most elkezd lövöldözni, nem jut ki a parkolóból. Ha más nem is, de a bevásárlóközpont biztonsági emberei teaszűrővé lyuggatták volna a kerekeit.

Ruhájába rejtette a géppisztolyát, beugrott a kocsiba, és mire Marci az autójukhoz ért, Borisz már messze járt.

Mikor Marci kinyitotta a kocsí ajtaját, Cili kiugrott, de nem rohant a terepjáró után. Tudta: a kocsí nyomába sem érhetne. Marcira pedig vigyáznia kellett valakinek. Megszagolgatta a gazdáját, hogy nincs-e valami baja, aztán úgy nézett rá, ahogy Papi szokott: „Na, ezt jól megcsináltuk!”

20.

Papi beleegyezik, hogy visszatér az életbe. De milyen madár legyen? • Marci saját magát hibáztatja Szálem elrablása miatt • Borisz egy sötét helyiségbe zárja Szálemet • Papi sas vagy albatrosz szeretne lenni, de persze megint Mami dönt • Gólya megtiltja, hogy bárki emberfia elhagyja a rejtekhelyet, amíg Szálemet meg nem találják

Papi fel-alá járkált, és a kezét tördelte idegességében.

– Rendben van! Visszamegyek! Marci a hibás, az a bugyuta unokám... Látni akarta a szerelmét? Na, most láthatta! És ez lett a vége. Elrabolták az apját! A kis unokám szórakozik, a nagypapa meg viselje a következményeket. Na, mindegy! Ez a nagyszülők sorsa! Visszatérek. Nehogy azt mondja már valaki, hogy én nem teszek meg mindent a családjáért!

– Nyugalom, Papikám, nyugalom! – mondta Mami. – Nincs semmi idegeskednivalód. Egy hónapon belül bármikor visszajöhetsz ide. Bármikor!

– Naná hogy visszajövök! Naná! Abban biztos lehetsz.

– De lent is maradhatsz a családdal, és élhetsz egy új életet.

– Mint madár? Gratulálok! Szuper ötlet! Csakhogy egy hónap múlva már nem leszek halhatatlan, kedvesem! És akkor az első vadász lelő. Vagy egy gyerek lecsúzliz. Szóval nem az a kérdés, hogy visszatérek-e! Én nem vagyok Cili. Én nem kezdem újra az életet valamiféle szárnyas, tollas, csőrös jószágként, amikor te itt vagy egyedül. Ez kétszerkettő. Csak az nem kétszerkettő, hogy milyen madárként térjek vissza az életbe.

Mami szuszogva, nehezen emelkedett fel kényelmes foteléből, hogy megölelje a párját.

– Mindegy az, Papikám! Akármi leszel is, papagáj, veréb, galamb, gólya, sólyom, én biztos vagyok benne, hogy meg fogod oldani ezt a nehéz helyzetet. Te mindig olyan ügyes voltál. Emlékszel, amikor elromlott a zár? Nem tudtunk bemenni a lakásba télvíz idején. Te jöttél, és hipp-hopp, már ki is nyitottad az ajtót.

Papi legyintett.

– Ugyan már! Az természetes! Egy férfinak az én időmben még mindenhez értenie kellett. Pláne ha lakatos volt az egyik szakmája... Szóval mi legyek? Mi legyek? Milyen madár legyek?

*

Félóra múlva Marci otthon volt.

Csak meg kellett nyomni a kocsiba rejtett vészjelzőt, és a titkosszolgálat bemérte az autó helyét. A fekete kocsik percekben belül megjelentek a helyszínen, és hazavitték a fiút.

– No, akkor halljuk előlről, mi történt! – mondta Gólya, és az asztalra könyökölve mindkét kezével a halántékát dörzsölgette.

Hát nincs neki elég baja? Szerelmes kamaszok váratlan húzásaira a rendőrtiszti főiskolán nem készítették fel. Egy egész hadsereg vigyázhat Szálemre, ha a fia úgy dönt, hogy látni akarja a szíve szottyát. (A kedvesét, ha valaki nem ismerné a kifejezést.)

Marci már kétszer elmondta, hogy miképpen lógott meg az iskolából, hogyan csapta be Zsófi segítségével a titkosszolgálatot, hol bújt meg, hogy láthassa Tündét, de Tünde ne láthassa őt, és végül, hogy hogyan rohant az esőben a fekete lét eresztő Civel az autóbuszhoz. Persze azt is elmesélte, mi történt a parkolóban. Hiszen ez volt a legfontosabb.

De Gólya azt akarta, hogy harmadjára is mondjon el mindent, hátha valami apró részletet kihagyott. Itt tört el a mécses. Marci sírni kezdett. Mert eddig tartotta magát, segíteni akart. De ez most már neki is sok volt.

– Én vagyok a hibás! – áztatta könnyeivel Veronika blúzát, mert az anyja persze rögtön magához ölelte. – Miattam rabolta el Borisz! Én vagyok a hibás!

Erre Gólya nem tudott mit mondani, csak felállt, és széttárta a karját. Ez bizony igaz! Marci a hibás. Ezt nem lehet szépíteni.

– Nyugodj meg! – mondta Veronika. – Majd megtalálják, megmentik... Majd meglátod! – És könyörgő szemmel nézett Gólyára, hogy csináljon valamit.

Gólya azonban csak állt, és Cilit meg az ebfestőművész titkos ügynököt nézte. A festőmester ugyanis ismét a kutyát mázolta fekete lötytyével. Cili szőre ettől világosabb és sötétebb foltok egyvelege lett, mint a föld térképe viharok idején műholdról. Ahol az eső lemosta, ott világosabb volt. Ahol nem mosta, ott sötétebb.

– Ilyen ronda kutyát én még életemben nem láttam – mondta Gólya, és elmerengve nézte a pamacsolást.

„Kösz – gondolta Cili. – Kedves, udvarias ember vagy. De mondjuk én a helyedben nem cikiznék másokat. Akinek akkora orra van, hogy ezer forintért nem tölthetnék tele fagylalttal, az inkább hallgasson. Gólya, gólya, gilice, a te orrod hat icce!” (Egy icce melleleg nyolc deciliter. Jó tudni, hátha egyszer ezzel nyerjük meg egy tévévetélkedő millióit!)

*

Szálem egy sötét helyiségben tért magához.

A csomagtartóba zárva nem tudta megfigyelni, merre mennek. Azt érezte, hogy áthajtanak egy hídon, mert megcsapta a víz illata. Aztán egy forgalmas úton is araszoltak. Végül csendesebb utcákon jártak, s végül valahova behátrált a kocsi.

Mielőtt Borisz kinyitotta a csomagtartót, Szálem talált egy franciakulcsot.

Úgy gondolta, ha váratlanul támad a bérgyilkosra, lehet egy kis esélye. De semmi esélye sem volt. Borisz számított a támadásra, és a félig kinyitott ajtót a felemelkedő rabra csapta. Szálem elájult a koponyájára mért ütéstől.

Sötétben tért magához. Kegyetlenül fájt a feje. Lassan körbearszolt a helyiségben, és megállapította, hogy talán egy üres pincében van. Az egyetlen berendezés egy szék volt.

A falak bizonyos felső részeit deszkák borították. Nyilván az utcára vagy udvarra néző ablakokat sötétítették el így.

Szálem leült a székre, a fejét masszírozta, és gondolkodott. Vajon miért nem ölte még meg Borisz? Talán valamit meg akar tudni tőle? De mit? Talán azt, hogy hol a családja?

Hirtelen halk csipogás ütötte meg a férfi fülét.

Nocsak! Látogatója van?

A csipogás, ami kissé tompán leginkább úgy hangzott, hogy csell-csell-csík, csell-csell-csík, valamelyik ablakot elzáró fatábla mögül jött.

– Mi van, kis veréb? – mormogott Szálem. – Csak nem ide akarsz bejönni? Én a helyedben inkább a szabadságot választanám, és minél messzebb szállnék.

De a veréb csak csipogott, csipogott, mintha magyarázna valamit.

Ettől Szálem feje persze még jobban fájt.

Az apósa tudott ennyit beszélni, míg élt, a Papi.

Csak mondta, mondta, mondta az öreg a magáét. Nem lehetett leállítani.

*

Nem kell nagy logika annak kitalálásához, hogy Papi minden madár közül végül éppen verébbé változott.

Először persze sas akart lenni, ha már mindenképpen vissza kell térnie a valóságba.

Elképzelte, milyen ijesztő, hatalmas madár lesz.

És hogy fognak a nők visítani, amikor leszáll a budapesti Hősök terén az egyik királyszoborra.

De Mami lebeszélte erről az átváltozásról.

Nem a visítózó nők miatt.

Azt állította, hogy ha sassá változik, azonnal befognák, és az állatkertbe vinnék. Ott egy ketrecben élné le maradék életét.

Így aztán Papi egy kicsit alább adta, és csak albatrosz szeretett volna lenni: a világ legnagyobb madara.

– Albatrosz Budapesten? – csóválta a fejét Mami. – Hossza több mint egy méter, kiterjesztett szárnya négy méter...

Papi rögtön tudta, hogy ebből az álmából sem lehet semmi.

– Se sas, se albatrosz? Hát mi legyenek, te fantáziátlan nőtsemély? – heveskedett, miközben a levegőt csapkodta a karjával, mint aki máris repülni akar. – Talán holló? Vagy varjú? Esetleg galamb, amit öreg nénikék morzsával etetnek?

– Nem, Papikám – mondta Mami. – Veréb leszel. Egy kis barna veréb. Veréb, mert a verebet senki sem veszi észre. Fel sem tűnik, akárhol jelenik meg, mert annyi van belőlük, mint eldobott szemét Budapest utcáin. És veréb leszel azért is, mert az emberek nem bántják ezeket a kis madarakat, annyira megszokták a létezésüket.

Papi csak a fejét rázta, és erőltetett harsánysággal nevetett.

– Veréb? Én, veréb?! Egy kis mitugrász csipcsirip? Soha! Érted, Mami? SOHA! De Papi persze veréb lett.

*

– Nem léphetsz ki a házból, nem e-mailezhetsz, és nem telefonálhatsz senkinek, ameddig apádat meg nem találjuk – mondta Gólya szigorúan Marcinak. – Ettől a pillanattól kezdve a házat senki emberfia nem hagyhatja el, és senki sem léphet be a tudtomon kívül.

Marci lehajtotta a fejét. Tudta, hogy nem mondhat ellent. Rettenetesen nagy a baj, és egyedül ő az oka.

21.

Rózsit egy titokzatos veréb látogatja meg • Szálemet a rejtekhelyen Borisz vallatja • Szálem tagad, míg meg nem jelenik egy régi ismerős • Papi veréb meglátogatja az unokáját • Cili, Rózsi és Papi veréb elindulnak a történet befejezése felé

Rózsi éppen Domikát próbálta kicsalogatni a pokróc redőiből egy sajttal, amikor koppanásokat hallott az ablakon. Egy veréb ugrált a párkányon, és csőrét időnként az ablakhoz csapkodta. Aztán odébb ugrott, fekete szemével belesett az üvegen, mint aki keres valakit, és koppantgatott megint.

Rózsi csak ült a díványon, és nézte a verebet.

Párizsban előfordult, hogy egy galamb az ablaka párkányára szállt, és ott tollászzkodott, vagy enni kért. De hogy egy veréb?!

És milyen kitartóan kopogtat!

Az efféle viselkedés egy üzenetet hozó postagalambtól még el is fogadható. De egy verébtől?!

Vagy ez egy postaveréb? De hát olyan nincs is!

A kopogtatásra Domika is előmászott a rejtekéből, kikapta a sajtot a gazdája kezéből, de nem szaladt vissza a pokróc réseibe, ahogy szokott, hanem az ablakot nézte.

Na, még csak ez kell! Hogy egy szemtelen veréb betolakodjon! Egy tisztességes bérgyilkosnak egy kedvenc kisállat éppen elég.

Rózsi végre magához tért, az ablakhoz sietett, és kinyitotta.

A veréb azonnal berepült a szobába, a csillárra ült, és szétnézett.

– Ha ezt valaki nekem meséli, azt mondom, hogy hazudik – morogta Rózsi, és megpróbálta kitalálni, hogy mi lehet a különös veréblátogatás oka.

Álmodik? Hiszen nem is alszik.

Esetleg megőrültek a verebek, mint egy horrorfilmen, és most elfoglalják a lakótelepi házakat, hogy az embereket kiüldözzék a természetbe?

A veréb váratlanul lecsapott Rózsi táskája mellé. Felkapta az autó kulcsát, és felemelkedett.

– Teszed le! – kiáltott fel Rózsi, és a madárka felé lépett. Még csak az kell, hogy kivigye az ablakon, aztán hívhat szerelőt autót nyitogatni!

Erre persze nem került sor.

A karikán lógó fémek nehezek voltak a veréb gyöngé csőrének, és így röptében elejtette.

A kulcs majdnem Domikára esett. A kis fehér patkány persze rögtön bemenekült a pokróc redői közé. Most már tudta, hogy miért tört be hozzájuk a veréb. Nyilván ő is bérgyilkos. Állati bérgyilkos. Miért ne? Biztos van ilyen. Ez a gonosztevő pedig éppen őt, azaz Domikát akarta megölni. Valaki felbérelte.

Rózsi persze nem gondolt ilyen lehetetlenségekre. Felkapta a kulcsot, és a verébre nézett.

Fura módon Cili jutott az eszébe. Cili, akit nem lehet meggyilkolni, mert folyton feltámad.

Sohasem hitt a csodákban meg a varázslatokban. De azt tudta, hogy ha valamit nem értünk, az nem azt jelenti, hogy az a valami nem lehetséges. Csupán még nem ismerjük a magyarázatát. Hogyan keletkezett? Mi okozta?

Miért éppen az autókulcsot kapta fel ez a kis madárka? Csak azért, mert fényes? A madarak szeretik a fényes tárgyakat...

A veréb ekkor hirtelen arra a ruhára repült, amelyikben Rózsi tejesasszonyként találkozott Szálemmel. S nemcsak rárepült a ruhára, de tépkedni is kezdte a ruhaujj csipkéit. Aztán Rózsira nézett, és hevesen csiripelni kezdett, mint aki mindenáron mondani akar valamit.

Rózsi a verébre bámult, és végigsimított a homlokán.

– Most vagy megbolondultam, vagy ez a veréb azt akarja, hogy kocsival Szódligetre menjek Szálem házához.

A veréb erre a mondatra azonnal Rózsi vállára szállt, és fejét az asszony nyakához szorította, mint aki azt jelzi, hogy: okos vagy, Rózsi!

– Te jóisten! – sóhajtott a bérgyilkos-testőr. – Rögtön elájulok.

De nem ájult el. Sőt, tíz perc múlva úton volt a verébbel és Domikával (naná hogy a kis édest sem hagyta otthon!) Szódliget felé.

Rózsi úgy gondolta, hogy ha netán megőrült, és az egész verebesdit csak képzelet, akkor mindegy, hova megy. Végül ugyanis a bolondokházába zárják. De ha igaz, hogy ez a veréb Szálemhez irányítja, akkor holnaptól hisz a csodákban. Na jó, mondjuk a csodákban nem. De az ablakon kopogtató verebekben igen.

*

– Csodálkozol, hogy nem öltelek meg azonnal, mi? – kérdezte Borisz angolul, miután a székhez bilincselte Szálemet. – Egyszerű lett volna kinyírni téged meg a buta kis szerelmes kölyköt, de erre még ráérünk. Előbb még elmesélsz egy-két dolgot. Például azt, hogy hol bujkál a famíliád... Abir!

Szálem összevonta a szemöldökét.

– Abir? – nézett a bérgyilkosra, mint aki most hallja ezt a nevet először. – Az ki? Maga összetéveszt valakivel.

Borisz felnevetett.

– Ne játszd meg a hülyét, Szálem Bedzsavi, mert a füledet a kezedbe teszem, a kezedet meg a szádba.

– Excuse me, Sir! Bocsásson meg, uram! – mondta Szálem, mintha éppen egy előkelő partin beszélgetnének a Karnevál Hotel báltermében. – Nem értem világosan. Hogy is mondta? Abir? Ki az?

– Te! – dörrent egy hang arabul, és az ajtó kitárult. – Abir te vagy!

Szálemnek az arca sem rezdült, amikor megpillantotta a régi ismerőst.

Egy profi titkos ügynököt legfeljebb a fia tud meglepni, aki az életét kockáztatva is látni akarja a szerelmét. Minden másfajta váratlan eseményre felkészítették.

*

Rózsi kissé távolabb állt meg a szódligeti háztól, azaz Marciék titkos rejtekhelyétől az autójával, mert tudta, hogy a rendőrök az egész környéket figyelik.

A hűtőrácsra ugráló verébre nézett.

– Na, most hogyan tovább, te kis ugrabugra?

A veréb, vagyis Papi dühösen Rózsira villantotta a szemét.

„Csak pimaszkodj, buta tyúk! – gondolta. – Nélkülem legfeljebb a konyhában volnál profi a kolozsvári töltött káposztáddal. Mindjárt jól lecsinállak, aztán egy hétig moshatod a hajadat!”

Persze Papi veréb sohasem tett volna ilyesmit. Valójában élve és halva egyaránt egy kulturált, idős, udvarias úriember, pardon: úriveréb volt.

Az asszony kérdésére válaszolva a kocsni ablakához repült, és csapkodni kezdte az üveget a szárnyaival.

Rózsi értett a jelből. Lehúzta az ablakot.

A veréb kivágódott a levegőbe, és elrepült a szigorúan őrzött ház felé.

„Na, ezt aztán várhatjuk vissza! – gondolta Domika, aki a gazdája válláról figyelte az eseményeket. – Idetaxiztatja magát, aztán fizetés nélkül meglóg! Láttod, Rózsi, ilyen állatok is vannak! Én bezzeg nem repkedek el tőled!”

*

Marci a szobájában az íróasztalánál ült, és kifelé bámult. A nyitott ablakon át csak a fák lombja és az ég kékje látszott.

Cili a gazdája lábánál feküdt, és kifelé pislogott ő is.

De nem a fák lombját látták, és nem a kék eget.

Marci az apját látta, amint a nőnek öltözött bérgyilkos a csomagtartóba kényszeríti. Ha akkor lett volna nála egy pisztoly... Ha adtak volna neki, Gólya vagy akárki, hogy védje magát, akkor ez nem történik meg. Előkapta volna a fegyvert, és az egész tárat belelőtte volna annak az átkozott gyilkosnak a fejébe. Nesze! Nesze! Nesze! Dögölj meg, Borisz néni!

De nem volt nála pisztoly. És futnia kellett, mert apa azt mondta, hogy: fuss! Mert apa akkor is csak órá gondolt... Hogy megmeneküljön.

Ha lett volna nála eldugva egy pisztoly...

Aztán hirtelen Tündét látta Marci, ahogy a vörös hajzuhatag fölé emelt táskával siet az esőben. Mellette Ricsi botladozik egy nyitott esernyővel, és magyaráz valamit. Tünde hirtelen megáll, rákiabál a fiúra, aztán egyedül indul tovább. Vajon mit kiabált? Talán azt, hogy: takarodj innen! Én Marcit szeretem!

Vagy azt, hogy: mit akarsz? Nem kell az esernyőd! Inkább ázzak meg, de te nem kísérhetsz haza!

Miközben Marci ezeket a jeleneteket több változatban is maga elé képzelte, Cili bánatosan gondolt Mamira és Papira. Meg arra a jó kis kényelmes emléksejtre, ahol macskaként heverészhett reggeltől estig. Ó, te csodálatos kis kuckó, amit nem őriznek titkosrendőrök, ahol nem kell izgulni, hogy mi lesz Szálemmel, és ahol nem lőnek időnként szitává...

Hirtelen ideges verébcsiripelés hallatszott az udvar felől. Cili felpattant.

Nagyon ismerős volt neki ez a csiripelés. Éppen olyan izgatott volt, mint Papi veszekedése, amikor az emléksejtben rá akarta beszélni, hogy macskából kutyává változva visszatérjen az életbe.

Az ablakon berepült egy veréb. Kétszer körbesuhant a szobában, aztán a meglepetten felemelkedő Marci vállára szállt.

Cili örömeiben szintén kétszer körberohant az asztal körül, mert tudta, hogy Papi visszatért az életbe, hogy segítsen nekik.

Igaz, hogy csak egy apró kis verébként éledt újjá, de Cili tudta, hogy néha egy kis veréb többet tud segíteni, mint egy Gólya. Madár, madár, de micsoda különbség!

Marci csak pislogott.

Az még érthető, hogy egy veréb berepül az ablakon. De az, hogy a vállára mer ülni, kicsit meglepte.

És ha ő mondjuk egy gonosz kölyök, aki agyoncsapja a verebeket?

A veréb olyan nyugodtan üldögélt és nyomogatta a fejét a fiú nyakához, mintha tudta volna, hogy itt semmi baja nem történhet.

Egyébként tudta is. Ismerte az unokáját.

Marci sohasem bántana egy állatot. (Hacsak nem Borisznak hívják, és bérgyilkos a foglalkozása!)

Cili egy pillanat múlva már az ablakpárkányon állt, és izgatottan pislogott a gazdájára.

Sejtette, hogy Papi miért repült el hozzájuk, és mi lehet a feladatuk.

Csak Marci nem értett semmit.

A veréb felröppent, néhányszor körülrepülte a szobát, aztán az ablakpárkányra ült ő is. Kis gombszemével a fiúra nézett. Na, mi lesz? Mire vársz, kis unokám? Tapsra?

Marci nem mozdult. Cili vakkantott néhányat, és lábával kaparta a párkányt, mint aki felveszi a kezdősebességet.

„Gyere már! – intett a fejével is. – Talán írásba adjuk, hogy hova megyünk?”

*

„Mégis visszajöttél?” – gondolta Domika, amikor a veréb berepült az autó ablakán, és ismét a hűtőrácsra telepedett. Aztán a kis ijedős patkány rémülten látta, hogy egy fekete foltos kutya is az autó felé rohan. Na, még csak ez kell! Hogy megtámadja őket egy falusi vadállat!

Először Rózsi is azt hitte, hogy a kutya valahonnan kiszabadult. Várta, hogy hörögve megugassa őket, ahogy az efféle vad vidéki szelindekek szokták. De aztán az asszony szája a füléig húzódott. Mert a kutya nem ugatott. Sőt barátságosan csóválta a farkát, amikor az autó ajtajához ért, és két mellső lábával nekitámaszkodott az üvegnek.

– Cili! – ismerte fel Rózsi a halhatatlan ebet. – Hát te hogy nézel ki?

És – Domika legnagyobb rémületére – már nyitotta is az ajtót.

Cili az ülésre ugrott.

– Tényleg te vagy az? – kérdezte Rózsi, és magához ölelte a Marci életét annyiszor megmentő csodakutyát.

Nem kellett volna. Cilire elfelejtették rátenni a „Frissen mázolvá!” táblát.

– Te jó isten! – sóhajtott fel Rózsi, amikor meglátta ruháján a sötét foltokat. – Ez sose fog kijönni. – És elnevette magát.

Ha itt van Cili meg Domi meg ez a titokzatos csodaveréb is, nagy baj nem történhet.

És akkor felbukkant Marci. Kissé gyűrött és homokos ruhában rohant a kocsihoz. A kerítés alatti lyukon mászhatott ki, amit Cili ásott magának. A lyuk szűk volt.

Marci arca ragyogott, mint a telihold, amikor Cecíliát meglátta.

„Rettegj, Borisz! Itt van a testőröm!”

22.

Szálem nem tagadhat • Papi veréb a rejtekhelyre vezeti a felszabadító sereget • Szálem vallatása folytatódik, de a percek múlnak • A robbanószerkezet órája ketyeg

Amikor Szálem meghallotta a Mérnököt, amint azt kiáltja, hogy: „Abir te vagy!” – tudta, nincs kegyelem. A Mérnök sokkal kisebb bűnért is halálra ítélte már áruló vagy árulónak gondolt társait.

Csupán az volt a kérdés, hogy a titokban Magyarországra érkezett bosszúálló azonnal előkapja a kését, vagy előbb ki akarja vallatni a bűnöst. Szálem remélte, hogy vallatni akar. Akkor ugyanis még húzhatja az időt egy kicsit, ha ügyes.

Aki időt nyer, életet nyer. Bár ez a szólás Szálem helyzetéhez nem nagyon illett. Egy pincében gyilkos ellenségével nem volt sok esélye, hogy túlélje ezt a napot.

Amikor a Mérnök megállt Szálem előtt, szinte nem is hasonlított az egykori terroristacsoport vezetőjére.

Nem volt rajta turbán, és a szakállát is levágta.

Elegáns európai öltönyben állt a székhez kötözött Szálem előtt: világos ing, nyakkendő, csíkos nadrág, zakó. Aranyszegélyes napszemüveg. Még a füle sem úgy állt, mint régen.

– Abir, Abir – ismételte, és levette a szemüvegét, hogy pillantását leendő áldozata szemébe mélyessze. – Mindig tudtam, hogy zseni vagy, de azt álmomban sem sejtettem, hogy az ellenségeinknek dolgozol.

Szálem hallgatott.

Ha ki vagyunk szolgáltatva valakinek, aki haragszik ránk, sőt mi több, gyűlöl minket, akkor a legjobb hallgatni. A kimondott szavakba bele lehet kötni, de a hallgatásba nehezen.

– Miért? – kérdezte halkan a Mérnök. – Csak annyit mondj meg, hogy: miért? Miért tetted? Miért épültél be a szervezetbe? Miért akadályoztad meg, hogy a hitetlen kutyák sárkányfejét levágjuk?

A Mérnök az európai államfők meggyilkolásának tervére célzott. Csak költőien fejezte ki magát. Az arab nyelv a költészet legszebb nyelve, ha nem éppen gyilkolásra buzdít. (A többi nyelv is éppen ilyen, de most az arabról van szó.)

– És miért mentettél meg a haláltól? Miért szabadítottál ki a börtönből? Hogy megszerezd a bizalmamat? Sikerült! Benned hittem a legjobban. És te vágtad rajtam a legnagyobb sebet. Miattad haltak meg legjobb bajtársaink. Miattad öltem meg az ártatlan Muslimahot. Mit tudsz mondani utoljára, hogy bűneid súlya ne a legmélyebb sötétségbe taszítson?

Szálem moccanatlanul ült a székén, és hallgatott. Nem félt. Tudta, amit csak a bölcsek tudnak: az életben nem mindig a halál a legrosszabb.

A Mérnök váratlanul hatalmas erővel ütötte meg Szálemet.

Szálem a székével együtt felborult.

A Mérnök intett a bérgyilkosnak. Borisz felállította a széket.

Szálem szája széle vérzett, de ajka mosolyra rándult. Az jutott eszébe, hogy egy magyar most biztosan azt mondaná: „Nem fájt, nem fájt, köszönöm a lek-várt.” De hogy is van ennek a mondásnak az arab megfelelője?

– Menjen ki, nézzen szét! – mondta a Mérnök a bérgyilkosnak. – És állítsa be a robbanószerkezetet hat órára.

– Fél hat van – mondta Borisz, mint aki jelezni akarja, hogy fél óra kevés ahhoz, hogy Szálemtől megtudják a család pillanatnyi tartózkodási helyét.

De a Mérnök nem szólt semmit, csak a bérgyilkosra nézett.

Borisz kiment. Ő sem volt egy kispályás a hullagyártásban, de a Mérnökkel nem akart ujjat húzni. A Mérnök ugyanis nemcsak mások életét nem tartotta sokra, de a saját élete sem érdekelte. Mindegy volt neki, él vagy meghal, hiszen a paradicsom várta. Ezzel szemben, mint tudjuk, Borisz szerette a csülkös bab-levest is. Nagy különbség!

*

Papi veréb könnyedén vezette Rózsit Borisz rejtekhelye felé. Ha balra kellett fordulni, akkor a kereszteződés előtt balra ugrált, ha jobbra kellett venni az irányt, akkor jobbra pattant.

Eközben persze arra is volt idő, hogy Marci elmesélje Szálem elrablását Rózsinak, és magát vádolja a szerencsétlenség miatt.

– Ha szót fogadok... Ha nem akarom Tündét látni... Ha nem viszem Cilit...

– Nyugodj meg! – mondta Rózsi. – Itt van Cili, itt van ez a csodaveréb, és itt vagyok én. Ha mi hárman nem találjuk meg és nem szabadítjuk ki apádat, akkor Borisz a Marsra vitte, ahova nincs menetrendszerű járat a Ferihegyi reptérről.

Marci komor volt.

– Jó, hogy te ilyenkor is tudsz tréfálkozni.

– A sírdogálás a bajban ugyanannyit segít, mint a tréfa. És akkor én már inkább a tréfát választom.

A veréb a kormányra pattant. Ez csak azt jelenthette: megállj!

Alacsony külvárosi ház mellé értek.

Rózsi leállította az autót.

– Köszönöm! – mondta a verébnek, mire Papi udvariasan bólintott, majd kiszállt az ablakon.

Marci szája remegett az izgalomtól.

– Ha apát Borisz itt tartja fogva, akkor ide kellene hívni Gólya bácsit meg a többieket, nem?

Rózsi megnyugtatóan a fiúra mosolygott, és odanyújtotta neki Domit.

– Mire ideérnének, lemenne a nap. Bízd rám! Ennél csak nehezebb eseteim voltak. Domira pedig vigyázz! És itt a mobil. Ha baj van, hívd a Gólyádat!

Ezután Rózsi és Cili kiszállt a kocsiból, majd elindultak a ház felé.

Domi gyanakodva üldögélt Marci kezében, és dühösen pislogott kifelé.

Mi ő? Csecsemő, akit bébiszitterre bíznak? Talán ő nem vett részt még bevetéseken? Egyszer Rózsi úgy lőtt ki három, kocsiból kiszálló maffiózót egy erkélyről öt másodperc alatt, hogy Domi végig a fején ült, és kukkolta a „mozit”.

Rózsi és Cili bement a kertkapun. Aztán ki akarták nyitni a házba vezető ajtót, de a veréb Rózsi kezére csapott a szárnyával, és elrepült a ház hátsó része felé.

Rózsi Cilivel követte.

*

Gólya országos körözést rendelt el Bedzsavi Márton és Cili nevű kutyája elrablója ellen. Néhány falusi látta, hogy a fiú és az eb egy kis Fiat kocsiba préselődött. Bár erőszaknak nyoma sem volt, Gólya mégis emberrablót keresett. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy Marci saját magától beszáll egy ismeretlen autóba. Nyilván megfenyegették. S ha megfenyegették, csak Szálem élete lehetett a tét. „Megöljük apádat, ha nem jössz velünk!” Másért Marci biztosan nem mozdult volna ki a titkosszolgálat biztonságos védelméből. Így meditált a nagy orrú ügynök, és szétküldte a fiú meg a kutya fotóját az ország négy égtája felé.

*

Szálem szemhéja felrepedt.

A vér végigcsorgott az arcán, és lecsöpögött az ingére.

A Mérnök módszeresen verte egykori terroristatársát, és újra meg újra feltette a kérdést:

– Hol rejtegeted a családodat?

Pofon.

– Hol rejtegeted a családodat?

Ökölcsapás.

– Hol rejtegeted a családodat?

Karateütés a vállra.

– Hol rejtegeted a családodat?

Szálemből nyögésnyi fájdalom se szakadt ki.

Ezzel az erőfeszítéssel a Mérnök egy rongybábut vagy egy márványszobrot is vallathatott volna.

– Még tizenöt perced van. Akkor a levegőbe repülsz a házzal együtt. És a családodat úgyis megtaláljuk. Mert a titkosszolgálat idejön majd, hogy a hulladék megnézze. És utána szépen elvezetnek minket a rejtekhelyre. Tehát ismét kérdezem: hol rejtegeted a családodat, Abir?

Szálem szája megmozdult.

A Mérnök abbahagyta az ütlegetést.

– Halljam!

– Se... Sejk! Uram! – szólította meg a Mérnököt Szálem összetört szájával dadogva, de udvariasan. – Ú... úgy ismersz... ú... úgy ismertél meg e... engem, mi... mint aki be... bevallja, amit nem akar bevallani?

A Mérnök hallgatott, és szinte szelíden nézte egykori hűséges társát, megmentőjét, „a legbátrabb muszlim harcost”. Nem, nem úgy ismerte Abirt, mint aki bevallja, amit nem akar bevallani.

Bólintott.

– Igazad van – mondta a vérző arcú embernek. – Nem fogod bevallani. Felesleges összemocskolnom a kezemet veled. És bár nem érdekled meg, hogy úgy halj meg, mint egy igazhitű, én mégis megadom neked ezt a dicsőséget. Mert együtt harcoltunk, mert megsebesültél az igaz hitért. Készülj! Elválasztom romlott testedet bűnös fejedtől.

És a Mérnök az oldalára erősített bőrtokból előhúzott egy hosszú kést. A széles penge egyetlen jól irányzott csapásával át lehetett vágni egy ember nyakát a csigolyákkal együtt.

23.

Rózsiék eljutnak a pincébe, de az öröm nem tart sokáig • Mit lehet tenni öt perccel egy ház felrobbanása előtt? • A modern Csipkerózsika meséje • Fuss, ha nem akarsz repülni!

Borisz a ház utcára nyíló szobájának asztalára helyezte az egyik robbanószerkezetet, és pontosan hat órára állította be. „Még tizenöt perc van – gondolta. – Nem várok erre az őrült terroristára, az biztos. Elhúzok, mint a vadlibák. Robbanjanak fel együtt!”

Reccsenést hallott.

A ház hátsó traktusából jött a zaj.

A kínvallatás hangjai? Az nem lehet. A pince vasajtaja jól zárt.

Borisz felemelte a pisztolyát. Hátraindult.

A zajt, amit a bérgyilkos hallott, egy ajtó felfeszítése okozta. Papi veréb ugyanis megmutatta a ház mögötti bejáratot Rózsinak, amit Rózsi egy pillanat alatt kinyitott.

Az ajtó kitárult, a madár beröppent, Cili meg Rózsi pedig futva követte.

Papi a vasajtóhoz vezette őket. A kilincsre szállt, majd felröppent.

Rózsi és Cili fülelt, de nem hallott semmit. Rózsi felrántotta az ajtót.

Először egy háttal álló öltönyös férfit pillantott meg.

A férfi felemelt kezében rövid, széles pengéjű kardféleséget tartott. Karja alatt feltűnt a székhez kötözött, véres arcú Szálem.

Cili egyetlen nekirugaszkodással repült a Mérnök felé, aki megpördült, suhintott, és nem tévesztett.

Cili teste véresen és tehetetlenül bukkott a padlóra, miközben feje a sarokba repült.

De a Mérnök kezéből is kihullott a hosszú kés. Egy pillanatig álldogált, mint aki csodálkozik a váratlan vendégeken, aztán térdre esett. A homloka közepén egy apró lyukból vékony csíkban vér szivárgott.

Rózsi golyója egy nagy terrorista pályájának végére tett pontot.

A Mérnök előredőlt.

Igaz, majdnem ugyanígy csuklott össze Rózsi is, amikor Cili fejetlen teste vérben tocsogva odakúszott a sarokba hullott fejhez, és a két rész összeilleszkedett.

Egy pillanat sem telt el, és a kutya már farkcsóválva szaladt Szálemhez.

– Te jó édesanyám! – dadogta a férfi, mert neki még nem volt része efféle feltámadásban. – Ez tényleg halhatatlan!

Aztán Szálem Cecília-Rózsira nézett.

– A legjobbkor jött. Még egy má... másodperc, és nemcsak a fe... feleségem mondta volna, hogy i... időnként fejetlenül rohangálok.

– Ne nekem köszönje, hanem a verébnek – mutatott Rózsi a vidáman repkedő madárra. – Ha ő nincs, magának anyyi.

Szálem csak pislogott.

Mit köszönhet egy verébnek?

Na, ne már!

Kérdezni nem volt ideje, mert a kettészelt és összeforrt Cili morogva kivicsorította a fogát, s megfeszítette az izmait.

Borisz állt az ajtóban. De csak egy pillanatig.

Amint észrevette halhatatlan ellenségét, hátraugrott, becsapta az ajtószárnyat, és ráfordította a kulcsot. Majd hülye lesz lövöldözni! És ha mind feltámadnak?

– Na, most szabaduljatok ki, ti csodalények! Bébicsósz! Abir! Öt perc múlva a levegőbe repültök mindannyian!

*

Az élet nem olyan, mint a nyílt pályán robogó gyorsvonat, amely egyforma sebességgel halad. Az élet néha felgyorsul, néha lelassul. Néha öt kilométeres sebességgel mászik, például bizonyos tanórákon, néha meg ezerkétszázal suhan, mint a szuperszonikus repülőgépek. Például a szülinapi parti előtt, amikor azt sem tudjuk, hova kapjunk, annyi a feladat.

Marci a következő percekben a szuperszonikus életet gyakorolta.

Először is észrevette, hogy a csodaveréb kiröppen a ház mögül. (Úgy látszik, sikerült neki a bedeszkázott pinceablak résén kisurrannia.)

Utána meglátta a ház ajtajában Boriszt.

Szóke paróka volt rajta, fekete szemüveg, és a mellei fél méterrel előtte vonultak XXXXL-es pólójában. Marcit azonban már nem lehetett efféle női álöltözetekkel átverni. Tudta, hogy baj van, ha Rózsi meg Cili eltűnt, Borisz pedig kijöhetett.

Már kapta is a mobilt, és hívta Gólyát.

– Pontos cím? – kérdezte a nagy orrú, aztán csak annyit mondott: – Megyünk! Ne mozdulj!

Marci letette a mobilt.

Jöjjön, aminek jönni kell.

Jött is.

A veréb röppent egyet, és lecsapott Borisz arcára. A férfi szemét vette célba. Úgy tetszett: érzéstelenítés nélkül Jumurdzsákat akar csinálni belőle. Egy bérgyilkosnak azonban jobbak a reflexei, mint egy teniszezőnek. Borisz egy kézlegyintéssel falhoz csapta a verebet.

Ép csontja, bele, szerve nem maradt szegény pihésnek.

Első osztályú macskaeledelnek látszott a földön. Még jó, hogy nem volt a közelben cirmos. Akkor ugyanis Papi – az emléksejt törvényei szerint – a cica gyomrából azonnal visszakerült volna Mamihoz.

De nem ez történt.

A veréb megrázta magát, és felröppent. Ez volt azonban a kisebbik csoda.

A nagyobbik fantasztikus és megérthetetlen jelenség az volt, hogy a fal aljából hirtelen kinőtt egy vadrózsabokor, mint a rajzfilmekben, amelyekben minden megtörténhet. Az autóban Marcinak a szája is tátva maradt. Most tényleg az történik, amit lát?

Borisz bénultan pislogott, mint Petike a nudistastrandon.

– Ébren vagyok! Ébren vagyok! – dadogta, majd a szava is elakadt.

A rózsabokor tüskés ágai villámgyorsan rátekeredtek a nőnek álcázott bérgyilkos karjára, derekára, de még a nyakára is. Borisz mozdulni sem tudott. Ezer tüske mélyedt a bőrébe minden rezdülésre.

Marci Domikával a zsebében már pattant is ki a kocsiból, és rohant a házba. Mi van apával? Mi van Rózsival, Cilivel? Csak nem ölte meg őket Borisz?

De nemcsak miattuk rohant, hanem a veréb miatt is. A kis pihés ugyanis a fiú fölé rebhent, és óvatosan le-lecsapott a hajára, mintha kergetné.

– Jó, jó, megyek már, hagyj békén! – vetette oda a madárnak. De futás közben azért megnézte magának Boriszt, amikor elrohant a rózsabokorba csomagolt bérgyilkos mellett. – Mi van, Csipkerózsika néni? Nem szúr?

– Megöllek! – hallatszott a fojtott morgás a bokorból angolul, de semmi több. Egy tüskés ág Borisz ajkára simult, és elnémította a bérgyilkost.

Marci berohant a házba. A verebet követve leszáguldott a pincébe, elfordította a vasajtó kulcsát. Az ajtó kitérült.

– Apa! – kiáltotta rémülten, amikor a székéből kioldozott Szálem véres arcát meglátta. Az ölekezésnek azonban még nem jött el az ideje. Legalábbis Cecília-Rózszi szerint. A Bébicsősz megragadta Szálem karját, és hevesen intett Marcinak is.

– Kifelé! Gyerünk! Ha Borisz igazat mondott, egy perc, és a levegőbe repül a ház.

Cilivel meg a verébbel az élen mindannyian kirohantak az épületből.

Rózszi egy pillanatra megtorpant, amikor az ajtóban szembe találta magát a rózsabokorból kukucskáló Borisszal.

Így még nem látott elfogni bűnözőt.

– Szuper! – sóhajtott. – Ha ez mindig ilyen egyszerű lenne...

– Gyerünk! – kiáltott Marci. – Majd elmesélem.

A bérgyilkos persze nem tudott megszólalni, csak rémülten nyiszogott és könyörögve nyökögött, miközben a kis csapat futva, botladozva távolodott a háztól.

Nem tudtak elég messzire jutni.

A robbanás légnyomása fellökte őket is.

Amikor a földön fekvé visszapillantottak, csak az égből aláhulló téglá- és fadarabok esőjét látták. És a ház helyén emelkedő hatalmas porfelleget meg a felrobbant gázvezetékéből előcsapó lángokat.

Borisz eltűnt a rózsabokorral együtt.

Messziről rendőrautók szirénáinak a vijjogása hallatszott.

A titkosszolgálat megérkezett.

24.

Marci ismét a régi iskolájába jár, de titkait nem mondhatja el senkinek • Gólya nem érti, hogyan került a robbanás helyszínére a Cecília nevű csinos hölgy • Papi veréb egy jótékony macska segítségével eltűnik • Marci és Tünde megpecsételik a fogadalmukat

Néhány nap múlva, amikor Marci megjelent a régi iskolájában, először Nusinusit kereste meg. Az osztályfőnöknő már beszélt Szálemmel.

Mindent tudott.

Illetve annyit tudott, amennyit tudhatott. Vagyis semmit.

Nusinusi és Marci együtt mentek be az osztályba.

A gyerekek persze Tündétől már tudták, hogy Bedzsavi visszatért Afrikából. Marci Tündét hívta először, amikor „a repülőgépről leszállt”.

Ricsi kivételével az egész osztály úgy rohant oda Marcihoz megölelni, mintha évek óta nem látták volna. A szeretet lendületétől sikerült fellökni Marcit az osztályfőnöknővel együtt, és egy hatalmas rikoltozó gomolyagban hemperegtek az ajtó és a tanári asztal között.

– Megőrültetek? – sikoltott az osztályfőnöknő. – Megőrültetek? Agyoncsapom az egész társaságot! – De közben nevetett és sírt, és magához szorította, akit elért.

A prágai kirándulás tervezését természetesen ismét Marcira bízták.

*

Marci Tündének se mondhatta el, hogy valójában mi történt.

Tündének is azt kellett hinnie, hogy Marci a szüleivel Dél-Afrikában volt egy hétig. A csodálatos verébről és a még meseszerűbb rózsabokorról meg végképp nem beszélhetett senkinek! Pedig nagyon szeretett volna. Igaz, hogy senki sem hitte volna el az osztályból. Még talán Tünde sem. Szörnyű volt, hogy élete legcsodálatosabb titkát nem oszthatja meg a barátaival.

Nagyon nehéz titkot tartani. Csak nagyon okos vagy nagyon tisztességes emberek képesek rá.

*

A Boriszt elfogó rózsabokor történetére még Gólya is csak legyintett.

A robbanás helyszínén ugyan megtalálták egy rózsabokor szúrós ágtöredékeit és a rózsaszirmokat, valamint egy szőke paróka hajszálait, no meg a műmellekhez használt szivacs törmeléket, de ez Gólya számára nem jelentett bizonyítékot egy földöntúli csoda elfogadásához.

Egyébként sem írhatta a belügyminiszternek szóló jegyzőkönyvébe, hogy Borisz Buharovicst nem kell tovább keresni, mert egy rózsabokor elfogta, és felrobbant a rejtekhellyel együtt. Tisztelettel: Lebovits D. Andor alezredes. (Ugyanis ez volt Gólya tisztességes neve.)

Ha ilyesmiről tájékoztatta volna a főnökét, akkor jobb esetben nyugdíjazzák, rosszabb esetben az elmeógyógyintézetben különszobát biztosítanak neki rácsos ágygal.

Úgyhogy ő inkább nem hitte el az újfajta Csipke-Boriszka meséjét, és a börtönből megszökött bérgyilkost kereső körözési parancs a továbbiakban is érvényben maradt.

Cecília-Rózsival persze egészen más volt a helyzet.

A Gólya számára ismeretlen hölgy jelenléte a büntett színhelyén gondolkodóba ejtette az akciót vezető nagy orrú titkos ügynököt.

Mit keresett ott a Kaszás Cecília néven bemutatkozó magánszemély? A terroristákhoz tartozott, vagy Szálemet akarta kiszabadítani?

Ha ez utóbbi az igaz, akkor kérdés: ki ez a csinos hölgy? (Mert megjegyzendő: Gólya igen vonzónak találta a Bébicsőszet.)

Szálem azt mondta, hogy a hölgy éppen arra sétált, amikor kirohantak a robbanás előtt a házból, és így érte el őt is a légnyomás.

„Igen, igen – bólogatott Gólya, mint aki elhiszi a mesét. – De miért van egy utcai járókelőn golyóálló mellény, az övében pisztoly és a zsebében egy fehér patkány?” (Domi, amint tehetette, azonnal átugrott Marcitól a gazdájához.)

Az érdekes kérdésen Szálem is elgondolkodott. Akármilyen profi volt, nem tudta azt hazudni, hogy a hölgy a napi bevásárláshoz szerelte fel magát az említett módon. Az emberek többsége nem jár golyóálló mellényben és fegyverrel kenyeret venni Budapesten ma még.

Gólya bólogatott.

Mondjuk ki az igazságot! Gólya pontosan tudta, hogy kicsoda a vele szemben álló nő.

Tudta, hogy egy Európa-szerte keresett bérgyilkoshoz van szerencséje. Ahhoz a Bébicsősznek nevezett gyilkológéphez, akit azonnal le kellene tartóztatnia, és szigorú biztonsági intézkedések közepette Párizsba szállíttatnia.

Ő azonban nem akarta tudni, amit tudott.

Mert azt is tudta, hogy Marci védelme Szálem távollétében, és Szálem kiszabadítása most a csinosnak mondható egykori rendőrkollégának köszönhető.

A törvény, ami a Bébicsősz elfogására kötelezte volna Gólyát, szent dolog.

De az ember – tényeken alapuló – igazságérzete néha még szentebb dolog.

– Sajnos, asszonyom, nem engedhetem szabadon anélkül, hogy egy részletes kihallgatást ne folytatnánk az ön titokzatos megjelenéséről a bűntett helyszínén.

– Gólya! – tett egy mozdulatot Szálem a titkosszolgálati összekötője felé. – Én teljes felelősséget vállalok a hölgyért, és ezt írásba is adom.

– Én is! – mondta Veronika.

– Én is! – mondta Marci.

Cili nem mondott semmit, csak vakkantott kettőt mérgesen. Ez azt jelentette, hogy: hagyd békén Rózsit, nagy orrú, mert megkóstolom a bokádat.

– Sajnálom – mondta szigorúan Gólya. – A kihallgatás kötelező. – Majd hangot váltva elvigyorodott. – Van itt egy kellemes kávéház a közelben. Ha meghívhatnám egy krémesre...

Így esett az a különös eset, hogy Gólya Moldován Rózsiba beleesett.

A vonzalom kölcsönös volt.

A többi mindenkire el tudja képzelni.

(Tizenkét éven aluliak csak szülői felügyelettel képezhetnek!)

*

A veréb viselkedését a Bedzsavi család még annyira sem értette, mint a lefejezett Cili feltámadását. Cili újjáéledéseit ugyanis már megszokták. Úgy gondolták, hogy egyszerűen nem fogja a golyó. Olvastak már ilyenről. A néphit úgy tartja,

hogy aki burokban született, azt nem fogja a golyó. Nem fogta a golyó Rózsa Sándort, Vak Bottyánt, de Rákóczi Ferencet sem. Mármint a legenda szerint.

Arról azonban még senki sem hallott, hogy egy veréb, amely élőlénynek közismert a butasága, megoldjon egy szuperbonyolult nyomozási rejtélyt, és aztán eltűnjön, mintha csak álmodták volna.

Mert Papi veréb hazakísérte ugyan a Bedzsavi családot, de még aznap eltűnt. Egyedül Cili ismerte a kis madár sorsát.

Mert Cili pontosan tudta, hogy ki az a kis madár.

Nézte is figyelmesen és sokszor, hogy akar-e neki a veréb mondani valamit.

De a veréb csak csipogott, és úgy tett, mint aki nem is ismeri ezt a ronda, foltos ebet. Papi még madárnyelven sem akart Cilivel beszélgetni.

Szó sem lehetett róla, hogy ő majd könnyörögni fog neki az emlékejtbe való visszatéréseért. Mindenki maga dönt az életéről.

Persze amikor a szódligeti kertben feltűnt egy macska, és a faágon ülő verébre pillantva megnyalta a száját, Cili úgy morgott, mint egy oroszlán támadás előtt.

De nem tehetett semmit.

Papi veréb dühösen rácsipogott: „csell-csell-csík”, majd a kerítésre s onnan a kiserdő felé röppent. A macska pedig utánaosont.

Cili később Marcival még egyszer utoljára kísértelt a kiserdőbe.

A fiú elbúcsúzott Zsófitól, és megköszönte neki a segítséget. Cili közben Bobival játszott, míg meg nem talált néhány vércseppes verébtollat a bokrok között.

Akkor elment a kedve a játéktól. Tudta, hogy Papi visszatért Mamihoz.

*

Marci természetesen már azon az első napon hazakísérte Tündét, amikor Ricsi kivételével „kicsi csomó nagyon kíván”-t játszott reggel az egész osztály.

És amikor megérkeztek Tündéék kapuja elé, a fiú megfogta a lány kezét, és mindketten tudták, mi következik.

A pecsételés. A fogadalmuk megpecsételése.

Marci és Tünde megcsókolták egymást.

De úgy igazán, ahogy a szerelmesek a filmekben.

Az alacsony, kövérkés Bartosik bácsi persze megint kidugta a fejét a szomszédból, és elég csúnyán köhécselt egy darabig. A felnőttek így szoktak köhécselgetni, ha bele akarnak szólni egy beszélgetésbe, vagy meg akarnak zavarni valamit.

Tünde és Marci azonban nem zavartatta magát.

Igaz, nem is hallották a köhécselést.

Vagy hallották, de nem törődtek vele.

Minden köhécselés abbamarad egyszer.

Ahogy a világon minden probléma megoldódik így vagy úgy, ha szeretjük egymást, és türelmesek vagyunk.

25.

Papi dicsekszik, megfejt egy titkot, majd kezét csókol Maminak • Cili úgy dönt, hogy visszatér az emléksejtbe Papihoz és Mamihoz. Csakhogy az nem olyan könnyű • Az élet szép

– Na, és ahhoz mit szólsz, Mami, ahogy elvezetem Rózsit a rejtekhelyre? Ha balra kellett fordulni, balra ugráltam. Ha jobbra kellett menni, akkor jobbra...

– Nagyon ügyes voltál, Papikám!

– Aztán ha én nem vagyok – isten ments! –, akkor felrobbannak az egész házzal együtt. De én kibújtam egy résen, a pinceablakon, amikor a bérgyilkos ránk zárta a pinceajtót, és huss!

– Bizony, bizony! – mondta Mami. – Ha sas lettél volna vagy albatrosz, ami ugyebár lenni akartál, még az ajtón se férsz ki!

Papi vihorászott.

No, igen, igen...

Ő is tévedhet néha.

Mióta visszatért az emléksejtbe, mást se csinált, csak a hőstetteiről mesélt. Mintha Mami az emléksejtből nem látott volna mindent.

– Csak egyet nem értek, Mami! – ráncolta össze a homlokát Papi, és maga elé bámult.

– Mit, szívem, mi az, amit nem értesz? – kérdezte Mami.

– Azt nem értem, hogyan került oda az a futórózsa. Az, amelyik megbénította Boriszt.

Mami a fotelében ült, kötögetett és mosolygott.

– Milyen futórózsa?

– Hát tudod... – magyarázta Papi. – Akkor történt, amikor megtámadtam azt a bögyös nőt! Vagyis Boriszt! Borisz falhoz vágott, de úgy, hogy összetörve lezuhantam. Még jó, hogy nem volt ott egy macska... És akkor hirtelen kinőtt a földből egy rózsabokor. Kinőtt, és szúrós ágaival rátekeredett a nyomorult bérgyilkos karjára, derekára. Borisz mozdulni se tudott. Hát ezt nem értem. – Papi a fejét rázta. – Ilyen gyorsan nem nőhet ki egy növény! Teljesen kizárt! Akármennyire futórózsa.

Mami kötögetett és hallgatott.

Papi kicsit mélázott, kicsit sóhajtozott, aztán lassan a felesége felé fordította az arcát.

– Mami...? – kérdezte tétován.

– Igen, szívem?

– Te... te... egész idő alatt itt voltál az emléksejtben?

Mami felnézett Papira, és összevonta a szemöldökét.

– Nem értem a kérdést. Még hol lehettem volna?

– Hát mondjuk... – kezdte Papi, és megköszörülte a torkát. – Mondjuk az életben. Te is lehettél volna az a futórózsa, nem?

– Én?! – kérdezte Mami, mint akit megdöbbenett a kérdés.

– Igen, igen – bólogatott Papi, és közelebb ment a feleségéhez, hogy jól lássa az arcát. – Hiszen te asszony vagy. És asszonyként egyszer újjászülethetsz mint növény... mint virág.

– Ez igaz! – bólított Mami komolyan. – Ez így van. De akkor hogyan lehet az, hogy mire visszaérteztél, itt találtál engem?

Papi még jobban összeráncolta csupa ránc homlokát, mint aki erősen gondolkodik.

– Hát ugye... Cili csak akkor kerülhet vissza hozzánk, ha vízbe fullad. Én verébként csak úgy jöhöttem el, hogy egy macska meghamizott. A növénnyé változott nők... azok pedig úgy térhetnek vissza az emléksejtbe, ha szétszaggatja vagy elégeti őket valami. Vagy valaki...

– Hacsak úgy nem! – mondta Mami, és visszahajolt a kötésére.

– Mami! – sóhajtott egy hatalmasat az öregember, mint akinek a fejében hirtelen kigyullad a töklámpás, és ettől mindent megért. – Mondtam már, hogy nagyon szeretlek?

– Igen – bólított Mami. – De elég régen. Utoljára harminc éve mondtad, amikor mákos gubát csináltam a kedvedért.

– Akkor most mondom – szívta meg az orrát Papi, mintha az emléksejtben, túl minden földi megfázáson és náthán taknyos lehetne az ember. Aztán ünnepélyesen hozzátette: – Nagyon szeretlek, Mami, és kérlek, engedd meg, hogy megcsókoljam a kezedet!

– Ahogy akarod – nyújtotta ki reszkető kezét Mami, és Papi ráhajolt.

Hosszan, puhán nyugtatta ajkát a szeretett asszony kézfején.

Aztán visszaült a hintaszékébe, és meglendítette magát.

A két öreg egy kicsit hallgatott.

Hallgattak, és amint az idős házaspároknál gyakran szokás, ugyanarra gondoltak mind a ketten. Ugyanarra gondoltak, bár Papi egy macskára gondolt, Mami pedig egy kutyára.

*

„Visszamegyek – gondolta Cili. – Az élet tele van életveszéllyel. Inkább leszek öreg macska az én kedves gazdáim lábánál az emléksejtben örökre, mint egy kutya az életben. Mert egy kutyát bármikor elgázolhatnak, lelőhetnek, utcára dobhatnak, éhezethetnek, szomjaztathatnak, kínozzhatnak...”

Már június közepe volt. A vakáció kezdete.

Simogatóan sütött a nyári nap.

Marci és Tünde a Gellérthegy felé indult Cilivel sétálni, amikor a kutyában ismét futkározni kezdtek ezek a gondolatok. A gondolatok, amelyek annyiszor meggyötörték az elmúlt hónapban.

No, igen, igen: mostanáig gyötrődhetett, húzhatta az időt. De most már csak néhány órája, sőt talán csak néhány perce volt a földön a halhatatlanságban eltölthető harminc napból.

Visszatérjen? Itt maradjon?

Az élet szép! Ahogy hármásban mentek át a hídon, a napsugarak úgy csillámlottak a Duna fodrozódó vizén, mintha valami csodálatos zenét játszottak volna a folyó habjain: egy hatalmas zongora billentyűin. Ez az élet zenéje! Az öröm ódája!

Cili sóhajtott. Ezt hagyja itt?

De aztán Marcira meg Tündére nézett, és arra gondolt, hogy ezeknek a gyerekeknek még lehet másik kutyájuk. Sok kutyájuk. Sok kedves kutyájuk. De Papinak és Maminak az emlékejtben csak ő van. Csak az öreg, összeragadt szőrű, büdöske vén macska.

S ahogy ez a gondolat végigfutott Ciliben, már lendült is, ugrott is, repült a korláton át. Repült és zuhant a vízbe.

Még hallotta Marci és Tünde kiáltozását: „Cili! Cili! Mért ugrott be? Meglátott valamit?”

Aztán már nem hallott semmit, mert belepottyant a vízbe, és a folyó fenekére merült, mint egy kő.

*

A dunai rakpart budai lépcsőin ülő horgászok és szerelmesek döbbenet figyelték, amint egy szürkés, feketés foltos hátú kutya kifelé úszott a vízből.

– Hát ez meg hogy a fészkes fenébe került a folyóba? – kérdezte az egyik öreg horgász, aki nagyon vigyázott arra, hogy az ő környékén kutyák ne fürödjenek. Az efféle játszadozásokkal elzavarhatják azt a kevés halat is, ami túlélte a víz szennyezését.

– Hol a gazdája? – nézett körbe a halász. – Hadd csapom agyon! Ez itt, kérem, nem kutyaferedőztető víz!

A kutya kimászott a partra, alaposan megrázta magát, és hirtelen fehér színű bundája lett barna foltokkal a hátán. A lépcsőkön közelebb ülők pedig szép fekete pöttyöket kaptak a ruhájukra. Lett is nagy sivalkodás, kiabálás. Szidták a kutyát. A kutya persze nem értette, mi a bajuk. No de honnan is érthetné meg az emberek beszédét egy eb, aki vidám ugatással felszalad a lépcsőkön, és elrohan a híd felé!

A hídon egy tizenéves fiú meg egy lány futott a korlát mellett, és nevettek, kiabáltak:

– Cili! Cili! Normális vagy? Ez meg mire volt jó? Itt kell fürödni?

*

– Egy kutya nem tud vízbe fulladni – motyogta szomorúan Papi, miközben előre-hátra hintázott az emléksejt szűk falai között.

– Ez igaz – tette hozzá Mami. – Az ösztönei nem engedik.

– Úszni meg nagyon tud – sóhajtott Papi. – Így van ez. Egy kutya nem tud vízbe fulladni.

– Nem, nem – mondta Mami. – Nem tud. Akkor sem tud, ha nagyon akar.

– Hát igen – mondta Papi. – Cili nagyon akart. Egy pillanat alatt beugrott a Dunába.

– Az biztos – bólintott Mami. – Ő mindent megtett, amit tehetett. De egy kutya nem tud vízbe fulladni.

– Hát nem – motyogta Papi, de aztán elmélázva még hozzátette: – Persze ha macska lett volna... Ha macska lett volna, az más. Akkor szépen a vízbe fullad, és visszatér hozzánk!

Mami a fejét csóválta.

– Miket beszélsz, Papi?! Azért az élet mégiscsak szebb odakint, mint idebent.

– Az biztos! – mondta Papi, és felcsillant a szeme. – Amikor például veréb voltam... – És ismét elmesélte a hőstetteit, amellyel megmentette Szálemet, Rózsit, Marcit, no meg Domikát, a fehér patkányt. És mesélte, mesélte, mesélte az idők végeztéig.

Vége

TARTALOM

1. Szálem tepsis húst süt a családjának, és úgy gondolja, nincs félnivalója • Papi – szokás szerint – az emléksejtben idegeskedik. Hiányzik neki Cili • Fatima arra gyanakszik, hogy az öccse, Szálem nem halt meg autóbalesetben
2. Egy arab férfi Szálemet keresi telefonon • Fatima megtudja, hogy az öccse valóban nem halt meg • Ricsi vezetésével az osztály visszaköveteli a Marci kirándulására adott pénzt • Szálem találkozik titkosszolgálati összekötőjével, Gólyával • A Mérnök sem érti Szálem Bedzsavi váratlan feltámadását
3. Papi nagyon szeretne üzeni az emléksejtből a valóságba, hogy megmentse Marcit és a családot • A Mérnöknek megmutatják a Szálemről készített fotót • Marci osztálytársai visszakapják a kirándulásra adott pénzt, és annyit ehetnek a cukrászdában, amennyit nem szégyellnek
4. Gólya felajánlja a titkosszolgálat védelmét Szálemnek és a családjának • Tünde és Marci reméli, hogy soha többet nem ismétlődnek meg azok az ijesztő jelenetek, amelyeket Szálem távollétében átéltek • A Bedzsavi családnak van félnivalója
5. Rózsának Párizsban hiányzik a Bedzsavi család • Egy angol nászutas pár érkezik Budapestre. De vajon miért van szükségük pisztolyokra és robbanószerekre? • Szálem megtudja Rózsától, hogy csak Marci kiáltásának köszönheti, hogy él
6. Papi szokásos pánikjában félti az unokáját, de Mami megnyugtatta • Két svéd újságíró engedélyt kap, hogy interjút készítsen a börtönben a híres bérnyilkossal, Borisszal. Csakhogy a riporterek se nem svédek, se nem újságírók • Gólya ijesztő hírrel hívja fel Szálemet, akinek a lélegzete is elakad az újabb fejleményektől
7. Gólya hiába igyekszik megnyugtanni Szálemet, hogy ne idegeskedjen Borisz szökése miatt • Fatima figyelmeztetni akarja öccsét a veszélyre • Borisz bosszúra készül
8. Cecília-Rózsai csomagol. Domika nem örül • Tünde és Marci örök hűséget esküsznek egymásnak • A két angolt a titkosszolgálat elfogja és kivallatja • Szálemnek és Veronikának azonnal el kell hagynia a lakásukat • Marcit Gólya nem találja sem az iskolában, sem az úton • Egy világtalan öregember közeledik a Bedzsavi család otthonához
9. Szálem megtalálja Marcit. Elindulnak a rejtekhelyre • De hol van Cili? • Papi ideges, mert Mami nem ad neki igazat • A világtalan öregember feloson Marciék lakásába
10. Szálem megtudja, hogy Cilit a bezárt lakásban hagyták • Borisz megtalálja a kutyát, de nem örül a viszontlátásnak • Fatima élete az „árulása” miatt veszélyben forog • Veronika és Marci nem érti, miért kell lakást változtatni és nevet cserélni

11. *Rózsi-Cecília Budapestre érkezik • Papi az emléksejtben örül, hogy ismét a megbízható bérgyilkos segít megmenteni a Bedzsavi családot • Szálem hazudik Nusinusinak • A Bedzsavi család tagjai új arcot kapnak a titkosszolgálattól • Tünde semmit sem ért*
12. *Egyedül Ricsi örül, hogy Marci eltűnt. Most meghódíthatja Tündét • Borisz Szálem nyomába ered • Szálem titokban találkozik Rózsival • Marci megtanulja új nevét és a család új történetét. Miután felmondja Veronikának, kiviheti Cilit az utcára*
13. *Marci találkozik egy Zsófi nevű kislánnyal és a kutyájával • Rózsi visszatér a rejtekhelyére Domihoz • Borisz egy pincérnőnél bújik meg, de a kudarcok ellenére sem mond le Szálem megtalálásáról • Papi megint aggódik. Vajon ő is tehetne valamit, hogy Marciék megmeneküljenek?*
14. *Marci első napja új iskolájában • Borisz kap egy szuper terepjárót a terroristáktól • Marci barátságot köt új osztálytársával, Zsófival • Ricsi hazaviheti Tünde táskáját. Nem veszik észre az áruhás Boriszt • Marci levelet ír Tündének, de nem küldheti el*
15. *Rózsi Borisz nyomában • Cili felcsap postásnak • Borisz türelmetlen • Papi megint ki van akadva, de ezt már megszoktuk*
16. *Cili postás levelet hoz • Marci nem találja a kutyáját • A Tündének írott levél eltűnt • Cili postás hazaérkezik • Marci nagy döntés előtt áll*
17. *Cilit be kell festeni, hogy ne veszélyeztesse a család biztonságát • A Mérnököt a börtönben meglátogatja a húga • Marci titkos tervet sző, hogy láthassa Tündét • Befestett kutyával esőben ne járkalj!*
18. *Marci Cilivel felszáll az autóbuszra. Sajnos közben esik az eső • Szálem beszél Rózsival: a Mérnök megszökött • Papi ismét idegeskedik, amire most komoly oka van • Marci autóbuszát egy sötét kocs követi*
19. *Ki térjen vissza az életbe, hogy segítsen: Mami vagy Papi? • Szálem nem örül Marci trükkjének, de megéri a fiát, és megbocsát neki • „És ha azt mondom: fuss! – rohanj!”*
20. *Papi beleegyezik, hogy visszatér az életbe. De milyen madár legyen? • Marci saját magát hibáztatja Szálem elrablása miatt • Borisz egy sötét helyiségbe zárja Szálemet • Papi sas vagy albatrosz szeretne lenni, de persze megint Mami dönt • Gólya megtiltja, hogy bárki emberfia elhagyja a rejtekhelyet, amíg Szálemet meg nem találják*
21. *Rózsit egy titokzatos veréb látogatja meg • Szálemet a rejtekhelyen Borisz vallatja • Szálem tagad, míg meg nem jelenik egy régi ismerős • Papi veréb meglátogatja az unokáját • Cili, Rózsi és Papi veréb elindulnak a történet befejezése felé*

22. Szálem nem tagadhat • Papi veréb a rejtekhelyre vezeti a felszabadító sereget • Szálem vallatása folytatódik, de a percek múlnak • A robbanószerkezet órája ketyeg
23. Rózsiek eljutnak a pincébe, de az öröm nem tart sokáig • Mit lehet tenni öt perccel egy ház felrobbanása előtt? • A modern Csipkerózsika meséje • Fuss, ha nem akarsz repülni!
24. Marci ismét a régi iskolájába jár, de titkait nem mondhatja el senkinek • Gólya nem érti, hogyan került a robbanás helyszínére a Cecília nevű csinos hölgy • Papi veréb egy jótékony macska segítségével eltűnik • Marci és Tünde megpecsételik a fogadalmukat
25. Papi dicsekszik, megfejt egy titkot, majd kezet csókol Maminak • Cili úgy dönt, hogy visszatér az emlékeibe Papihoz és Mamihoz. Csakhogy az nem olyan könnyű • Az élet szép

NÓGRÁDI GÁBOR

Marci öröksége

Marci édesapja hatalmas vagyont örököl. Csakhogy erre a vagyonra másoknak is fáj a foguk. De hogyan lehetne az övék? Legfeljebb úgy, ha Marci apja nem él. Profi bérgyilkos érkezik Budapestre, zsebében egy kis fehér patkánnyal. Marci apját azonban nem találja sehol. Vajon hol lehet? Talán már nincs is életben? Ha ez valóban így van, akkor Marci örököl, és ő az új célpont! Oldalról oldalra, fejezetről fejezetre meglepő fordulatok, váratlan átváltozások, kiszámíthatatlan események teszik izgalmassá a könyvet, amelyből megismerheted a kezedben tartott regény, a Marci visszavág előzményeit! És ebben a lélegzetelállító, humoros történetben még egy szép szerelem és egy macskából kutyává változó életmentő barát is helyet kap.

© Nógrádi Gábor, 2008, 2012

© Móra Könyvkiadó, 2008, 2012

60 ÉVE CSALÁDTAG

Az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 11 9186 8

A kiadásért felel Janikovszky János,
a Móra Könyvkiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója

Felelős szerkesztő: Dóka Péter

Műszaki vezető: Diósi Katalin

Terjedelem: 14 (A/5) ív • IF 8568

Móra Könyvkiadó Zrt., Budapest, 2012